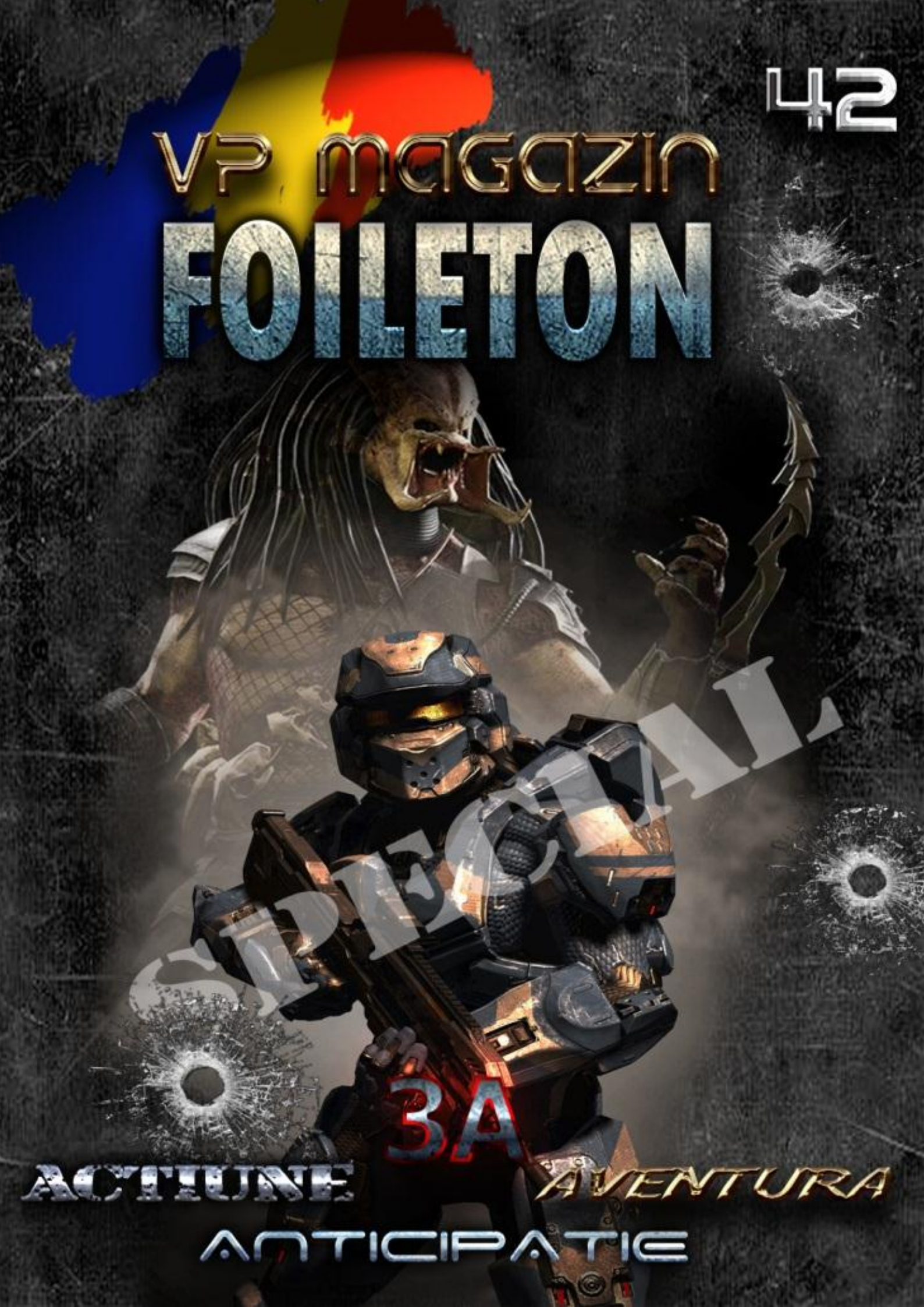
42
VP MAGAZIN
FOILETON
SPECIAL
3A
ACTIUNE
AVENTURA
ANTICIPATIE

VP Magazin -SPECIAL

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație – Aventură

Conform tradiției v-am pregătit și în acest an un număr Special de Crăciun, doldora de noutăți scoase din sacul lui Moș Crăciun. Bineînțeles că ajutoarele de nădejde ale Moșului au fost neobositii noștri traducători Cristian și Stefania, cărora le mulțumim pentru dăruirea de care au dat dovadă.

Lectură plăcută și Crăciun Fericit!

La multi ani!

Echipa VP MAGAZIN

John SHIRLEY
Predator
Războinicul

Leon NEGRUZZI
Gangster
Episodul II

Lee CHILD
Scorpionul de Craciun

Steve BERRY
Dosarul MALONE

Lee CHILD
Soluția .50

Steve BERRY
Marca Amiralului

Keith DOUGLASS
Carrier 05
VÂRTEJUL
Episodul VI

Barry SADLER
Mercenarul etern
Episodul IV

NEW!

E.C.TUBB
Repetare...Repetare...

NEW!

Chuck GROSSART
Aviatorii

NEW!

Ray BRADBURY
Maşinăria zburătoare

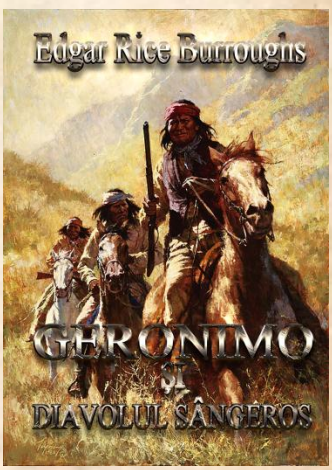

E.R.BURROUGHS
Geronimo şi
Diavolul Sângeros
Episodul II

NEW!

Curtis C. CHEN
În valuri

Lectură plăcută şi Crăciun Fericit!
La multi ani!

Echipa VP MAGAZIN

JOHN SHIRLEY
BLEEDERS
RAZBOINICEL

JOHN SHIRLEY

RAZBOINICUL

varianta în limba română

UNCRIS

Prizonierul se plimba. Aștepta. Uneori își ridica capul pentru a adulmeca aerul. Mirosurile erau străine, dar deveniseră dezgustător de familiare.

Celula avea douăzeci de pași lățime și patruzeci lungime. Erau niște locuri mai moi pe care să te întinzi, dar fără cadre sub ele; erau și niște țevi, montate în așa fel încât să nu poată fi smulse din podea. Celula era solidă și goală, așa încât nimic nu putea fi folosit ca armă.

Luminile electrice se stingeau automat seara – era o simulare a nopții? Dar această semiobscuritate nici nu se compara cu întunecimea profundă din lumea sa.

Prizonierul s-a convins din nou că aceste primate slabe știau puține despre lumea lui. Se străduiseră îndelung, încercând să înțeleagă tehnologia *Yautja* – puțină cât au putut găsi. Au încercat să comunice, folosind cele câteva cuvinte și fraze adunate de la vreun prost de *Yautja* prizonier – un laș care și-a trădat neamul; o cârpă care se pare că a murit din cauza unei boli terestre.

Dar prizonierul nu a răspuns încercărilor lor firave de a comunica. Nu le-a spus nimic.

Au încercat să înfrângă voința prizonierului drogându-i mâncarea, fără alt rezultat decât acela că aproape a murit.

Prizonierul și-a revenit, dar era încă închis.

Nu contează. Ei nu-l controlează. Nici mintea, nici gândurile sale.

Prizonierul era sigur că-i va veni și lui vremea.

Și-i va face să sufere pentru infatuarea lor. Multe capete moi de piei rozalii vor fi adăugate colecției sale.

— Chiar crezi așa ceva, sergent?

— Locotenentul Curson a spus că după aceea voi primi o săptămână permisie, a spus Nialls, ajustându-și microfonul de la cască. Erai acolo și ai auzit-o. A spus că ordinul vine direct de la Dault.

— Ceea ce ne spune nouă un ofițer nu înseamnă nimic, răspunse caporalul Ramirez, care se uita la îmbinările armurii lui Nialls, conform procedurilor verificării standard. Armata dă și Armata ia înapoi, sergent. Marea Mașinărie Kaki trece peste tine oricând dorește mușchiul ei.

— Am trei luni și jumătate de serviciu neîntrerupt! Mai mult de trei luni într-o bază secretă din mijlocul deșertului! Plec, caporale! Am să mă lupt și cu diavolul ca să obțin această permisie.

Nialls și-a pus casca pe cap, iar Ramirez a făcut câteva ajustări inutile – casca era deja perfect încastrată la locul ei, deoarece se fixa singură.

Proiecția *head-up display* s-a activat instantaneu, informațiile fiind afișate într-o lumină verde pe interiorul măștii de protecție. Probabil că nu erau exhaustive precum informațiile din bio-masca purtată de *Yautja*, dar HUD avea o grămadă de senzori, o foarte precisă funcție de zoom și de scanare a spatelui. Și se fixa bine. Nialls petrecuse mult timp testând alte două armuri prototip. Costumele Mark I și Mark II nu făceau nici 30% din ce făcea acesta nou. Acelea erau greoaie și stângace, pe când Mark III…

Nialls își puse un dispozitiv pe mâna stângă, gândindu-se: *„Mark III se potrivește ca o mănușă."*

Își imagina că ceea ce avea de făcut azi nu era ceva mai dur decât ultima sa acțiune din Mosul, Iraq. Semnase cererea de a fi numit pentru testarea costumului-armură pentru a ajuta la dezvoltarea unor noi metode care să protejeze viața camarazilor săi *Rangers*. Rangers și a tuturor celorlalți americani aflați în luptă. Mark III avea potențialul de a face acest lucru. Materialele compozite super-ușoare făceau ca mișcările să fie comode, asigurând și o bună protecție balistică. Nanotehnologia a scăzut drastic greutatea și consumul de energie, și a mărit viteza de reacție. Iar tehnologia *Yautja*…

Prima oară când văzuse tehnologia originală pe o navă-cercetaș Predator doborâtă în același deșert, a simțit cum îl străbate un fior rece, lung. Tot felul de rahaturi și cioate de echipament – în mod clar nimic conceput pentru ființe umane. Au reușit să adapteze o parte din tehnologie; fluxul de energie din bio-masca extraterestră, micro-

circuitul alternativ din dispozitivul de pe antebrațul stâng – dar mai ales, lansatorul de plasmă. OK, era o cu totul altă limită a puterii militare a Statelor Unite. Dar trebuia testată în câmpul tactic, în combat…

Și atunci, acest SOB Generalul Dault a pus în brațele unității marea sa idee.

Sergentul Nialls nu putea să contrazică un general cu două stele. Așa că și-a terminat verificarea armurii, a reglat-o la energie maximă și a intrat, cu bocancii tropăind ușor, în camera de sterilizare, pentru inspecția de final. Dincolo de camera de sterilizare erau două seturi de uși metalice – iar dincolo de acestea, terenul de testare…

Locotenentul Olivia Curson era la fel de sătulă de baza secretă cum era și Nialls.

Îl întâlnise pe Nialls în sala recreativă. Au băut o bere împreună, au pălăvrăgit și a observat cât de respectuos era Nialls – respectuos dar niciodată servil. Desigur, ea era mai mare în grad. Dar asta nu i-a oprit pe unii subofițeri să se uite urât la ea după ce au băut vreo două beri. Nialls nu a făcut-o niciodată, nu i-a vorbit nicicând *de sus* sau insinuant. Și se uita direct în ochii săi când vorbea – iar el avea niște ochi albaștri ca cerul.

Au vorbit din nou când a fost și ea admisă în unitatea de testare a armurii și i-a studiat dosarul – palmaresul său militar a intimidat-o. Ea nici măcar nu văzuse o luptă, pe când el avea un palmares de neegalat.

Apoi a fost povestea cu Speevis. Căpitanul Speevis, care făcea contrabandă introducând în bază whisky *Wild Turkey*. Într-o bază secretă, pileala era interzisă, chiar și pentru ofițeri, pentru că un bețiv – de serviciu sau nu – uita ce voia să însemne securitatea maximă. Și uita și cum să se poarte cu ofițerii femei, de aceea a trebuit să-l pocnească pe căpitan cu genunchiul în testicule când acesta s-a dat la ea în spatele popotei. I-a zdrobit *biluțele* suficient de tare ca să-l facă să țipe; el a plecat împleticindu-se și a vomitat lângă catargul port-drapel, în fața unui maior. Mai târziu, a pretins că ea s-a dat la el și l-a lovit după ce a respins-o.

Nialls avea *Silver Cross*, *Bronze Star* și trei *Purple Hart*. Toți cei din Zona 57 îl respectau. Așa că Speevis a pierdut cazul și s-a trezit el însuși transferat la o bază radar din Arctica.

Acum ea se uita la Dault: un bărbat plictisitor de vârstă mijlocie, cu obrajii căzuți, într-o uniformă perfect călcată și excesiv de țeapănă. Dault își trosnea degetele și-și trecea vârful limbii peste marginea dinților.

Ea se întreba care era adevărata motivare a lui Dault în aranjarea acestui test special. Deja testaseră costumul printr-o sută de metode, supunându-l la un stres incredibil. Inamicul împotriva căruia urmau să testeze azi costumul, deși formidabil,

era neînarmat. Ei i se părea că e un exercițiu inutil – sau poate că scopul era răzbunarea asupra lui Nialls pentru că a depus mărturie împotriva lui Speevis. De partea cealaltă arenei, chiar deasupra porții prin care va fi eliberat *Yautja*, pe o platformă lipită de zidul curb se aflau doi lunetiști.

Unul dintre ei era Cliff Javitz, un alt lingău de-al generalului Dault. În Afganistan, Javitz se împiedicase de un IED[1]; acum îi lipsea urechea dreaptă, întreaga zonă alară din dreapta nasului cu expunerea totală a nării și a vestibulului nazal. Zvonistica susținea că și personalitatea i-a fost modificată după IED, datorită leziunilor traumatice ale creierului. Era cel mai psihopat om pe care-l întâlnise vreodată Olivia, deși el nu a făcut nimic pentru care să poată fi condamnat.

Celălalt lunetist era Earl Smithson, un negru care vorbea foarte rar.

Era de presupus că cei doi lunetiști se aflau acolo pentru a-l proteja pe Nialls de *Yautja*, dacă armura ar fi dat rateuri de funcționare sau creatura s-ar fi dovedit a fi prea puternică. Dedesubt, ușile de la camera de sterilizare s-au deschis și l-au văzut pe Nialls pășind în lumina ștearsă a soarelui de după-amiază târzie în terenul de testare cu suprafața de juma' de hectar. Mișcările lui Nialls în armură nu erau chiar atât de libere precum ale unui om în uniformă de camuflaj, dar destul de lejere.

Olivia s-a întrebat cât de sus a mers Dault – în ierarhia de comandă – pentru a obține aprobarea testului. Poate că nici nu a încercat să o obțină. După cât știa ea, acest *Yautja* era singurul extraterestru viu aflat în custodie. În această clădire, exista o întreagă echipă de specialiști în exobiologie care-l studiau pe *Yautja* prin intermediul camerelor ascunse, urmărindu-l făcându-și exercițiile, mâncând, plimbându-se, eliminând resturile fiziologice; prin folosirea testelor ADN și scanarea de la distanță a trupului au înțeles cu ce se hrănește și cum îi funcționează organismul.

Ea știa că întreaga exo-echipă era absolut înnebunită de acest mic test gladiatorial. Dacă alienul era grav rănit sau ucis? Deja disecaseră alți *Yautja* morți. Pe acesta îl voiau viu…

Dar Dault i-a ignorat. Întotdeauna a fost un nesimțit arogant. Și a insistat că lupta urma să fie parte a cercetărilor lor asupra acestor Predatori interplanetari. Susținea că e puțin probabil ca *Yautja* să fie ucis.

Dar, din rapoartele citite de Olivia, acești Predatori erau rapizi și mortali. Să zicem că neutralizează apărarea lui Nialls și-l ucide?

Inima îi bătea cu putere văzând ușa care se deschidea… și pe Yautja ce apărea prin pasajul din partea opusă lui Nialls. La început s-a ascuns în umbrele din pasaj, ferindu-și strălucirea galben-roșiatică a ochilor și lucirea colților de pe mandibulă…

[1] IED - improvised explosive device – dispozitiv exploziv improvizat / bombă artizanală.

Să te afli față-n-față, de aproape și personal, cu *chestia* asta, era ceva diferit de a-l vedea printr-o fereastră blindată. Această inteligență rece, inumană, îi dădea fiori. Nialls ținea arma cu plasmă strâns în mâna dreaptă, aceasta fiind atașată la sursa de putere din armură printr-un tub metalic flexibil, dar putea fi atașată la un suport pivotant aflat pe umărul său drept, la fel – mai mult sau mai puțin – ca un *Yautja*. Dar încă nu perfecționaseră sistemul de ochire al pivotului, la fel de bine ca al unui Yautja, și Nialls a preferat să țină arma în mână.

Atunci, Predatorul a pășit încet și șovăitor în arena circulară de testare, întorcându-și capul într-o parte și alta, iar ceea ce părea a fi niște șuvițe groase de „păr" de pe capul pleșuv și pătat s-au mișcat ușor. Evalua, calcula, studia pereții netezi și înalți, lunetiștii, porțile ce se închideau în spatele lui Nialls – apoi *Yautja* s-a uitat direct la adversarul său. L-a privit pe Nialls de sus până jos. Apoi, Predatorul s-a aplecat cu brațele în lături precum un luptător de wrestling de modă veche, scoțând sunete joase, penetrante, din adâncul gâtlejului.

Nialls a făcut propria sa evaluare. *Chestia* era cel puțin cu un cap mai înaltă ca el. avea gheare. Dar, în afară de astea, *Yautja* părea neînarmat. Avea un fel de placă-armură peste piept, și un material ca o plasă peste membre care îi asigura camuflajul. Mușchii se reliefau puternic sub pielea care semăna cu ceva ce văzuse la o broască râioasă din deșert. Avea un fel de mănușă, dar nu și un pistol cu plasmă.

Cu ar trebui să abordeze confruntarea?Nu avea ordin să ucidă *creatura* – *„doar faci contact cu alienul"*, după cum a spus Dault.

Nu are nici un motiv să nu mă omoare dacă poate...

Apoi a deschis gura – fălcile s-au deschis larg, expunând colții lungi ce mărgineau gura prin niște pliuri roșii de piele – și s-a putut uita direct în adâncul gâtlejului Predatorului care urla către el.

Nialls a făcut rapid câțiva pași într-o parte – apoi a priceput că *Yautja* l-a fentat doar, simulând un atac direct doar ca să-i testeze viteza de reacție; să vadă dacă îl poate face să încremenească de groază.

— Nu ține figura, băi, față de crab, a mormăit Nialls.

Armura a reacționat bine, îmbunătățindu-i mișcările, dar fără exagerare.

A răspuns la remarca sa – Nialls mai auzise uneori *creatura* repetând ca un papagal vorbele oamenilor. *„Nu ține figura.."* s-a auzit tonul batjocuritor al vocii.

Nialls a încercat să se autolinistească, ca să-și mențină mintea limpede și pulsul scăzut. *Concentrează-te și poate că vei termina repede treaba asta. Fă-l să accepte înfrângerea…*

A ridicat pistolul cu plasmă și a tras.

Nu a ochit direct spre *creatură* – nu trebuia să o ucidă. Ochise în pământ chiar în fața picioarelor cu gheare, pentru a-i da un avertisment și ca să-l facă să dea înapoi.

Dar când globul de energie a atins solul, *Yautja* nu mai era acolo. Își activase camuflajul și era cu totul invizibil – Nialls abia dacă a zărit un contur cubistic. Mișcarea *creaturii* a fost cu mult mai iute decât crezuse el că poate. *Yautja* a sărit peste locul de impact, năvălind direct către el. Cu pumnul stâng l-a lovit puternic în cască.

Surprins, Nialls a reacționat exagerat dându-se înapoi și a căzut pe spate – iar *creatura* a fost peste el, cu genunchii pe pieptul său. Din dispozitivul-mănușă de pe antebrațul stâng au țâșnit două lame zimțate – deci *era* înarmat! – sclipeau, reflectând lumina, în ciuda camuflajului electronic.

Cu acestea i-a trântit o nouă lovitură cumplită direct în vizorul căștii; straturile suprafeței transparente care-i proteja fața au rezistat, dar Nialls și-a simțit capul de parcă s-ar fi aflat în interiorul unui clopot de biserică. A urmat o nouă lovitură. Aia din colțul vizorului era o fisură?

Luptându-se să dea jos *creatura* de pe el, Nialls a lovit-o cu duritate în cap cu pumnul stâng – dar *Yautja*, cu ochii galben-roșiatici strălucind de plăcerea de a ucide, a parat cu ușurință cu mănușa. Lovitura o fi declanșat vreun comutator al camuflajului, pentru că dintr-odată a putut-o vedea foarte bine, urlând la el, cu ochii plini de ură și lovindu-l din nou cu lamele în cască.

Sus pe zid erau lunetiștii. De ce nu-l răneau măcar pe *Yautja*?

Acesta și-a ridicat pumnul stâng încordat, adunându-și în el întreaga forță, gata să-i zdrobească vizorul. Nialls ezita să încalce ordinele dar trebuia să dea *creatura* jos de pe el. Aproape că a lipit pistolul de chipul adversarului, care l-a apucat de țeavă și, profitând de poziția sa mai bună, a răsucit arma chiar în momentul când s-a declanșat, iar globul de plasmă a lovit exact acolo unde dorise *creatura*.

Creasta zidului ce înconjura arena a fost spulberată într-un anumit loc. O bucată de zid l-a lovit pe *alien*, care a slăbit o clipă strânsoarea. Nials și-a îndoit genunchiul drept și a folosit întreaga forță a piciorului – și a armurii – ca să-l arunce pe *alien* de pe el.

Yautja a urlat de furie, iar Nialls a simțit că ceva îi este smuls din costum. Nu mai avea pistolul în mână. S-a rostogolit, apoi s-a ridicat repede în picioare, și a văzut că pistolul său cu plasmă se afla în mâna lui *Yautja* – care-l smulsese din cablul de conexiune. Tocmai ochea către platforma lunetiștilor…

Dar nici un lunetist nu se mai afla acolo.

A tras – distrugând încă o porțiune din partea de sus a zidului, apoi a întors arma către Nialls.

Dar el știa ceva ce creatura habar nu avea. Versiunea de pistol creată de oameni era alimentată prin cablu; putea stoca energie doar pentru un singur foc. Iar *Yautja* trăsese deja acest foc. Pistolul a dat rateu, iar *Predatorul* l-a aruncat.

A încercat să-l sfâșie pe Nialls cu o lovitură cu cele două lame de pe antebraț; acesta a blocat cu mâna dreaptă și l-a lovit pe *alien* cu stânga în laterala capului. Sângele galben-verzui fosforescent a țâșnit din rana de pe scalp. Apoi *creatura* s-a rotit în jurul lui… a mai încercat să lovească… după care a fugit pur și simplu din calea sa.

A sărit prinzându-se cu mâinile de marginea spărturii din zid, apoi s-a ridicat… și a dispărut dincolo.

Nialls a alergat după *alien*, a sărit… dar nu a putut ajunge destul de sus ca să se prindă de marginea spărturii din zid.

Blestemând, și-a dat drumul jos. Cineva de sus a țipat. Focuri de armă. Apoi a fost liniște, cu excepția sirenei de alarmă care continua să sune…

Nialls era așezat la o masă, strângând casca în mâini, uitându-se la Olivia.

— Zgârieturi pe vizor, dar nici o fisură, i-a spus lui Ramirez. Nu a reușit să facă mai mult.

— Smithson e mort, i-a spus Olivia. Prima lovitură i-a frânt clavicula și l-a năucit, apoi *creatura* l-a ucis. Javitz este viu – a tras asupra lui, dar acolo era mult fum, un loc nepotrivit pentru un lunetist… și a ratat. Apoi a ieșit pe o ușă de incendiu și a ucis două santinele… pur și simplu i-a despicat…

Trase aer adânc în piept.

— Mulțumesc că mi-ai spus, *Lieutenant*. Îmi pare rău de Smithson. A fost un soldat bun.

— Nu a fost vina ta. *Alien* a spart zidul, nu tu.

— *Lieutenant* are dreptate, a spus Ramirez, și a luat casca să o studieze. Nimeni nu s-a gândit că zidul este atât de vulnerabil. Dar era vechi. Iar în acel loc se subția spre vârf pentru a face loc platformei.

— Eu am impresia, spuse Nialls, că această armă a fost alimentată cu o cantitate de energie cel puțin dublă decât ar fi trebuit în această situație.

Se simțea obosit, abătut. Au murit trei soldați buni… până acum.

— A fost alimentat atât cât mi-a spus Generalul că trebuie să fie.

— Mie nu mi-ai spus.

— M-am gândit că mai multă putere e mai bună pentru tine, Sergent.

— Mda. Nu mi s-a spus nici că are lamele alea.

Olivia a dat din cap.

— Mie mi s-a spus că nu are arme.

— Am crezut că lunetiștii vor lichida creatura atunci când era peste mine. Din unghiul acela puteau să-i facă niște găuri cât pumnul direct în cap.

Olivia s-a uitat furioasă către ușă.

— Și eu am crezut la fel. Javitz a dezvăluit că i s-a spus să nu tragă decât la ordinul direct al Generalului.

Ușa s-a deschis – probabil că Olivia așteptase pe cineva.

Generalul Dault. Era palid, și nițel speriat.

— Sergent Nialls. *Creatura* aia tocmai a mai ucis o santinelă. Cooper a tras în ea, a ratat, și i-a fost despicat abdomenul. I-a trebuit ceva timp ca să moară.

Nialls a tresărit în sinea sa. N-ar fi trebuit să lase *creatura* să evadeze. Dar nimeni nu i-a spus că avea o armă – însă i s-a ordonat să nu o ucidă cu pistolul cu plasmă. Totuși, ar fi fost de datoria lui să o doboare și să o țină sub control.

Dault păru gata să confirme gândurile lui Nialls.

— E din nou rândul tău, Nialls. Pune-ți casca la loc. Ia un jeep și du-te după *creatură*!

— Nu are pistolul! a obiectat Ramirez. O să-mi ia toată ziua să-l repar!

— Are armura. Și e deplin funcțională. Poate lua o carabină.

Olivia a intervenit.

— *Sir*, dar un elicopter de atac? Avem și vehicule blindate…

— Negativ. *Creatura* s-a îndreptat spre oraș. Afară este întuneric. Și până ajungem să o depistăm, va ajunge în zone aglomerate cu civili. Nu tragem rachete asupra localităților și civililor, *Lieutenant*. Se ocupă Nialls de problemă.

Lui Javitz îi bubuia capul, bandajul era prea al dracu' de strâns, dar era gata echipat când Generalul a ajuns la Infirmerie.

— Ești gata de datorie, Javitz? l-a întrebat Dault.

Acesta a salutat.

— Sunt, *sir*. Doar o tăietură la cap. Nimic deosebit.

— Ia-ți o carabină. Trebuie să avem în vedere ceva mai mult decât o simplă evadare a unui monstru. Ceea ce sper, este că Nialls va distrage atenția *creaturii* și o va încolți. Atunci, tu ai să-i bagi un glonț în picior. Noi o recapturăm… Voi trimite o echipă de sprijin; o poți chema când *creatura* va fi doborâtă, se va afla imediat în spatele tău. Atunci… terminăm toată povestea. Nu trebuie să afle nimeni cum s-a declanșat tot rahatul ăsta.

— Cum să „*terminăm*", *sir*!

— Mă bazez pe tine, Javitz. Vezi că nu pot avea încredere în Nialls. Sau în Olivia Curson. Ai văzut ce s-a întâmplat – Nialls a depus mărturie împotriva omului meu. Pentru o afurisită de acuzație de încercare de viol! Asemenea lipsă de loialitate… Nu mă pot baza că el o să-și țină gura. Oricum…

Dault s-a dus la ușă și a aruncat o privire pe coridor în ambele sensuri. Apoi a închis-o și s-a apropiat de Javitz. A coborât vocea.

— Nialls va fi prins în focul încrucișat. Mă înțelegi?

Javitz gândi situația. Era bine să ai un general care să-ți fie îndatorat. Dar asta…

— Cam riscant pentru mine, *sir*, dacă se duce vorba.

— Vrei o promovare, privilegii speciale?

— Pentru început.

Dault a clipit de câteva ochi, și, într-un târziu, a spus:

— Pot să-ți dau și zece mii pe deasupra.

— Și… locotenentul?

— O voi trimite să-l verifice. Dacă n-o termină *alien*ul… vei face tu să pară că el e vinovatul.

Riscul se dubla. Dar…

Promovare. Privilegii speciale. Bani gheață.

Astfel de oportunitate nu apăreau prea des. Un *bărbat* trebuia să o înhațe de coadă…

După un moment, Javitz a dat aprobator din cap.

— O voi face, *sir*. Dar luneta mea nu poate face mare lucru împotriva armurii pe care o poartă Nialls.

— Așa este – rezistă focului tras de armele cu lunetă, a tuturor armelor cu calibru mic, a grenadelor cu fragmentare, aruncătoare de flăcări, mine și majoritatea IED. Dar crezi că-l va proteja și împotriva unui proiectil de lansator de 30 mm? Va fi pulverizat în interiorul costumului. Al doilea proiectil îl va sparge. Îți dau un *Stryker* dotat cu lansator.

— Chestiile astea nu au un fel de mecanism de autodistrugere montat în mănușă? N-am chef să detonez o mică bombă nucleară…

— Nu crezi că dacă ar fi avut-o ar fi folosit-o deja? Era inconștient când l-am găsit. I-am demontat dispozitivul de pe echipament. Singurele lucruri pe care i le-am înapoiat au fost platoșa de piept, camuflajul și lamele de la mănușă. Am greșit dându-i camuflajul activ…

— Treizeci milimetri. N-are decât un singur foc.

— Acum este autoghidat. Tu încearcă doar să nu-l folosești asupra *alien*ului. Doar dacă ești nevoit. Dar nu lăsa creatura să scape iar nevătămată. Însă asigură-te că Nialls este mort. Lovește-l în plin cu proiectilul de 30 mm. Vom spune că s-a băgat singur în linia de tragere.

Se făcuse întuneric când au luat urma. Erau doar Ramirez, la volanul unui *Humvee*, și Nialls, în spatele său, echipat în costum.

— Dacă semnătura termică nu minte, nu se îndreaptă către oraș, spuse Nialls.

El putea vedea urmele strălucind roșiatic pe vizorul ce scana în infraroșu.

— Și-a schimbat direcția.

— De ce dracu a făcut-o? Creaturile astea sunt interesate să ia trofee, nu-i așa? În oraș sunt nenumărate trofee.

Ramirez a clipit și și-a pus mâna pe gât.

— Ei smulg capul, jupoaie pielea de pe craniu…

— E o fermă în direcția aceea. Și chiar dincolo de ea se află Hangarul Special 14. Nu cred că mai vrea vreun trofeu. Are deja câteva. Camerele de securitate au arătat că are trei capete de la santinele într-o geantă.

— O, Doamne! Cooper, Morris și Lapsky. Nu știam… De fapt, ce se află în Hangarul 14? Cu gradul meu n-am acces la asemenea informație.

— Într-o situație de nivel 'T' cred că ai dreptul să știi. L-au găsit pe *alien* inconștient, după ce i-au doborât nava – au construit Hangarul în jurul navei. Au tot încercat să pătrundă în ea fără să o detoneze. E armată – după ce l-au luat pe *Yautja* de acolo, nava a activat un fel de protocol de apărare. Doi tehnicieni au fost *prăjiți* de armele cu plasmă.

— Deci, de data aceasta zvonistica spunea adevărul.

— Urmele se îndreaptă în această direcție… chiar de-a lungul drumului. Deocamdată, urmăm drumul.

Gage Binch își petrecuse toată după-amiaza curățind desișul de pe terenul din spatele fermei. Se gândea că l-ar putea face pășune. Terenul se întindea chiar până la gardul înalt de sârmă împletită, prevăzut sus cu rânduri de sârmă ghimpată, care înconjura avanpostul militar. Avanpostul 14. Gage nu prea credea că e un avanpost – era destul de îndepărtat, de partea cealaltă a unei porțiuni mari, asfaltate; dar putea vedea destul: o mare construcție metalică, cenușie, cu uși glisante înalte de 15 m. Locul părea a fi mai mult un hangar, decât un avanpost. Și acele lumini de căutare, cele patru cabine pentru santinele – prea multă securitate pentru un avanpost oarecare.

Plus faptul că Poliția Militară l-a avertizat că nu trebuie nici măcar să se apropie de gard.

Dă-i *dreaku*! Ăsta era pământul lui. Era o situație de genul *„îmi cunosc drepturile"*. Dacă *el* voia să-și transforme terenul într-o pășune, era alegerea *lui*.

Auzea vaca mugind din cealaltă parte a hambarului. În curând, va putea să-și cumpere un nou taur și câteva vaci, cu care să pună bazele unei noi cirezi. Și o va face chiar aici, pe noua pășune.

A aruncat o privire, inventariind ceea ce a făcut. Șase copăcei mici, de deșert, erau tăiați; era destul loc pentru tractor ca să poată da deoparte bolovanul acela mare; mai trebuia adus și împrăștiat sol pentru iarbă. Mai era și bătrânul stejar, care era de așteptat să cadă singur la primul vânt puternic. Dar trebuia să-l lase așa pentru că era prea aproape de gard ca să rișteze. Și în apropierea lui era o mică îngrăditură unde-și ținea taurul de rasă Brahman – Gage îl vedea cum tropotește agitat, scuturându-și capul cu coarne mari. Ceva părea să-l neliniștească. Poate zgomotul făcut de drujbă…

Dar se lăsase întunericul. Era timpul să intre în casă și să bea un scotch. Să stea de vorbă cu Regina. Sigur, soția îi murise demult, dar el vorbea cu urna în care se afla cenușa ei.

Însă mai putea tăia măcar un ciot… Cu lanterna, avea destulă lumină…

Gage și-a pus ochelarii de protecție, a tras de sfoara drujbei pornind-o, și ținând-o ferm cu ambele mâini, a retezat ciotul tufișului.

Apoi, o umbră a acoperit cea mai mare parte din zona iluminată de lanternă.

S-a întors. Acolo era un tip masiv – nu-i putea vedea fața. Doar un cap chel și noduros, dar cu un fel de coamă pe ceafă, niște mâini ciudate… iar lângă el, o geantă din care se scurgea sânge.

— Cine mama dracu…

Apoi tipul a dispărut. Într-o clipită.

Ce dracu? A făcut el un atac cerebral? Părându-i-se că vede o mișcare cu colțul ochiului, se întoarse – chiar în momentul când un pumnal militar îi despica burta.

Uimit, a coborât privirea cuprins de durere, bolborosind, cu drujba încă în mâini…

Încercă să o ridice împotriva atacatorului – dar drujba i-a fost smulsă cu ușurință. Apoi, lama cu lanțul s-a abătut asupra gâtului său…

„*Que mierda!*” a izbucnit Ramirez. A oprit *Humvee*ul, iar farurile au luminat scena sângeroasă, capul decapitat al unui taur, un Brahman negru-cenușiu cu coarne groase, curbate. Capul diform era fixat pe o bârnă orizontală legată de doi stâlpi aflați de o parte și de alta a drumului ce ducea către fermă. Botul era deschis și de pe limba atârnândă sângele picura pe pietrișul de pe drum. Ochii morți străluceau încă în lumina farurilor.

Priveliștea a făcut ca stomacul lui Nialls să aibă spasme.

— Cred că n-a avut loc în geantă pentru căpățâna asta, așa că și-a imaginat că o să ne sperie.

— Mda. Cu mine ar cam fi mers dacă eram singur pe aici.

Ramirez a accelerat ușor, trecând pe lângă căpățână. Se uita cu atenție la grădina de cactuși din fața casei-fermă.

— Cu camuflajul acela, blestemata de creatură poate fi oriunde pe-aci.

Nialls a comutat pe vedere în infraroșu. Nu a văzut nimic, în afara unei bufnițe ce ședea în vârful unui *saguaro* (cactus gigantic).

Dar, acolo, spre dreapta, era probabil o urmă de sânge. Urme de pași. A comutat pe vedere de noapte. Peisajul întunecat s-a luminat în nuanțe de verde și galben. Nici un semn de *Yautja*.

— Oprește. Coboară geamul…

— Se aude ceva.. parcă ar fi… o drujbă?

— Da. Probabil așa a tranșat taurul. O fi văzut pe careva cum o folosește și…

— Și respectivul trebuie să fie mort acum.

— Mergi încet și ocolește prin dreapta. Acolo e un drum care duce în spate…

Au rulat cu mașina pe după casa întunecată cu farurile stinse… și au văzut ceva mare, mai mare decât a*lien*ul; era stejarul care tocmai cădea peste gardul cu sârmă ghimpată din jurul Avanpostului 14, cu hangarul. Copacul uriaș a căzut, trosnind puternic. Ramirez a mărit viteza către el, mașina hurducându-se peste cioatele și ramurile retezate. Atunci Nialls l-a văzut ca o pată slab cenușie. *Yautja*, se cățăra pe trunchiul căzut oblic peste gardul de sârmă. Tăiase copacul cu drujba fermierului, făcându-și astfel o cale de acces în interior, mai îndepărtată de posturile de pază ale santinelelor.

Yautja alerga deja pe platoul de asfalt, cu camuflajul activat, iar geanta cu trofee sângerânde de pe umăr părea că zboară singură prin aer.

— Creatura e a naibii de isteață, spuse Ramirez.

— Trebuie să transmitem celor din ‘14’, lui Dault.

Nialls a pronunțat cuvântul cod care-i activa radioul și a auzit zgomotul static al funcționării acestuia.

— *Mark III* apelează *Baza*, cod *2-3*, conectează-mă cu generalul Dault.

A așteptat. Se auzea doar staticul. Nici un răspuns.

— Poate că blestemăția asta de cască s-o fi defectat totuși, presupuse Nialls. Încearcă radioul de pe *Humvee*.

Ramirez a luat microfonul și l-a activat. Nici un răspuns. Cercetă spatele radioului.

— Cineva a tăiat firele. Radioul e mort, Sergent. Suntem izolați în rahatu’ ăsta.

— Poate că nu. Tocmai am văzut o dronă zburând pe deasupra.

— E armată?

— E o dronă de observație. Se pare că Generalul nu vrea să știe de noi. Dar stă cu ochii pe noi. Hai să ne strecurăm pe-acolo unde gardul e căzut…

*Humvee*ul abia a avut loc să treacă, pe urmele lui *Yautja*. Nialss spera că sârma ghimpată căzută nu va sparge cauciucurile și a trecut peste ea, apoi a rulat pe platoul de asfalt.

— Vreun agitat de la punctele de control ar putea deschide focul asupra noastră, se îngrijoră Ramirez.

— Careva trebuie să le fi spus…

În clipa aceea proiectilul de tun a lovit *Humvee*ul. Cu o clipă în urmă rulau direct către silueta abia întrezărită, din tablă gofrată a hangarului, iar în următoarea totul era foc și sticlă spartă, iar lumea se răsturnase pe o parte. *Humvee* s-a rostogolit peste cap, Ramirez zbiera cuvinte fără sens și a căzut peste Nialls. Apoi camioneta s-a oprit răsturnată pe o parte. Parbrizul era parțial smuls în fața lui Nialls, fumul se îngroșa, iar Ramirez gemea.

— *Mark III*, total operațional, și-a activat Nialls costumul.

Luminile din interiorul căștii au pâlpâit. Ridică mâna și împinse trapa din capotă, s-a strecurat prin ea afară, apoi l-a tras și pe Ramirez de guler, în timp ce acesta urla de durere.

L-a scos chiar înainte ca *Humvee* să fie învăluit de flăcări precum un foc de tabără. Cu Ramirez în brațe, Nialls s-a grăbit să se îndepărteze de *Humvee* înainte ca restul benzinei din rezervor să explodeze. Nialls s-a întors, a văzut flăcările izbucnind și luminând zona din jurul epavei arzânde. Acestea s-au domolit repede, dar nu se mai putea intra în *Humvee*.

Ceea ce însemna că, acum, Nialls nu mai avea nici o armă – carabina sa de asalt se afla în *Humvee*ul ce ardea. Pe de altă parte, armura sa era o armă în sine. Cu ajutorul ei putea sparge o ușă de metal sau craniul unui inamic.

Ramirez s-a lăsat moale în brațele lui Nialls. Acesta l-a întins ușor pe pământ, a comutat spectrul de vizibilitate al căștii și a văzut oase rupte care străpungeau pielea, iar din piept îi curgea ceva roz și galben; în ochi se aduna o întunecime ca și cum noaptea înconjurătoare i se strecura în orbite.

Ramirez a murit înainte ca Nialls să se ridice.

Cuprins de o furie rece, Nialls a privit în jur și a descoperit *Stryker*ul, rulând spre el cu luminile stinse. Tunul se autocentra. Părea un tun de 30 mm care se orienta spre dânsul. Acum se afla cam la 40 m distanță. O lovitură directă i-ar fi spart costumul precum carapacea unui homar lovită de un ciocan.

Nialls a alergat spre stânga, tropăind cu bocancii, costumul fiind setat să funcționeze la parametri maximi; apoi a zigzagat spre dreapta. Țeava tunului a compensat mișcarea urmărindu-l. Nialls a schimbat din nou direcția, apoi a sărit – când proiectilul a percutat solul în urma sa, șocul l-a săltat în aer și l-a dat peste cap.

A căzut pe spate, ameţit, cu urechile vuind, dar nevătămat.

Mormăi: *Ai ratat, băi, pulache*, după care s-a ridicat şi a privit craterul fumegător făcut de explozie în asfalt. A fugit către el şi s-a pitit înăuntru, încercând să observe terenul.

Cine dracu se afla în *Stryker*? Dault? Neh. Prea riscant pentru el. Mai degrabă câinele său credincios, Javitz. Care folosea o armă ce, printr-o lovitură directă, cu siguranţă putea zdrobi armura *Mark III*.

Nialls a comutat pe infraroşu, sperând să localizeze silueta din *Stryker*. Inutil, armura vehiculului *Stryker* era prea groasă – dar a descoperit o altă siluetă, redată în roşu: *Yautja*, ce se mişca către vehiculul din spatele său. Nu era nici o greşeală. Încă mai avea geanta într-o mână. În cealaltă nu mai era acea drujba dar ţinea altceva. Era forma distinctă a unui pumnal de luptă din dotarea forţelor speciale. Lung, parţial zimţat, cumplit. De el se folosise Predatorul pentru a decapita sentinelele din bază.

Stryker se mişca, înaintând încet, implacabil, către Nialls, cu tunul urmărindu-şi ţinta – căutând acea lovitură directă.

Apoi… silueta infraroşie a lui *Yautja* a ajuns sus, pe capota maşinii blindate. Îl voia pe cel ce se afla înăuntru, oricare ar fi fost acela. De ce neapărat pe el? Sau, poate că-l voia chiar pe *Stryker*?

Nialls a comutat din nou pe vedere noaptea şi a văzut creatura mai clar, o formă lucitoare alb-cenuşie care trăgea de trapă. Încerca să priceapă cum se deschide. Şoferul a neglijat să o blocheze.

Stryker s-a oprit brusc când şoferul şi-a dat seama că cineva a deschis trapa şi voia să-l termine…

Nialls a sărit în picioare, a alergat către *Stryker* având grijă să se menţină în afara unghiului de tragere al tunului. Vedea în spatele parbrizului cum nişte forme se luptau frenetic.

Apoi, o pereche de faruri s-au interpus şi o maşină a venit direct spre el.

Nu putea să o evite la timp – dar aceasta a oprit, cu frânele scârţâind. După o clipă, Olivia Curson a ieşit pe jumătate, făcându-i semne cu mâna.

— Haide, Nialls, imediat!

S-a grăbit să ajungă la maşină, tropăind cu bocancii pe asfalt. Era conştient de prezenţa santinelelor din depărtare, care strigau din faţa Hangarului 14 – lanterne, oameni strigând ordine, alţii anulându-le. Nialls s-a oprit lângă maşină. Poate, dacă-şi scotea casca şi s-ar identifica singur…

— Nialls, urcă-te! a strigat Olivia din spatele volanului.

Nialls s-a uitat către *Stryker* – şi abia atunci a văzut că se îndepărta de dânsul. Accelera spre hangar.

Ştie cum să şofeze. Oare poate să-şi dea seama şi cum se trage cu tunul?

Nialls s-a urcat în mașină, lângă Olivia, trebuind să tragă total scaunul spre înapoi – ca să poată încăpea cu armura pe el.

— Întoarce mașina! a strigat, fără să mai țină cont de diferența de grad.

Ea a întors mașina, a pornit spre hangar – apoi a trebuit să smucească de volan pentru a evita un trup fără cap ce zăcea pe asfalt. Nialls a prins lucirea unui însemn de specialist lunetist de pe umărul cadavrului. Javitz.

Drept în față, *Strykerul* prindea viteză, marea mașină blindată rulând din ce în ce mai repede către ușile hangarului. Tunul a rămas tăcut – presupunea că *creatura* nu a avut timp să studieze interfața de declanșare a focului.

— Cred că Dault a încercat să te ucidă… poate și pe mine! spuse Olivia.

Vocea îi era stăpânită, iar încheieturile degetelor erau albe datorită strânsorii pe volan.

— E o presupunere plauzibilă. Iar *Yautja* a luat *Stryker*ul…

— Nu, nu se poate…!

— Ba se poate. Încetinește! Riscăm să încasăm ceva gloanțe chiar de la ai noștri!

Ea a călcat frâna; mașina a derapat și s-a oprit cam la 20 m de hangar, unde ceilalți trăgeau, dar nu asupra lor, ci asupra *Stryker*ului ce venea către ei. Nialls putea vedea gloanțele ricoșând în scântei de blindajul din titan. Apoi *Strykerul* a trecut peste doi soldați și și-a continuat drumul, intrînd în forță în cele două mari uși glisante pe care le îndoi parțial, după care s-a oprit. Blocat. Roțile se învârteau în gol.

— Oprește după colțul clădirii. Am să intru pe ușa pentru personal.

Vehiculul a rămas parțial blocat cu partea din față între ușile glisante – totuși, evadatul a reușit să iasă pe portiera din dreapta, apoi a pășit peste cea mai apropiată primată, pe care a doborât-o înainte de a putea trage cu arma. Lamele sale au fulgerat, au despicat, iar soldatul primată a căzut mort. Evadatul a ridicat arma automată, s-a întors spre cei care păzeau nava spațială, și a apăsat pe trăgaci, împroșcând neîndemânatic cu gloanțe asupra inamicului răspândit pe podeaua de beton bine luminată. Aceștia s-au grăbit să se adăpostească, deși magazia sa de cartușe s-a golit cu repeziciune.

Evadatul își putea vedea nava așteptând, ușor avariată dar funcțională, în mijlocul hangarului. Dar un proiectil inamic l-a lovit pe evadat în partea dreaptă; a ignorat durerea, s-a întors și a sărit peste botul mașinii blindate, punându-se la adăpost. Apoi s-a întins prin fereastra spartă a portierei și a tras afară geanta plină și însângerată.

Acum…

Evadatul a mârâit către sine, și-a activat sistemul de camuflaj, apoi a sprintat către navă, cu proiectilele lovind și ricoșând în jurul său. Rampa era coborâtă, trapa deschisă – atât

reușiseră să facă primatele. Pentru că, după ce l-au dus de acolo pe prizonierul Yautja inconștient, nava a intrat imediat în modul de auto-apărare. De atunci a ținut inamicul la distanță, tolerând doar scanarea și observații superficiale, dar nu și dezasamblarea.

Acum, când un maestru Yautja se afla din nou prin apropiere, nava s-a activat, ca de bun venit. Țevile tunurilor au ieșit la vedere trăgând rafale de plasmă asupra creaturilor primate, pe două dintre ele făcându-le cenușă. Celelalte s-au îndepărtat în fugă… În acest timp, nava a contactat și nava-mamă camuflată pe orbită…

Indiferent la durerea provocată de rană, evadatul a răcnit de bucurie și a urcat rampa în fugă… în navă…

Se gândea: Ce trofee minunate am obținut…

Dar mai avea o datorie de făcut înainte de a părăsi această planetă mizerabilă.

Folosind întregul potențial al armurii, Nialls a spart ușa pentru personal care era încuiată, a alergat în hangarul luminat cu putere, a deconectat vederea pe timp de noapte chiar în momentul în care *Yautja* alerga în susul rampei, intrând în nava extraterestră. Aceasta avea cam 24 m lungime și 15 lățime; avea forma unei lopeți, cu o structură foarte complicată în partea din spate și cu niște picioare metalice insectoide care o susțineau pe sol.

Rampa era coborâtă încă. Dacă putea ajunge pe ea și pătrunde în navă, putea stopa evadarea lui *Yautja*. *Mark III* îl putea proteja suficient timp de sistemul defensiv al navei.

Apoi a auzit computerul din cască spunându-i: *„Controlul extern activat."*

CE? Picioarele i s-au oprit brusc – mai precis picioarele armurii, așa că, în interior, i s-au blocat și ale lui. Armura a înțepenit.

— Ce control extern e acesta?

— Origine necunoscută. Provine din dispozitivul aflat direct înainte.

Nava *Yautja*? Și Nialls și-a adus aminte că ei au copiat unele dintre circuitele costumului *Mark III* direct din echipamentul lui *Yautja*. Răspundea pe lungimea de undă a controlului navei *alien*. Oprindu-l acolo unde se afla…

Rampa s-a ridicat, pliindu-se în navă. Partea ventrală a început să strălucească. O descărcare masivă de energie a luminat totul în alb-albastru. Nialls a simțit un val de căldură. A auzit și țipetele oamenilor care nu s-au adăpostit la timp…

Se afla în interiorul unui nor energetic care amenința să-l ardă, chiar și prin armură.

Tavanul hangarului a explodat în sus, curentul de aer îndepărtând fierbințeala din jurul lui *Mark III* – și Nialls a putut vedea din nou.

Privi în sus la nava *Yautja* care levita, cu picioarele-suporturi pliate sub ea, apoi urcând tot mai sus pe o traiectorie arcuită, pe o coloană de energie. S-a dus.

Computerul a comunicat imediat: *„Controlul redat userului primar."*

Nialls a simțit cum membrele armurii se deblochează. Un curent de aer rece, filtrat, a fost injectat în interior, răcorindu-l. Cu sudoarea curgându-i pe față, s-a întors către Olivia Curson care era aplecată asupra unui soldat, încercând să-i dea primul ajutor pe câmpul de luptă…

Jumătate de oră după aceea au trecut pe lângă un șir lung de ambulanțe, înapoi către baza secretă. Nialls își scosese casca și mănușile și și-a șters sudoarea cu dosul palmei.

— Ramirez… e mort.

— Chiar voia să-ți calce pe urme.

— Încă unul pe care ar fi trebuit să-l salvez.

— Nu poți fi învinuit pentru proiectilul tras din tunul altuia.

— N-au mai vorbit până aproape de intrarea în baza secretă. Ea l-a privit.

— Ce vom face acum?

— Eu voi depune mărturie împotriva lui Dault. Tu?

— La fel.

— Și apoi?

— Voi cere trecerea în rezervă. Am terminat-o cu Armata.

A oprit mașina, s-a întors spre el și i-a luat mâinile în ale ei.

— Știi, eu…

*Flash*ul alb-albastru i-a făcut să-și întoarcă privirile către bază, strângând pleoapele împotriva strălucirii puternice – chiar la timp pentru a vedea explodând clădirea administrativă. Aceasta a început să ardă – și sigur și Dault odată cu ea. Apoi un alt *flash* de lumină, roșie, venită de la mare înălțime, a distrus clădirea exo-echipei.

Nialls priveau cu gurile căscate cum nava lui *Yautja* survola ruinele arzânde, ca și cum ar fi inspectat rezultatele acțiunii sale… apoi s-a îndreptat spre ei. Câteva momente, păru să ezite deasupra lor, iar Nialls aștepta explozia – era prea târziu ca să mai fugă. Spera că se va termina repede.

Dar nava a dat înapoi, plutind legănat, și a țâșnit în cer, spre nemărginirea spațiului cosmic. Pleca de pe planeta asta mizerabilă…

După ce a început din nou să respire, Olivia a readus mașina pe drum, către bază, ca să vadă dacă pot fi de ajutor.

Dar în fața lor fusese realizat un baraj de circulație. MP le-a făcut semn.

În tăcere, ea a întors mașina și s-au îndepărtat de baza secretă. Mașini de pompieri au trecut pe lângă ei, cu echipaje de urgență de la alte avanposturi din zonă.

— De ce nu ne-a aruncat și pe noi în aer? a întrebat Nialls răgușit.

— După părerea mea? Se pare că știa că te afli în mașină. Că ești cineva cu care merita să lupte – un adevărat războinic. Poate altă dată. Și nu în acest fel, de la distanță. Deci… a fost vorba de respect.

Poate. Poate că da.

— Să mergem în oraș. Vreau să-mi scot costumul. Și apoi, vreau o tărie. Sau chiar trei.

— Era de la sine înțeles, spuse ea, în timp ce se angaja pe autostradă.

SFÂRȘIT

O POVESTIRE DIN SERIA

JACK REACHER

LEE CHILD

SCORPIONUL DE CRĂCIUN

LEE CHILD

SCORPIONUL DE CRĂCIUN

Titlul original: *The Christmas Scorpion*, 2017
Traducerea: Ştefi Todo

Lui Jack Reacher îi plăcea să joace mâna pe care o primea şi să trăiască viața aşa cum vine. Cu excepția unei preferințe puternice: îi plăcea să-i fie cald iarna. Ceea ce impunea nişte ajustări în timpul anului.

Cel mai târziu în octombrie începea să se îndrepte spre sud. De obicei sfârşitul lui decembrie îl prindea la cea mai mare distanță. Florida Keys, uneori. Sau Tucson, Arizona. Sau Mexic, într-un an, după ce Departamentul de Stat a considerat convenabil să-i reînnoiască paşaportul. Întotdeauna, fie tropice, fie deşert.

În ultimii ani a văzut mai multe luminițe de Crăciun agățate în palmieri decât în brazi. Arătau destul de bine, în special noaptea. Şi erau o mulțime.

Citise odată într-un ziar o poveste despre proprietarii de case din nord-est care aveau nişte decorațiuni de Crăciun atât de elaborate că aveau nevoie de noi panouri electrice. Acum acelaşi lucru se întâmpla şi în sud. Toată lumea iubea Crăciunul. Cu excepția tipului în costum de Moş Crăciun, care era susceptibil să leşine, epuizat de căldură.

În acel an planul a funcționat normal. În ajunul Crăciunului Reacher a ajuns într-un mic oraş lângă Barstow, California, în deşert, la jumătatea drumului între Edwards Air Force Base şi Fort Irwin. Nu la fel de departe ca de obicei. Dar cunoştea ambele locuri din zilele vechi, în mod special Irwin, care era un teren uriaş de antrenament al armatei, unde a petrecut multe ore fericite. Îi plăcea spațiul gol. Îi plăcea clima. Cald, uscat şi sigur.

Dar nu şi în acel an. Ceea ce, de asemenea, a sosit de Crăciun, a fost zăpadă, în cantități uriaşe, în ceea ce presa de altundeva s-ar fi grăbit să numească un eveniment izolat, o furtună a secolului care se întâmplă o dată în viață.

În jurul lui Barstow nimeni n-a numit-o nicicum, pentru că imediat a căzut curentul şi telefoanele n-au funcționat, iar liniile mobile au pierdut semnalul. Nimic surprinzător. Marele stat California nu se descurca prea bine cu zăpada. În mod special când zăpada era udă şi grea şi avea un metru grosime.

Maşinile erau îngropate. Drumurile erau invizibile. Deşertul stâncos ca bronzul a fost înlocuit cu o pătură albă netedă, cât vedeai cu ochii.

Reacher a intrat înăuntru cât a putut de repede. A văzut o clădire joasă în față. Un fel de bar sau de bufet. S-a aplecat când a intrat pe uşă, cu spatele acoperit de zăpadă, cu pantalonii umezi pe coapse. A suflat şi a pufăit, şi-a lovit mâinile şi s-a scuturat pe preşul de la intrare.

Era al cincilea refugiat. Deja erau două cupluri acolo, un bărbat şi o femeie, trecuți puțin de 60 de ani şi alt bărbat şi femeie, ceva mai tineri de 40 de ani. Toți arătau ca şi cum ar fi ajuns acolo de puțin timp, cum arăta şi el, suflând şi pufăind, şi scuturându-se şi lovindu-şi mâinile. A salutat jalnic din cap, *suntem toți în aceeaşi barcă* şi toți au salutat din cap înapoi.

Electricitatea nu funcționa. Pe bar erau aprinse lumânări şi pe fiecare masă era câte una. Nu erau lumânări decorative. Nicio sanie sau ren. Erau lucruri utile, făcute din ceară albă uleioasă, de la magazinul cu bunuri de consum, de lângă mopurile de bucătărie şi chibrituri. Pe fiecare masă era şi câte un pom de Crăciun, înalt cam de 30 de centimetri, făcut din plastic verde şi acoperit cu sclipici argintiu. Lumini ca țurțurii atârnau din tavan. Fără curent arătau ca nişte şiruri de perle mate cenuşii.

În spatele barului era un tip sinistru, cam de 70 de ani. A strigat:

— Vreți ceva?

Reacher s-a uitat în jur. Toate lumânările erau puse pe farfurioare de porțelan, toate la fel, albe şi robuste, ca vasele de la hoteluri. Ceea ce era bine, pentru că farfurioarele înseamnă şi căni, iar cănile înseamnă cafea, ceea ce el dorea, neagră, fără zahăr.

Doar că nu era curent.

— Ce aveți? a întrebat el.

— Bere, a răspuns tipul.

— Mie-mi convine.

Tipul s-a aplecat spre un frigider tăcut şi a pus o sticlă cu gâtul lung pe bar. Reacher a luat-o.

S-a gândit că perechea mai în vârstă părea puțin supărată. Erau pe cale să rămână blocați peste noapte şi nu le plăcea asta.

Cei mai tineri nu erau căsătoriți. Reacher era sigur de asta. Nici într-o relație romantică. Erau un fel de colegi. Ca într-o călătorie de afaceri, doar că nu erau îmbrăcați corespunzător. Nu aveau costum sau materiale fără cute. Ambii erau în blugi şi tricouri şi cu geci vechi de piele. Ambii arătau în formă şi competenți. Tipul avea părul castaniu, scurt, îngrijit. Femeia avea părul negru, scurt, cu o tunsoare bob care-i ajungea aproape până la guler.

Militari, s-a gândit Reacher. Ceea ce avea sens, cu Irwin la o aruncătură de băț într-o parte şi Edwards în cealaltă. Doar că nu erau americani. Şi de asta era sigur. Nişte lucruri subtile. Poate că erau angajați străini. Sau ofițeri de legătură din armatele prietene, fără uniformă, poate în afara serviciului.

Sau poate că nu, pentru că arătau la fel de supărați ca şi cuplul mai în vârstă. Erau pe cale să rămână blocați peste noapte şi nu le plăcea asta.

Reacher s-a aşezat la o masă. Cuplul mai în vârstă s-a foit şi s-au oprit şi au început din nou, ca şi cum nu erau siguri dacă să dea vina unul pe celălalt sau să se încurajeze unul pe celălalt.

Cei doi mai tineri se holbau la telefoanele lor şi se jucau cu nişte aparate mai mari pe care încercau să le țină ascunse, dar pe care Reacher le-a recunoscut ca fiind transmițătoare NATO legate de o rețea comună de comandă. Nu funcționau. I-a auzit şoptind. Ca radio BBC. Armata Britanică, s-a gândit el. Poate că erau aşteptați la Irwin pentru exerciții de antrenament. Poate că erau jenați că au întârziat. Nicio modalitate de a lua legătura. Prost spectacol. Fără cricket. Reacher cunoştea Armata Britanică. Le plăcea să fie de încredere, mai mult decât orice altceva.

Femeia s-a ridicat şi s-a îndreptat spre masa lui. Era înaltă şi suplă şi avea un zâmbet minunat.

— Ai semnal la telefonul tău? a întrebat ea. Poate eşti în altă rețea.

Accentul ei era de undeva din Anglia.

— Nu am telefon, a spus Reacher. Îmi pare rău.

Femeia n-a răspuns.

— Căderea comunicațiilor are loc tot timpul, a spus Reacher. Nu poți face nimic soldat.

— Eşti de la Fort Irwin?

— Într-acolo vă duceți?

— Ar fi trebuit să fim deja acolo, a spus ea.

— Cine eşti?

— Tu primul, a spus ea.

— Acum sunt nimeni. Odată eram în Poliția Militară, Unitatea 110.

— Chiar?

— Pe cuvânt.

Femeia s-a întors şi a spus:

— Tony, vino aici.

Tipul s-a ridicat şi s-a apropiat, arătând la fel, înalt şi suplu. Dar nu zâmbea.

Femeia i-a spus:

— Domnul ăsta a fost în Unitatea 110 aici.

— Când? a întrebat tipul.

— Demult, a răspuns Reacher.

— Cât de demult?

— Erai la colegiu. Sau la liceu, sau orice aveți voi acolo.

— Îl cunoşti pe Andrew Parker?

— Tipul britanic. S-a antrenat cu noi. Era un lunatic.

— Era de-al nostru. Încă spune poveşti.

— Sunteți în Unitatea 1 RPM?

Poliția Militară Regală. Lucrează pentru regină. Tipul a întins mâna şi a spus:

— Tony Jackson.

— Annie Ness, a spus femeia.

— Jack Reacher.

S-au aşezat la masa lui, jumătate luminată de fereastră, jumătate de lumânare. Annie Ness era drăguță. Dar puternică. Nu dură, dar nici nu-ți doreai să o superi.

— Ce maşină ai? a întrebat ea. Noi avem ce ne-au dat la aeroport.

— Nu am maşină, a spus Reacher. Îmi pare rău.

— Atunci cum ai ajuns aici?

— Am făcut autostopul şi am mers pe jos ultimii trei kilometri.

— De ce?

— A început să ningă şi tipul a refuzat să meargă mai departe.

— De ce aici, am vrut să spun.

— Pentru că se presupunea că e cald şi uscat.

Ea n-a răspuns.

— Acum m-am răzgândit, a spus Reacher. Cu privire la climă, evident. Şi la voi, de asemenea. Oriunde ați întârziat nu se întâmplă nimic, pentru că şi la Irwin ninge. Pun pariu că jumătate din oamenii care trebuiau să ajungă acolo sunt blocați altundeva. Totuşi, îmi puneți tot felul de întrebări. Ceea ce sugerează că sarcina voastră e mai urgentă decât nişte antrenamente. Sunteți în Unitatea 1 RPM şi nu vă place că nu pot explica de ce am venit aici. Ceea ce sugerează că voi căutați un tip. Şi pentru că aveți noroc şi ca să vă economisesc timpul, nu eu sunt tipul pe care-l căutați. Sunt un alt tip.

— Ai putea spune asta oricum, a spus Tony Jackson.

— Aş fi putut să tac după ce i-am spus doamnei Ness că nu am telefon.

— Annie, a spus ea.

— M-aş fi putut opri în acel moment. N-aş mai fi trezit suspiciuni.

— Trebuie să plecăm de aici, a spus Jackson.

— Asta va fi dificil.

— Tu cum ai face?

— Eu n-aş pleca. Eu nu caut un tip. Eu aş sta aici. Poate că mi-aş cumpăra o pungă de chipsuri.

— Nu putem sta aici.

— De ce nu?

Jackson n-a răspuns. La cealaltă masă bătrâna părea să-şi îndemne soțul să facă un anume lucru. Practic îl împingea şi-l îndemna. În cele din urmă tipul s-a ridicat, a traversat încăperea şi s-a oprit la masa lui Reacher, cu Ness în stânga, Reacher în spate şi Jackson în dreapta.

— Mă scuzați, a spus el. Soția mea se întreba dacă nu cumva discutați despre o cale de a ieşi de aici. Dacă da, ea se întreabă dacă ați putea să ne includeți şi pe noi. Nu sunt niciun fel de facilități aici. Nu sunt paturi. Nu este

mâncare şi nici încălzire adecvată. Soția mea simte că vom îngheța sau vom muri de foame.

— Crăciun Fericit, a spus Reacher.

— Poate că aveți o maşină capabilă şi puternică.

— Nu avem. Dar dacă găsim o soluție, veți fi primii care veți afla, bine?

— Mulțumesc, a spus bătrânul, s-a întors şi s-a dus înapoi la masa lui, unde s-a aşezat şi i-a şoptit ceva soției. Probabil o punea la curent cu progresul lui. Când a terminat, ea a dat din cap, dar nu părea deloc mai fericită.

— Ce e atât de urgent la Irwin? a întrebat Reacher.

— Poți să ne ajuți? a întrebat Jackson.

— Cum aş putea? Sunt pensionar.

— Ai putea suna la cazarma poliției militare. Ai putea să mai cunoşti pe cineva. Ai putea aminti de unitatea 110. Sunt sigur că asta face oamenii să vrea să ajute.

— De obicei face oamenii să vrea să mă împuşte în față. Oricum, comunicațiile nu merg.

Jackson a aprobat din cap.

— Rețeaua NATO are nevoie de un avion în aer. Şi sigur e urgent într-o oră. Au unul de rezervă. Ai putea cere la Irwin să trimită un elicopter.

— Aş putea cere şi o întâlnire la cină cu Miss California. Şi un milion de dolari numerar. Mă întreb ce aş primi mai întâi?

— E serios, Reacher.

— Spui tu.

Annie Ness s-a uitat în ambele părți, s-a aplecat în față şi a şoptit:

— Suntem o escortă de protecție. Gărzi de corp, de fapt. Ne-am separat de şeful nostru. Credem că e la Irwin fără noi. Sau blocat undeva pe drum.

— Şi el cine e?

— Nu-ți putem spune, a spus Jackson.

— Ministrul Apărării de la noi, a spus Ness. Începe cu litera c.

— Glumeşti, a spus Reacher. În ajunul Crăciunului?

— Exact. O întâlnire super secretă. Cine s-ar aştepta?

— E pe cont propriu?

— A mers cu o maşină înainte. Voia să vorbească în particular cu asistentul lui. Noi eram în maşina din spate. Am ieşit de pe drum, dar ei n-au văzut şi au mers mai departe.

— O întâlnire super secretă cu cine?

— Secretarul Apărării de la voi, care începe cu litera s.

— Chiar că e o afacere mare.

— La şedința noastră de informare a sunat ca şi cum soarta lumii depinde de asta.

— Posibil exagerat.

— Şi totuşi, a spus ea.

— Ei sunt la Fort Irwin, a spus Reacher. Vor fi bine. E un loc sigur. Sunt o mulțime de bărbați cu arme.

— Dacă nu sunt blocați altundeva pe drum.

— Hai să presupunem că nu sunt.

— Nu putem presupune, a spus Ness şi apoi a tăcut.

— Putem căuta cu un elicopter, a spus Jackson.

— Nu e niciun elicopter, a spus Reacher. Cine credeți voi că sunt?

— Trebuie să ne găsim tipul.

— E despre salvarea reputației? Asta s-a dus de mult.

— E despre salvarea de vieți.

— Credeți că va muri şi de foame? Pun pariu că asistentul a pus un sendviş în servietă. Pentru asta sunt tipii ăştia.

Niciun răspuns. Nicio reacție. Niciun zâmbet.

— E ceva serios, nu? a întrebat Reacher.

— Ți-am spus că e.

— Ştiți despre o amenințare anume.

— Au fost nişte discuții pe internet. Cele mai multe coerente. Un nume s-a repetat iar şi iar. Credem că e numele unui militar sau al unui agent. Întotdeauna acelaşi în toate limbile, ca şi cum e mai mult o descriere decât un nume, ca şi cum ar proveni dintr-o caracteristică fizică.

— Care e numele?

— Scorpionul de Crăciun.

— Ce fel de caracteristică fizică ar putea fi asta? Şi cum arată un scorpion de Crăciun?

— Nu ştim. Dar e clar că tipul e superstar. Vorbesc despre el ca despre Lionel Messi.

— Cine?

— Jucătorul de fotbal.

— Fotbal european, a spus Ness. Barcelona.

— Ca şi Cristiano Ronaldo la Real Madrid, a spus Reacher.

— Exact. Tipul ăsta e în primii cinci din lume. Şi ştie despre întâlnire.

— Avem nevoie de un elicopter, a spus Jackson.

Reacher s-a uitat afară pe fereastră. Zăpada încetase să cadă. Cerul se lumina.

— Întâi avem nevoie de NATO, a spus el.

Jackson s-a uitat la transmițător, în poală. Nu avea semnal. Bătrânul de la cealaltă masă a tuşit ca să atragă atenția şi s-a uitat spre ei, optimist, sperând să aibă veşti bune.

— Nu putem să-i lăsăm în urmă, a şoptit Reacher. Vor spune ziarelor că militarii ne-au evacuat pe noi dar nu şi pe ei. Vor face scandal. Şi oricum ar trebui să-i luăm. Nu sunt paturi, nici mâncare. Asta-i stare de urgență.

Jackson s-a uitat în jos şi a spus:

— NATO şi-a revenit.

— Sună-l pe comandantul de la cazarma poliției militare.

Jackson a reuşit, după o grămadă de încercări. I-a dat transmițătorul lui Reacher, care a spus:

— Caută DCR 120 în cartea ta de coduri şi sună-mă înapoi pe frecvența asta.

A închis.

— Ce e DCR 120? a întrebat Ness.

— O promisiune foarte serioasă că e pe cale să primească o medalie şi o promovare.

— Şi e?

— Depinde de ce se întâmplă mai departe.

Tipul a sunat înapoi. Reacher a cerut ceva mai puțin decât o întâlnire la cină şi un milion de dolari numerar. Tipul a fost de acord. A spus că un Black Hawk va fi acolo în 20 de minute.

Doamna mai în vârstă şi-a legat fularul în jurul gâtului şi şi-a încheiat haina. Părea atât emoționată cât şi speriată de elicopter, care a ajuns cu cinci minute mai repede, lăsându-se jos spre drumul îngropat, stârnind o nouă vijelie, plutind cu roțile în zăpadă, dar fără să se aşeze, pentru că cine ştie ce ascundea zăpada.

Reacher a înaintat cu greu până la el, stând aplecat, a împins-o pe bătrână în față şi s-a întors în viscolul artificial după soțul ei, aşa că n-a văzut cum acelaşi viscol a prins eşarfa bătrânei şi a ridicat-o, astfel, pentru o

fracțiune de secundă, a expus un tatuaj mic rotund în gropița gâtului, de dimensiunea unui dolar de argint, o coroană de Crăciun completă, cu frunze şi fundițe şi lumânări, toate în jurul siluetei negre a unui scorpion.

*

Black Hawk este o maşinărie spațioasă, dar simplă în interior, cu tot felul de fire şi curele şi centuri şi chingi, şi nimic pe care să stai, cu excepția unor pânze rulate lângă pereți.

Nu era ca o aeronavă comercială. Nici chiar la clasa economic. Era o cutie de metal asurzitoare, plină de zăpadă, care intra pe uşă, băgată de elice.

Annie Ness s-a asigurat că bătrânii stau jos, apoi s-a aşezat şi ea lângă Tony Jackson.

Reacher i-a făcut semn pilotului să aştepte şi a cuplat căştile pentru Ness, Jackson şi pentru el, astfel încât să poată vorbi cu echipajul peste zgomotul motoarelor.

Pilotul s-a uitat în spate şi Reacher a spus:

— Avem două evacuări umanitare plus doi ofițeri ai Armatei Britanice care sunt în căutarea unui oficial de rang înalt din guvernul lor, care ar putea să fi ajuns sau nu la Irwin după începerea furtunii şi asupra căruia planează în acest moment o amenințare de securitate credibilă.

— Care este starea medicală pentru cei evacuați umanitar? a întrebat pilotul.

— Irascibilă, dar stabilă. Nicio urgență, în limite rezonabile.

— Ştii că ei pot auzi ce spui. Pe mine nu mă aud.

— Observă că n-au negat.

— Britanicul de rang înalt e civil?

— Da, plus un asistent civil.

— Portarii de la Irwin n-au raportat că a ajuns un civil în ultimele şase ore.

— Atunci sunt blocați în zăpadă undeva între aici şi acolo.

— Sper că au oprit motorul. Poți să te gazezi singur.

— Atunci îngheți. Mai bine mergem să-i găsim.

— De asta am întrebat despre nevoile evacuaților. Nu putem urma drumurile pentru că nu vedem drumurile. O căutare vizuală ar putea dura câtva timp.

— Vor supraviețui, a spus Reacher. Dar mai devreme sau mai târziu va trebui să-i hrăneşti. Ar trebui să suni înainte. Mâncarea şi căldura par să fie problemele.

Motoarele au sunat mai tare şi Black Hawk-ul s-a ridicat.

Prin geamuri lumina era din nou strălucitoare şi zăpada se învârtea ca o gogoaşă uriaşă plată, perfect simetrică de jur împrejur, până când au ajuns la

trei sute de metri înălțime, când micile vârtejuri locale s-au aşternut înapoi pe pământ, ca o ceață scânteietoare, o pată nesemnificativă pe o foaie albă vastă.

Nu vedem drumurile, spusese pilotul şi a avut dreptate. Oricare ar fi fost distanța verticală dintre mijlocul asfaltului şi fundul şanțurilor din fiecare parte, era mai mică decât adâncimea zăpezii.

Imaginea era cu adevărat neobişnuită. Alb de gheață peste tot, perfect neted, perfect plat, neîntrerupt.

— În ce tip de maşină erau? a întrebat pilotul.

— O maşină oficială Chevrolet. O Impala. O limuzină.

— Sedan, a spus Ness. Nu foarte înaltă.

Reacher a verificat soarele de pe cer. O după-amiază de iarnă. Ajunul Crăciunului. Aproape atât de jos pe cât poate fi soarele în sudul Californiei.

— Coboară puțin, a spus el. Cam la 150 de metri.

De la noua altitudine puteau vedea urmele slabe ale umbrelor aruncate de soarele scăzut, unde învelişul zăpezii a crescut sau a scăzut cu o jumătate de centimetru.

Peste ce? Unele umbre erau izolate şi fără sens, doar pietre, dar altele formau nişte modele.

Unele erau linii drepte, sau curbe uşoare, care, cu puțină imaginație, puteau fi legate de alte indicii imateriale ale mai multor linii şi curbe, la kilometri distanță, toate ducând aproximativ de la nord la est, unde era Fort Irwin.

— Cred că ăla e drumul, a spus Reacher.

L-au urmat, de la 150 de metri înălțime, bufnind şi zdruncinându-se, cu cuvinte clare şi cu paraziți în căştile lor, uneori ghicind kilometri întregi o vreme, uneori având nevoie de mişcări în zigzag, înainte şi înapoi, până să găsească următoarele urme slabe ale direcției corecte.

Dificil, dar şi încurajator într-un fel, pentru că prin comparație simțeau că un Chevy înzăpezit va arăta ca o umflătură de mărimea unui stadion de fotbal.

Un Impala avea 1,5 metri înălțime, credea Reacher, care, chiar complet îngropat, ar crea o cocoaşă ovală cam de un metru înălțime, care în soarele jos ar arăta ca Himalaya.

— Şi cum se bănuieşte că ar fi prin preajmă Scorpionul de Crăciun? a întrebat el.

— Nu ştim, a spus Ness. Dosarele spun că intră şi iese din unele locuri ca o fantomă. Nimeni nu l-a văzut niciodată. Dar trebuie să presupunem că e uman. Aşa că ar putea fi blocat în zăpadă pe undeva, la fel ca toată lumea.

— Am putea să-l vedem, a spus Reacher. Azi am putea avea doi la preț de unul. Şi aşa omul meu ar putea primi două medalii. Sau trei, cred, dacă şefa ta îi dă şi ea una, din cauza faptului că ministrul apărării este o persoană importantă, relativ vorbind.

— Şefa mea?

— Regina. Ai putea să îi ceri.

— Aş putea să cer şi o întâlnire cu George Cloony.

Black Hawk-ul a huruit mai departe, spre nord şi spre est, câteodată înclinându-se sau coborând pentru o imagine mai bună.

Erau porțiuni acoperite de zăpadă care ar fi putut fi maşini îngropate, dar niciuna nu era. Nu era niciun semn de viață.

În cabina zgomotoasă cuplul mai în vârstă stătea tăcut, cu mâinile pe genunchi, arătând nesiguri şi poate având puțin rău de înălțime de la toată înclinarea şi coborârea. Reacher s-a uitat întrebător la ei, ca pentru a spune *sunteți bine?* Bărbatul a ridicat din umeri, iar femeia a răspuns înfăşurându-şi eşarfa mai strâns în jurul gâtului.

— Poate s-au întors, a spus pilotul. Poate căutăm în direcția greşită. Ce ar face un şofer inteligent în situația dată? Tocmai a trecut de locul din care v-am luat şi are o distanță lungă şi condiții incerte în față, aşa că atunci când zăpada e tot mai rea, ce face el? Cu siguranță se întoarce spre ceea ce ştie deja. Spre adăpostul pe care l-a văzut. Sau poate se îndreaptă spre Barstow. De fapt, să ajungă la Barstow ar fi o mare victorie, cu un pasager de mare valoare la bord. Cred că sunt în spatele nostru.

— Doar dacă n-au trecut de punctul din care nu se mai pot întoarce, a spus Jackson.

— E vremea deciziei, băieți. Dacă greşiți, ne îndepărtăm de ei cu un kilometru în fiecare minut.

Niciun răspuns.

— Mergi înainte, a spus Reacher. Nu contează cât de mult bun simț are şoferul. Pasagerul dictează. Pasagerul e bărbat politician. Deci nu poate fi văzut niciodată fiindu-i frică, indiferent de provocare. Întoarcerea azi se va întoarce să-l bântuie în cele din urmă. Ar deveni o metaforă. Nu poate fi tipul care nu a ajuns acolo.

Black Hawk-ul s-a aplecat. Cuplul bătrân stătea liniştit. Păreau nedumeriți, ca oamenii care încearcă să reconstituie o conversație dintr-o parte a unui apel telefonic.

Reacher a dat cu mâna în aer, de parcă ar fi împins problema deoparte. Ca şi cum ar spune, *nu-ți face griji.* Bărbatul a ridicat din umeri şi femeia şi-a înfăşurat eşarfa mai strâns în jurul gâtului.

— Ce-i aia? a întrebat pilotul.

Jos în față era o cocoaşă ovală mare într-un câmp drept de zăpadă. Cocoaşa avea cam un metru înălțime. Ca Himalaya.

— Să mergem să aruncăm o privire, a spus Reacher.

Pilotul a coborât până în locul în care rotirea elicei arunca zăpada în toate direcțiile, inclusiv curățând ceea ce arăta ca un panou neted de culoare neagră, frumos conturat, fără îndoială, nou spălat şi ceruit pentru acea ocazie. Plafonul unui Chevy Impala deținut de guvern. Nu exista niciun dubiu.

Pilotul a pus roțile pe zăpadă, deasupra locului în care bănuia că era drumul şi Reacher a sărit afară, urmat de Ness şi Jackson, iar ei s-au afundat în zăpada până la coapse sau până la talie, mergând ca şi cum ar înota în picioare către maşină, unde au săpat cu mâinile goale, azvârlind zăpada deoparte, căutând un geam, o uşă, un mâner, săpând mai mult, crăpând uşa, lăsând rotorul să sufle vânt în interior, să oxigeneze, apoi săpând un V, deschizând uşa până la capăt şi târându-se înăuntru.

Erau în viață. Albaştri de la frig şi gâfâind după aer. Ness a intrat ca să-i verifice. Era şi medic, pe lângă toate celelalte.

Şoferul era un specialist de la Irwin, tânăr şi în formă, bucuros să aştepte. Asistentul era mai în vârstă şi mai înfrigurat, dar treaba lui era să aştepte. Aşa că Ness l-a tras prima dată afară pe ministru.

Avea părul gri şi pielea gri, frigul nefiind de ajutor. Avea cam 60 de ani şi era îmbrăcat în costum gri.

Nu putea respira şi nu putea merge. Reacher era cel mai mare tip de acolo, având de două ori greutatea lui Ness, cu un cap mai înalt decât Jackson, aşa că el l-a ridicat pe ministru şi l-a purtat în stilul pompierilor prin vârtej şi rafală către elicopterul care plutea în aer, unde s-a răsucit şi s-a ridicat pe vârfuri şi l-a rostogolit pe tip pe podeaua cabinei, cât de uşor a putut.

Cuplul în vârstă se holba de pe scaunele de pânză.

Reacher s-a întors să meargă să-i aducă pe ceilalți şi s-a lovit de Jackson care venea din partea cealaltă.

Jackson şi-a apropiat capul şi a strigat:

— Trebuie să stau cu ministrul.

Reacher a aprobat din cap, a schimbat locul cu el şi l-a lovit uşor pe spate ca şi cum i-ar fi trecut ştafeta.

S-a întors să plece şi făcuse un pas pe drumul de întoarcere când a auzit vocea bătrânei, pe deasupra lui, din Black Hawk, comandând, tare şi clar acoperind zgomotul motorului.

— Stai unde eşti, a spus ea.

El nu a stat. S-a întors. A văzut că nu vorbea cu el. Îl ținea pe Jackson afară din elicopter.

Stătea în interiorul uşii, aplecată peste ministrul întins, amenințând cu o armă. Un Sig Sauer P226, a observat în mod automat Reacher. Nouă milimetri, 15 gloanțe în magazie, plus probabil încă unul pe țeavă, un total de 16 contra a maximum şapte adversari, şanse deloc bune.

Pe de altă parte, un 226 cântărea cam 800 de grame, ceea ce însemna o armă grea pentru o femeie mai în vârstă de 60 de ani. Ar putea obosi.

S-a uitat fix la ea. Ness a spus că Scorpionul de Crăciun intra şi ieşea din unele locuri ca o fantomă. Nimeni nu-l văzuse. Pentru că era o *ea*. Caracteristica fizică ar putea fi o marcă fizică, şi-a spus el. Ca un tatuaj.

Poate că arahnida însăşi pe o frunză de brad. Poate cu un fruct. Pe gât. De aici toată mişcarea stupidă cu eşarfa.

Ei pot auzi ce spui, l-a avertizat pilotul. El a folosit numele. De fiecare dată când s-a uitat la ea, ea trebuie să se fi gândit că el putea să vadă direct prin ea.

Îşi avea ținta la picioare. Livrată acolo personal, de Reacher însuşi, ca un cadou sau un tribut.

Doar că povestea nu va funcționa.

A simțit-o pe Ness sosind în spatele lui. S-a oprit şi a stat lângă umărul lui. În spatele ei veneau asistentul şi şoferul.

Aerul era plin de fulgi de zăpadă şi de zgomotul de la elice.

— Am adus-o exact unde dorea să fie, a şoptit Ness. E un geniu.

— Ca Lionel Messi, a spus Reacher. L-am văzut la televizor. Întreaga lume se aştepta la un gol de la distanță, dar Messi a marcat de aproape. Cu excepția faptului că ceva nu este în regulă. Nu funcționează. Cine a făcut această amenințare?

— Oamenii obişnuiți.

— Exact, a spus Reacher.

— Dați-vă un pas în spate, a țipat bătrâna.

Nimeni nu s-a mişcat.

Femeia a îndreptat arma drept în jos, către capul ministrului. Jackson a făcu un pas în spate. În spatele lui, Reacher a făcut un pas în spate. Ness a stat cu ei. În spatele lor, asistentul şi şoferul au făcut un pas în spate.

Bătrânul a păşit lângă soția lui. Stăteau împreună în cadrul uşii. A scos şi el un pistol. Aceeaşi marcă, acelaşi model. Ca o chestie oficială. A țintit către centrul micului grup de sub el.

Nevasta lui a pus deoparte arma ei. Una era destul. Şi-a dezlegat nodul de la eşarfă şi a desfăcut-o de pe gât, o rotire, două. Avea un tatuaj mic rotund în gropița gâtului, de dimensiunea unui dolar de argint, o coroană de Crăciun completă, cu frunze şi fundițe şi lumânări, toate în jurul siluetei negre a unui scorpion.

Şi-a mişcat capul dintr-o parte în alta şi şi-a frecat pielea de pe spatele gâtului, ca şi cum ar fi fost o uşurare să-şi scoată eşarfa. Ca şi cum ar fi mâncat-o.

— Amenințarea împotriva ministrului de aici are un aspect foarte interesant.

Nimeni n-a vorbit.

— Bine, vă voi spune eu, a spus ea. Ar fi putut fi executat oricând. Mijloace, motive şi oportunități au apărut de multe luni. Atunci de ce aşteptarea?

— Întâlnirea, i-a şoptit Ness lui Reacher.

— Doi la preț de unu, a spus bătrâna. Ministrul vostru, al cărui nume începe cu c şi secretarul nostru, al cărui nume începe cu s. Două personalități de prim rang într-o alianță la nivel înalt. Haosul rezultat ar putea fi fatal, mai ales având în vedere timpurile în care trăim, care sunt atât de rele încât au condus victimele să aibă o întâlnire secretă în ajunul Crăciunului, în primul rând. Impactul ar fi complet imprevizibil. Una peste alta s-a considerat că e ceva care merită aşteptarea. Până când cele două personalități de rang înalt sunt în acelaşi loc, în acelaşi timp.

Ceea ce nu s-a întâmplat încă, s-a gândit Reacher.

— Evident că e absurd să te gândeşti că Scorpionul ar putea fi femeie, a spus femeia. Oamenii care plătesc facturile nu ar trata cu o femeie. S-ar îndoi că o femeie ar putea avea tipul de acces de care ar avea nevoie şi, în general, ar avea dreptate. Evident că Scorpionul e un bărbat.

Şi-a băgat mâna în buzunar şi a scos un portmoneu uzat de piele. L-a deschis. Pe o parte era o insignă aurie şi pe cealaltă un act de identitate cu fotografie.

— FBI, a spus ea. Soțul meu de aici nu e cu adevărat soțul meu. E partenerul meu. Contra-terorism. Avem grijă de tipul nostru la fel cum voi aveți grijă de tipul vostru.

A râcâit cu unghia degetului mare în gropița gâtului şi a scos tatuajul. Era tipărit pe un plastic transparent lipit.

— Mult timp, tot ce am ştiut a fost că acum un an avea exact o imagine ca asta pe piept, a spus ea. Mi-am promis mie că voi purta chestia asta în fiecare zi până când îl vom prinde. Cred că mă puteți numi sentimentală. Sau superstițioasă.

Mijloace, motive şi oportunități, s-a gândit Reacher. *Atunci de ce aşteptarea?*

— Pentru mult timp asta a fost tot ce am ştiut, dar acum ştim mai mult, a spus bătrâna. Cine s-ar putea aştepta, realist vorbind, să penetreze Fort Irwin în timp ce acesta e închis. Cine ar putea veni şi pleca, precum o fantomă, fără să atragă o a doua privire? Cine ar avea acces la toate locurile potrivite?

Reacher era pregătit. Jackson s-a întors şi a fugit, ceea ce era o prostie, în zăpada groasă, cu o armă în spatele lui şi un tip mare ca Reacher în drum.

În timp ce-l punea la pământ tricoul lui s-a rupt, expunând astfel un tatuaj pe piept, identic cu replica din plastic a doamnei de la FBI. După aceea lucrurile au mers fără probleme.

Legea şi-a urmat cursul. Toată lumea a obținut medalii, cu excepția lui Reacher, dar el a primit cina de Crăciun în popota ofițerilor, cu focul aprins şi asta a fost de ajuns.

SFÂRŞIT

LEE CHILD

SOLUȚIA .50

LEE CHILD

SOLUȚIA .50

Titlul original: *The .50 Solution , 2006*
Traducerea: Ştefi Todo

De cele mai multe ori evaluez clientul şi apoi ținta şi abia după aceea fixez prețul. E în funcție de bunul simț şi variabil. Dacă e un client bogat, cer mai mult. Dacă ținta este dură, cer mai mult. Dacă sunt implicate cheltuieli mari, cer mai mult. Deci dacă lucrez în străinătate în numele unui miliardar, împotriva unui tip dintr-o ascunzătoare îndepărtată şi cu o echipă de protecție competentă de partea lui, cer poate de o sută de ori mai mult decât aş vrea de la o puicuță de-a locului care caută să-şi rezolve problemele maritale într-o manieră rapidă şi murdară. Variabile şi bun simț.

Dar de data asta negocierea a început diferit.

Tipul care a venit să mă vadă era bogat. Asta era clar. Bogăția se vedea prin toți porii. Nu doar hainele. Nu doar maşina. Acesta era un tip care fusese bogat dintotdeauna. Poate de generații. Era înalt şi cărunt şi strălucitor şi sigur de sine. Era un aristocrat. Totul era corect în felul în care arăta, în felul în care vorbea, în felul în care a preluat conducerea.

Primul lucru despre care a vorbit a fost alegerea armei.

— Am auzit că ai folosit un Barrett model nouăzeci în mai multe ocazii, a spus.

— Ai auzit bine, am spus eu.

— Îți place?

— E o puşcă bună.

— Deci o vei folosi pentru mine.

— Eu aleg arma, am spus.

— Bazându-te pe ce?

— Nevoi.

— Vei avea nevoie de ea.

— De ce? am întrebat. Distanță mare?

— Cam două sute de metri.

— Nu am nevoie de un Barrett Nouăzeci pentru două sute de metri.

— Asta e ce vreau.

— Ținta va purta vestă antiglonț?

— Nu.

— Va fi într-un vehicul?

— Spațiu deschis.

— Atunci voi folosi un trei-zero-opt. Sau ceva european.

— Vreau acea puşcă de calibrul cincizeci.

— Un trei-zero-opt sau o puşcă NATO îl vor omorî la fel de la două sute de metri.

— Poate că nu.

Uitându-mă la el eram foarte sigur că nu trăsese cu un .50 Barrett în viața lui. Sau cu un .308 Remington. Sau cu un M16, sau FN sau H&K. Sau cu orice alt fel de puşcă. Probabil că nu trăsese niciodată cu nimic, cu excepția poate a unei puşti cu aer comprimat când era copil şi apoi ca adult.

— Barrett e o puşcă incomodă, am spus. Are mai mult de un metru şi nu poate fi dezmembrată. Cântăreşte zece kilograme. Are două picioare, pentru numele lui Dumnezeu. E ca o piesă de artilerie. Greu de mânuit. Şi e foarte zgomotoasă. Poate cea mai zgomotoasă puşcă din istoria omenirii.

— Îmi place arma aia de calibrul cincizeci, a spus.

— Atunci ştii ce, am spus. Poți s-o plachezi cu aur şi să o pui pe-un lanț şi s-o porți la gât.

— Vreau s-o foloseşti.

Apoi am început să mă gândesc că poate acest tip era un fel de sadic. Calibrul .50 e o fracție zecimală, doar un al mod de a spune o jumătate de inch. Un glonț de plumb de o jumătate de inch e o chestie mare. Cântăreşte cam cincizeci de grame şi orice fel de împuşcătură decentă se apropie de trei mii de kilometri pe oră. Ar putea prinde şi doborî un avion supersonic de luptă. Împotriva unei persoane aflate la două sute de metri, îl va tăia în două. Ca şi cum l-ai face pe tip să înghită o bombă şi apoi o detonezi.

— Vrei un spectacol, am spus, aş putea mai bine s-o fac cu un cuțit. Ştii, dacă vrei să transmiți un mesaj.

— Nu asta-i problema, a spus el. Nu e despre un mesaj. E despre rezultate.

— Nu poate fi, am spus. De la două sute de metri pot obține rezultate cu orice. Ceva scurt care se pliază ca să pot pleca cu el sub haină după aceea. Sau aş putea arunca cu o piatră.

— Vreau să foloseşti Barrett-ul.

— E scump, am spus eu. Trebuie să îl las în urmă. Ceea ce înseamnă să plăteşti ca să nu poată fi urmărit. Te va costa mai mult decât o maşină străină doar pentru armă. Înainte să vorbim despre taxa mea.

— Bine, a spus, fără ezitare.

— E ridicol, am spus.

N-a spus nimic. M-am gândit: *Două sute de metri, fără vestă antiglonț, în spațiu deschis. Nu are sens.* Aşa că am întrebat.

— Cine e ținta?

— Un cal, a spus el.

Am tăcut un moment lung.

— Ce fel de cal?

— Un cal pursânge de curse.

— Ai cai de curse? am întrebat.

— Zeci, a spus el.

— Buni?

— Unii din cei mai buni.

— Deci ținta ce e, un rival?

— Un ghimpe în coaste.

După asta, avea mult mai mult sens.

— Nu sunt un idiot, a spus tipul. M-am gândit la asta foarte atent. Trebuie să pară un accident. Nu putem să împuşcăm, pur şi simplu, calul în cap. E prea evident. Trebuie să pară că ținta reală era proprietarul, dar ai greşit ținta şi calul e daună colaterală. Aşa că împuşcătura nu poate să pară plasată. Trebuie să pară întâmplătoare. Gât, umăr, orice. Dar trebuie să moară sau să aibă dizabilități permanente.

— Ceea ce explică preferința ta pentru Barrett, am spus.

A aprobat din cap. Am aprobat şi eu. Un cal pursânge de curse cântăreşte cam jumătate de tonă. Un .308 sau un glonț NATO tras la întâmplare în centrul lui ar putea să nu-şi facă treaba. Nu să-l omoare sau să-i provoace dizabilități permanente. Dar un glonț .50 mare aproape sigur o va face. Chiar dacă ai o jumătate de tonă greutate e destul de greu să te lupți cu o gaură de mărimea unui coş de gunoi în orice parte a corpului.

— Cine-i proprietarul? am întrebat. E şi el o țintă plauzibilă?

Tipul mi-a spus cine e proprietarul şi am căzut de acord că era o țintă plauzibilă. Zvonuri, conexiuni întunecate.

— Şi tu? am întrebat apoi. Voi doi sunteți personal duşmani?

— Vrei să spui, voi fi suspectat că eu am comandat lovitura ratată?

— Exact.

— Nicio şansă, a spus tipul meu. Nu ne cunoaştem.

— Doar ca proprietari rivali.

— Sunt sute de proprietari rivali.

— Vreun cal de-al tău va câştiga dacă al tipului dispare?

— Cu siguranță asta sper.

— Deci te vor lua în considerare.

— Nu dacă va părea că omul a fost ținta, nu calul.

— Când? am întrebat.

Mi-a spus că oricând în următoarele patru zile.

— Unde? am întrebat.

Mi-a spus că acel cal se afla într-o locație în sud. Țara cailor, evident, câmpuri mari, iarbă luxuriantă, garduri albe, dealuri. Mi-a spus despre trasee lungi prin țară, numite galopiade, unde caii se antrenau imediat după ivirea zorilor. Mi-a spus despre linişte şi despre ceața de dimineață. Mi-a spus cum, în săptămâna dinaintea unui concurs mare, proprietarul e acolo în fiecare dimineață să verifice forma calului său, să-i urmărească puterea şi viteza şi grația şi apetitul. Mi-a spus despre pâlcurile de copaci care erau peste tot şi ar putea furniza o acoperire excelentă.

Apoi s-a oprit din vorbit. M-am simțit cumva ca un prost, dar, oricum, am întrebat:

— Ai o fotografie? A țintei?

A luat un plic din buzunarul interior al hainei. Mi l-a dat. În el era o fotografie color a unui cal. Părea că pozează, ca pentru o reclamă. Ca un actor sau o actriță care face o şedință foto, pentru publicitate. Acest cal era un animal magnific. Înalt, strălucitor, musculos, aproape în întregime negru, cu o pată albă în frunte. Minunat.

— Bine, am spus.

Apoi tipul mi-a pus propria întrebare.

— Cât? a întrebat el.

Era o problemă interesantă. Tehnic, doar conspiram să împuşcăm un cal. În cele mai multe state asta era o infracțiune asupra proprietății. Un drum lung până la omucidere. Şi deja aveam un Barrett Nouăzeci neurmăribil. De fapt, aveam trei. Seriile lor s-au pierdut prin armata israeliană. Una din ele era uzată. Oricum era aproape pregătită pentru o țeavă nouă. Ar face-o o armă bună. Să trag la rece printr-o țeavă uzată nu era ceva ce aş risca împotriva unui om, dar împotriva a ceva de mărimea unui cal, de la două sute de metri, n-ar trebui să fie o problemă. Dacă aş ținti către partea cea mai mare a animalului, mi-aş putea permite să ratez cu câțiva centimetri.

Bineînțeles că nu i-am spus tipului nimic din toate astea. În schimb am bătut câmpii despre prețul puştii şi prima pe care va trebui s-o plătesc pentru a face hârtiile să dispară. Apoi am vorbit despre riscuri şi am aşteptat să văd dacă mă opreşte. Dar n-a făcut-o. Aş putea spune că era obsedat. Avea un scop. Voia ca propriul cal să câştige şi lucrul ăsta îl făcea să nu vadă realitatea, în acelaşi fel în care pe unii îi termină trădarea şi adulterul şi parteneriatele de afaceri.

M-am uitat din nou la fotografie.

— O sută de mii de dolari, am spus.

N-a spus nimic.

— Numerar, am spus.

N-a spus nimic.

— Înainte, am spus.

A aprobat din cap.

— Cu o condiție, a spus el. Vreau să fiu acolo. Vreau să văd cum se întâmplă.

M-am uitat la el şi m-am uitat la fotografie şi m-am gândit la o sută de mii numerar.

— Bine, a spus. Poți să fii acolo.

A deschis servieta pe care o avea la picioare şi a scos un teanc de bani. Arătau bine, miroseau bine şi îi simțeam bine. Probabil erau mai mulți în servietă, dar nu-mi păsa. O sută de mii erau destul, având în vedere circumstanțele.

— Poimâine, am spus.

Am stabilit un loc de întâlnire, în sud, în țara cailor, şi a plecat.

Am ascuns banii acolo unde o fac întotdeauna, într-un cufăr de metal din depozitul meu. În cufăr, primul lucru pe care îl vedeai era un craniu uman într-o pungă de congelator cu închizătoare. Pe locul alb pe care trebuia să scrii ce e la congelat, scrisesem: *Acest bărbat a încercat să mă jefuiască*. Nu era adevărat, bineînțeles. Craniul provenea dintr-un magazin de antichități. Probabil un exemplar de la o şcoală veche de medicină de pe subcontinentul indian.

Lângă lada cu bani era lada cu arme. Am scos Barrett-ul uzat şi l-am verificat. L-am dezasamblat, l-am curățat, l-am uns, l-am şters şi apoi l-am asamblat la loc, purtând mănuşi de latex. Am încărcat magazia, tot cu mănuşile puse. Apoi am încărcat magazia în puşcă şi am băgat puşca într-un sac vechi de golf. Apoi am pus sacul de golf în portbagajul maşinii şi l-am lăsat acolo.

În casă am pus fotografia calului deasupra şemineului. Am petrecut o grămadă de timp uitându-mă la ea.

L-am întâlnit pe tip la ora şi în locul pe care le stabilisem. Era o intersecție singuratică, aproape de un drum de țară care ducea la un pâlc îndepărtat de copaci, cu o oră înaintea zorilor. Aerul era rece. Tipul meu avea o haină şi mănuşi, şi un binoclu atârnat de gât. Şi eu aveam mânuşi. Latex. Dar nu şi binoclu. Aveam o luneta Leupold & Stevens la Barrett, în sacul de golf.

Eram relaxat, simțind ceea ce simt întotdeauna când sunt pe cale să omor pe cineva, ceea ce nu spune mare lucru. Dar clientul meu nu era relaxat. Tremura de anticipare cu o intensitate aproape pornografică. Ca un pedofil în drum spre Tailanda. Asta nu-mi prea plăcea.

Am mers unul lângă altul prin rouă. Terenul era tare şi presărat cu urme. Multe, în ambele direcții.

— Cine e aici? am întrebat.

— Cei care urmăresc cursele, a spus tipul meu. Jurnalişti sportivi, pariori care caută informații din interior.

— Arată ca Times Square, am spus. Nu-mi place.

— Va fi bine azi. Nimeni nu cercetează pe-aici. Toți cunosc calul ăsta. Toți ştiu că poate câştiga şi în somn.

Am mers mai departe în tăcere. Am ajuns la pâlcul de copaci. Avea formă ovală, mai subțire la capătul din nord. Am mers înainte şi înapoi până când am avut o linie clară de vizibilitate printre trunchiuri. Lumina zilei era pe cer. La două sute de metri distanță, pe panta uşor înclinată a dealului, era un luminiş mare cu iarbă, pe care se vedeau o mulțime de urme de cauciucuri.

— Ăsta e? am întrebat.

Tipul meu a dat afirmativ din cap.

— Caii vin dinspre sud. Maşinile vin dinspre vest. Se întâlnesc exact aici.

— De ce?

— Nu e niciun motiv real. Mai mult ritualic. Bătutul pe umeri şi prostelile. Mândria proprietății.

Am scos Barrett-ul din geanta de golf. Deja hotărâsem cum voi trage. Fără cele două picioare ale armei. Voiam puşca jos şi liberă. Am îngenuncheat într-un picior şi am fixat țeava pe o ramură. M-am uitat prin lunetă. Am tras siguranța şi am simțit primul glonț de .50 cum intră la locul lui.

— Acum aşteptăm, a spus tipul meu.

Stătea lângă umărul meu, probabil un metru la dreapta şi un metru mai în spate.

Maşinile au ajuns primele. Erau, cu adevărat, SUV-uri. Maşini de lucru, vechi şi murdare şi lovite. Un Jeep şi două Land Rover-uri. Cinci tipi au coborât din ele. Patru arătau săraci şi unul arăta bogat.

— Antrenorul, băieții de la grajduri şi proprietarul, a spus tipul meu. Proprietarul e cel cu haina lungă.

Cei cinci şi-au scuturat picioarele şi s-au mişcat şi respirația lor scotea abur în jurul capetelor.

— Ascultă, a spus tipul meu.

Am auzit ceva în stânga mea. Spre sud. Un bocănit slab şi un sunet ca un burduf gigant care tuşea şi pompa. Copitele şi plămânii imenşi ai cailor deplasau aerul proaspăt al dimineții.

M-am dat înapoi până m-am aşezat pe pământ.

— Pregăteşte-te, a spus tipul meu, de sus din spate.

Cu totul erau zece cai. Au apărut într-o formație de săgeată neregulată, încetinind, alunecând, smucindu-şi capetele, respirația grea suflând aburi în formă de trompetă de un metru în fața lor.

— Ce-i asta? am întrebat. Întreaga herghelie?

— Şirul. Aşa-l numim noi. Ăsta este primul lui şir întreg.

În lumina cenuşie a zorilor şi sub aburi, toți caii arătau la fel pentru mine.

Dar asta nu conta.

— Eşti pregătit? a întrebat tipul meu. Nu vor fi aici mult timp.

— Deschide gura, am spus.

— Ce?

— Deschide gura, larg. Ca şi cum ai țipa.

— De ce?

— Să egalizezi presiunea. Ca în avion. Ți-am spus, e o puşcă zgomotoasă. Altfel îți va sparge timpanele. Vei fi surd o lună.

M-am uitat împrejur şi am verificat. Deschisese gura, dar fără niciun entuziasm, ca un tip care aşteaptă dentistul să se întoarcă după ce s-a uitat la o diagramă.

— Nu, aşa, i-am spus.

I-am arătat. Am deschis gura cât de mult am putut şi mi-am tras bărbia înapoi pe spate până când tendoanele din maxilarul meu au început să doară.

A făcut acelaşi lucru.

Am mişcat Barrett-ul în sus şi în jos, rapid şi lent, ca un vânător de rațe care urmărea o pasăre. Apoi am apăsat pe trăgaci. L-am împuşcat pe tipul meu în cerul gurii. Puşca uriaşă a explodat şi a lovit, iar vârful capului tipului meu s-a împrăştiat ca un ou fiert. Corpul a căzut grămadă şi s-a rostogolit. Am aruncat puşca deasupra lui şi i-am scos pantoful drept. L-am aruncat pe pământ. Apoi am fugit. Două minute mai târziu eram înapoi în maşină. Patru minute mai târziu eram la doi kilometri distanță.

Am câştigat uşor o sută de mii, dar lumea a pierdut un industriaş, un filantrop şi un proprietar de cai. Asta au scris ziarele de duminică. S-a sinucis. Din felul în care polițiştii au pus lucrurile cap la cap, se chinuia singur din cauza faptului că cel mai bun cal al lui ajungea întotdeauna pe locul doi. A spionat munca rivalilor, probabil sperând să vadă vreun semn de slăbiciune. Nu a apărut nimic. Aşa că a făcut cumva rost de o puşcă de lunetist, ultima oară deținută legal de forțele de apărare israeliene. Poate că a plănuit să împuşte calul rival, dar în ultimul moment nu a fost în stare să facă asta. Aşa că, deprimat şi chinuit, a întors puşca, şi-a pus țeava în gură, şi-a aruncat pantoful şi cu degetul mare de la picior a apăsat pe trăgaci. Un polițist cam de aceeaşi înălțime a luat parte la o simulare ca să dovedească posibilitatea fizică a acestui lucru, chiar şi cu o puşcă atât de lungă ca Barrett-ul.

Pe ultima pagină a ziarului erau rezultatele cursei. Calul cel mare şi negru a câştigat cu şapte lungimi. Calul tipului meu a fost retras.

Am păstrat fotografia pe şemineu mult timp după aceea. O fată pe care am întâlnit-o mult mai târziu a remarcat că era singura fotografie pe care o aveam în casă. M-a întrebat dacă îmi plac animalele mai mult decât oamenii. I-am spus că aşa e, în cele mai multe cazuri. I-a plăcut de mine pentru asta. Dar nu destul ca să rămână prin preajmă.

SFÂRŞIT

Keith Douglass

VÂRTEJUL

CARRIER 05

Keith Douglass

CARRIER 05

VÂRTEJUL

versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL 5

CAPITOLUL 14

Duminică, 22 iunie
0856 Zulu (0956 ora locală)
Tomcat 200
Marshal Stack, lângă Romsdalsfjorden

— *Cowboy 1-1, Charlie*[1], acum.
— *Roger*. *Cowboy 1-1*, vine.

Orizontul s-a înclinat mult când Coyote a virat la tribord. De obicei, *Marshall Stack*[2] era localizată la douăzeci de mile de portavion. Dar, de data aceasta, era mult mai departe, la peste patruzeci mile spre est. Spațiul aerian din interiorul fiordului era limitat, iar comandanții din Grupul de Luptă nu voiau ca nivelul ridicat de activitate aeriană să dezvăluie locația precisă a portavionului.

Aeroportul Valderøya, de pe o mică insulă aflată la nord de Ålesund, asigura o măsură de acoperire. Toate aerodromurile din regiune fuseseră preluate de militari și

[1] Charlie – comanda pentru venirea la aterizare.
[2] Marshall Stack – formația de zbor în așteptare înainte de aterizarea/apuntizarea pe portavion.

orice trafic aerian neobișnuit din zonă depistat de ruși putea fi atribuit avioanelor F-16 și F-105 norvegiene. Aceste interceptoare ce au întors sorții bătăliei aeriene de deasupra Trondheim veneau în principal de la Valderøya.

A revenit la orizontală pe direcția est, un curs cel ducea peste o grămadă de insule împrăștiate în apropierea orașului port Ålesund, chiar la sud de aeroport. Două avioane au traversat calea lui *Tomcat* la 1.000 picioare mai jos – F-105 *Freedom Fighters* după forma botului și aspectul general angular. În coborâre ușoară, a survolat linia țărmului deasupra micului port Søvik, zburând peste terenul geometric marcat de ferme și păduri, apoi a ajuns deasupra Romsdalsfjorden. La nord se întindea insula Otrøya. Coyote putea observa navele *Shiloh* și *Winslow* în gura fiordului. Drept înainte, acolo unde apele se îngustau între pereții de stâncă, era ancorat *Jefferson* cu prova spre el.

Trecând la două mile babord de portavion, a văzut elicopterul *Angel 1* plutind la punct fix între el și navă. Un A-6 tocmai trecea peste pupa, în coborâre către „prăbușirea controlată" pe cablul trei. Trebuia să fie unul dintre *Intruder*ele din raidul asupra Grupului de Luptă rusesc de la nord.

Coyote se întrebă dacă au reușit să lovească ceva.

— Trecem în modul „gâscă", a anunțat Teejay din spate.

Computerul de pe *Tomcat* a extins aripile când viteza a scăzut sub 280 noduri, iar Coyote l-a lăsat să-și facă treaba. Spațiul îngust al fiordului nu lăsa loc de eroare, și mai erau și rafale de vânt lateral imprevizibil și curenți descendenți de pe pereții stâncoși.

După ultimul viraj la o milă de pupa lui *Jefferson*, Coyote s-a concentrat doar pe avion – flaps, direcție, eleroane. O apăsare pe buton și trenul de aterizare a coborât și s-a zăvorât. Rezistența indusă a sporit..

— *Cowboy 1-1*, cere *mingea*.

— *Tomcat* 2-0-0, 3,8, *mingea*.

— *Roger*, *mingea*. Puntea stabilă, Adu-l jos, Coyote.

Ultima oară când a încercat să o facă…

Nu, nu se va gândi la cea fost ultima oară. Nu exista decât prezentul, iar asta – și-a dat seama Coyote – era ceea ce-l băgase în necaz înainte. Și-a dat seama, că undeva în ultimele ceasuri, a luat o decizie. Va părăsi Navy, curând. Imediat ce va face toate aranjamentele, odată ce criza curentă va fi trecut. A dansat de prea multe ori cu Moartea, în trecut.

Odată decizia luată, Coyote a simțit o imensă pace interioară. Data trecută când a luat în calcul varianta retragerii din Navy, în biroul lui CAG, a fost mânat de frică și de propria vină. Acum, toate astea erau de domeniul trecutului.

Încă îi mai era frică. La dracu, cui nu i-ar fi? Aterizarea-prăbușire pe puntea de mărimea unui timbru a portavionului în mijlocul unui război era periculoasă; șansele

ca să moară erau foarte, foarte mari. Dar presiunea lipsea dispăruse. Continua să facă ce a făcut și până acum pentru că era un profesionist expert și pentru că toți camarazii săi contau pe el, așa cum și el se baza pe ei. Iar dacă supraviețuia, se va duce acasă la Julie și Julie Marie și-și vor trăi viața – bine, nu pe cea de dinainte, pentru că a fost aviator mai mult timp decât a fost căsătorit. Nu, o vor lua de la început.

Până atunci va face ce trebuie, fără frica ce era cât p-aci să-l paralizeze ultima dată când a dus pe punte avionul de douăzeci de tone.

Pupa lui *Jefferson* se mărea rapid. Nu venea nici o corecție din partea lui LSO, doar impresia de ultim moment că viteza crește, atunci când liniile trasate pe puntea de zbor veneau în întâmpinarea lui F-14, țipătul roților la accelerarea motoarelor, urmată de un brânci violent când cârligul din coadă a agățat cablul trei și a oprit instantaneu avionul.

Coyote a simțit cum îl cuprinde un val de adrenalină.

Se simțea liber.

0935 Zulu (1035 ora locală)
Lângă Molde, deasupra lui USS *Thomas Jefferson*
Romsdalsfjorden

Erau patru, înalți, atletici, cu fețele bronzate de vânt, purtând bluzoane cu fermoar peste vestoanele kaki. Unul avea pe epoleți însemnele de *serjant*, ceilalți erau soldați. Tubul gros al unui lansator de grenade *Carl Gustav* de 84 mm era pe umărul unuia dintre ei. Ceilalți erau dotați cu carabine standard NATO G-3.

Sergentul era lungit pe burtă într-un pâlc de flori de pe marginea falezei, mult deasupra fiordului și privea în jos printr-un binoclu 7 x 50. Din acest punct de observație aflat pe partea de nord a fiordului, se uita în jos la *Jefferson*, dinspre tribordul acestuia. De la distanța de mai puțin de o milă putea vedea clar un F-14 plutind spre punte, cu aripile larg extinse, botul ridicat… apoi s-a oprit cu o smucitură după ce a agățat cablul arestor.

— Aș zice că am găsit ceea ce căutam, tovarăși, a spus sergentul în limba norvegiană.

Numele său real era Ivan Finenko, locotenent nu sergent. Toți patru erau *Spetsnaz*, una dintre sutele de echipe ce bântuiau prin Norvegia. Misiunea lor era să cerceteze fiordurile dintre Trondheim și Nordfjord, în căutarea portavionului american ascuns.

Finenko nu era sigur de ce erau necesare asemenea tactici în aceste vremuri ale sateliților spion, dar nu era genul de om care să pună ordinele sub semnul întrebării. Începuseră cu Trondheimsfjorden apoi au înaintat încet spre sud, examinând fiecare

întrând de apă suficient de mare încât să permită ascunderea unui portavion american.

L-au găsit. Poate că superiorii lor le vor permite acum să se întoarcă la misiunea lor principală, infiltrarea în cartierul general al Rezistenței norvegiene, aflat lângă Bergen. Alte o sută de echipe încercau același lucru, iar deturnarea sa pentru examinarea fiordurilor l-a lăsat în urma celorlalți. Finenko și-a verificat ceasul, un Casio digital. Era destul timp ca să transmită vestea la Centru, în timpul legăturii programate de la ora 1200.

Urletul unui motor l-a făcut să ridice privirea. Un vehicul șenilat zdrăngănea și duduia la o sută de metri înapoia lor, scoțând valuri de fum din motorul diesel. Era un M-109 al armatei norvegiene, un purtător de rachete dotat cu *Roland*-2 antiaeriene. Din turela vehiculului – pe care era scris *Skynd Dem*! – striga la ei un tânăr locotenent, dar Finenko nu a înțeles nici o vorbă datorită zgomotului puternic făcut de motor și șenile.

S-a ridicat în picioare cu o mână la ureche și dând din cap, în sens clar *„nu aud nimic”*.

Locotenentul norvegian a dispărut o clipă în turelă și M-109 s-a oprit cu motorul la ralanti. Ofițerul a reapărut prin turelă și a sărit jos de pe vehicul.

— Fii pregătit, Aleksandrov, i-a șoptit Finenko omului care avea lansatorul *Carl Gustav*. Fii gata când dau comanda.

— *Da, tovarișci leytenant*, a mormăit omul, atât de înfierbântat încât a uitat și că trebuie să vorbească în norvegiană și de „gradul” de *sergent* al lui Finenko. Era pe burtă la picioarele lui Finenko, cu *Carl Gustav* pe umăr, ochind prin colimator.

Locotenentul norvegian cobora creasta către echipa Spetsnaz. Evident, credea că cei patru sunt soldați norvegieni; fie îi considera rătăciți și voia să-i ia cu el, fie era chiar el rătăcit și voia să ceară informații în legătură cu direcția. Finenko a pipăit încărcătorul armei G-3. Puteau pretinde în continuare că sunt norvegieni separați de unitatea lor, dar prea multe ar fi putut merge prost pe ideea asta. Nici unul dintre cei din commandoul Spetsnaz nu mai era la curent cu ultimele noutăți referitoare la situația militară, și chiar dacă făceau pe proștii, tot puteau face vreo greșeală elementară, sau nu și-ar fi „reamintit” vreo bătălie recentă la care a participat „unitatea” lor.

Iar Centrul trebuia să afle despre portavionul american aflat în acest fiord. Dacă vor fi oblicați să-l însoțească pe avortonul acesta de ofițeraș norvegian, nu se vor mai putea folosi de radio, iar portavionul s-ar putea să plece de acolo.

Cântări pericolele. Distrugerea lui M-109 ar fi destul de simplă, dar focul nu va atrage atenția americanilor? Finenko se îndoia.

Liniile frontului erau la oarecare distanță, și mai era și un alt motiv ca să acționeze împotriva inamicului. Chiar în această dimineață, echipa a întâlnit fermieri care ardeau gunoaie pe câmp.

Înaintă câțiva pași spre norvegian, cu o mână ținând relaxat arma G-3, iar cealaltă ridicată în salut. Inamicul său era dotat cu armamentul tipic pentru un comandant norvegian de tanc, un *Maskin* M-40 – o copie a M-40 făcut celebru de germani în Al Doilea Război Mondial sub numele de *Schmeisser*. Finenko știa că trebuie să-l doboare rapid și eficient pentru a evita o ripostă devastatoare. Cu o mișcare aparent neglijentă puse mâna pe țeava armei.

— *Tyepyer*! a strigat, uitând și el de limba norvegiană. *Strelyat*! Acum! Trage!

A rotit țeava armei de asalt G-3 spre tânărul norvegian și a lansat o rafală asurzitoare, care a spulberat liniștea pădurii. Gura inamicului s-a deschis, în timp ce vestonul exploda în stropi de sânge la impactul fiecărui glonț.

În aceeași clipă, *Carl Gustav* a șuierat, și un fulger de lumină a izbucnit, lovind M-109 între turelă și șenile. Urmă un *flash* și o detunătură înfundată.

Nu a urmat nici foc, nici fum. Era bine; nimic care să-i alerteze pe americani.

Locotenentul norvegian a rămas căzut pe spate, cu brațele în lături și ochii larg deschiși.

— Sus! s-a răstit Finenko către ceilalți. Rapid! Trebuie să părăsim zona imediat.

Precum fantomele, cei patru commando s-au strecurat printre copaci, părăsind epava vehiculului SAM dincolo de pâlcul de arbori de pe deal.

0941 Zulu (1041 ora locală)
Viper squadron*, Sala de pregătire, USS *Thomas Jefferson
Romsdalsfjorden

Coyote a intrat în *ready room* urmat de Teejay. Ambii încă mai erau echipați în costumele de zbor, dar fără căști, veste de salvare și echipamentul de supraviețuire, acestea fiind depuse în vestiar. În compartiment se adunaseră deja câțiva aviatori și RIO din VF-95, împreună cu căpitanii de avioane și alți membri ai personalului de punte din *squadron*.

— Coyote! a strigat Batman, strecurându-se printre ceilalți ca să-l bată pe umăr. Teejay! Bine ați revenit, nasoilor! Luați o cafea!

I-a pasat o cană plină cu cafea fierbinte lui Coyote, care a primit-o cu recunoștință.

— Cu ce ocazie?

— Așteptăm să auzim ceva vești de la *Înălțimile Lor*, zise Ken 'Malibu' Blake.

RIO lui Batman a rânjit, arătând cu degetul mare către difuzorul 1-MC de pe peretele metalic.

— Lucrurile au devenit al naibii de liniștite după ce le-am atacat aerodromurile. Umblă zvonul că urmează în curând o nouă ședință de informare. Dumnezeu știe ce va fi de data asta.

— Coyote! Ți-am văzut aterizarea pe PLAT, spuse Batman cu un zâmbet răutăcios. De data asta a fost ceva mai bună. Cred că ți-ai îmbunătățit tehnica!

— Practica e mama perfecționării, se surprinse Coyote râzând.

— Hei, interveni Teejay. Păi dacă aș fi știut că ești încă ucenic…

— *Make a hole*[3]! a strigat careva, iar oamenii s-au separat în două, lăsând cale liberă între ușă și partea din față a sălii. Tombstone a pășit printre ei. Uniforma kaki era șifonată și Coyote se gândi că nu l-a mai văzut niciodată atât de obosit.

— Continuați! a comandat Tombstone și le arătă clipboardul ce-l ținea în mână. *Gentlemen*, cred că ați dori să aflați ultimele notificații la planificarea de zbor pentru *Viper*.

Începu să citească numele celor din echipele pilot-RIO, din *squadron*. Opt dintre ei fuseseră în misiune de luptă în acea dimineață, mai devreme, zburând în TACCAP peste Romsdalsfjorden, pentru A-6 care au executat atacurile asupra bazelor aeriene rusești. Cei mai mulți dintre ceilalți au fost în BARCAP în zona Romsdalsfjorden și nu au luat parte la bătălie. Loon și Saint, pe *Tomcat* 205, au reușit două victorii, confirmate de *Hawkeye* care orbita și coordona lupta. Batman și Malibu și-au trecut pe răboj trei, iar Big D Sheridan și Fast Eddie Glazowski de pe 212 au obținut una. Tombstone l-a privit pe Coyote zâmbind larg.

— Iar tu ți-ai luat nasul la purtare și ești cel mai tare din parcare. Coyote și Teejay, în această dimineață vă creditățm cu cinci victorii.

Sala a explodat în urale și aplauze. Cineva l-a bătut pe spate pe Coyote, făcându-l să-și verse cafeaua pe jos.

— Sigur, a glumit Batman, Coyote mai trebuie să învețe că adevărații zburători din Navy nu se bazează pe sculele alea pentru timizi, *Phoenix*!

— Chiar așa! a exclamat James ”Mad Dog” Dubois. Întreb și eu. John Wayne și-ar doborî adversarul din șa de la o sută de mile?

— Dacă John Wayne ar avea o *Phoenix*? a răspuns Teejay. E al dracului de sigur că ar face-o!

— De fapt, interveni *Lieutenant* “Loon” Baird, adevărații eroi sunt piloții norvegieni de pe *Falcon*. S-au luptat cu MiG-urile alea ca niște profesioniști.

— Amin! Trapper Martin ridică cupa în salut. Pentru *White Lightning*!

Spiritul de castă din această sală plină, era copleșitor. Coyote și-a pus cana pe masă. Decizia sa de a părăsi Navy era neschimbată, dar s-a simțit apropiat de acești

[3] Make a hole / Coming through – expresii tipice în Navy prin care se solicită să se facă urgent loc pentru trecerea cuiva.

oameni din rândurile cărora făcea parte de atâta timp. Parte a lor și a ceea ce reprezentau ei.

— Felicitări, Coyote.

Tombstone era în fața sa, cu mâna întinsă.

— Mulțumesc, CAG. Ăă… ascultă…

Ezită, neștiind exact cum să spună.

— Stoney, în ultimele zile am cam fost pe canalul doi. Vreau să-mi cer scuze… și să-ți mulțumesc că m-ai menținut la zbor.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze, amice. Oricum, am nevoie de tine. Toți avem.

— Încep să înțeleg asta, CAG.

— Bine. Pentru că avem nevoie de tine mai mult de cât oricând.

— De ce?

Era ceva în tonul lui Tombstone.

— Ce se-ntâmplă?

— Mai târziu va avea loc o informare cu întregul *wing*, dar vouă vă spun detaliile acum. VA-89 a distrus-o pe *Kirov*.

Fu întrerupt de un val de urale.

— Bine, bine. Calm. *Kirov* este scoasă din luptă, în derivă și incendiată. E de presupus că rușii o vor saborda. Vestea proastă este că n-am ajuns suficient de aproape de *Soyuz* ca să o lovim.

— Vezi! a sărit Mad Dog. John Wayne ar fi tras de aproape și ar fi doborât-o.

Tombstone zâmbi.

— Pregătim o altă misiune de atac asupra lui *Soyuz*. De data aceasta o să lansăm rachetele de atât de aproape, încât o să-i băgăm *Harpoon*urile pe gât. Ori pe gaura din partea cealaltă.

Sala izbucni în râsete.

— Când, CAG? a întrebat Batman. Când atacăm? În după-amiaza asta?

— Negativ, a dat Tombstone din cap. Rezerva de muniție e diminuată serios, mai ales după atacul cu A-6. Mâine dimineață devreme avem rendezvous cu navele de aprovizionare. Vom avea mai multe rachete și atunci îl vom ataca.

— Până mâine dimineață, portavionul acesta rusesc poate să o șteargă dincolo de Capul Nord, a spus Malibu. Nasol, dom'le. Va trebui să-l căutăm iarăși.

— Nici pomeneală de așa ceva. OZ spune că atacurile noastre asupra lui Bodø și a celorlalte baze aeriene i-au „aranjat" rău de tot. Vor dori ca aviația ambarcată să-i ajute la protecția aerodromurilor. Asta înseamnă că *Soyuz* trebuie să rămână pe loc, cel puțin până vor afla unde suntem noi.

— Ceea ce nu vor reuși, pentru că sunt proști! râse Trapper.

— Nu proști, a avertizat Tombstone. Doar confuzi – și, uitându-se la oamenii care îl înconjurau, a adăugat rânjind – cum aș fi și eu dacă ar trebui să lupt împotriva găștii voastre de maniaci!

Replica a provocat și mai multe hohote de râs. Careva i-a întins lui Tombstone o cană cu cafea.

— Ia niște java, CAG.

— Mulțam, băieți. Mi-ar place, dar nu pot. Am treabă în *Ops*. Voi puteți rămâne și să vă relaxați până ce vă transmitem ordinele pentru lansările de mâine, ați auzit? Astăzi, VA-97 este de serviciu în BARCAP.

Adică era activitatea cea mai ușoară, pentru *Vipers*, în timp de război. Au ovaționat în timp ce Tombstone ieșea din compartiment, apoi felicitările pentru victoriile lui Coyote au continuat.

Cinci victorii… cinci oameni morți.

Dar Coyote putea simți doar bucuria de a fi viu.

1500 Zulu (1600 ora locală)
Øresund
Între Suedia și Danemarca

Gâtuită între orașele suedeze Helsingborg și Malmö la est și colțul nord-estic al insulei daneze Sjælland la vest, Øresund, o fâșie de apă largă de două mile, desparte capătul sudic al Suediei de Danemarca. Acest canal strâmt este cel mai adânc dintre cele câteva care fac legătura dintre Marea Baltică cu Kattegat și apoi cu apele Mării Nordului.

Este și una dintre strâmtorile stâncoase cu care s-a confruntat Rusia încă de când a devenit un imperiu maritim. La fel ca Japonia în Orientul Îndepărtat, sau Bosfor și Dardanele care fac conexiunea dintre Marea Neagră și Marea Egee, faptul că strâmtorile sunt controlate de puteri străine neutre sau ostile a temperat o lungă perioadă de timp extinderea puterii maritime rusești în acele regiuni unde era cu adevărat efectivă – în largul oceanelor.

Când generalul Vladimir Vorobiev și mareșalii renăscutului Imperiu Sovietic au început planificarea Operațiunii *Kutuzov*, s-a presupus că Norvegia va fi cucerită într-un interval de 7-10 zile de la invazie, iar între timp, Suedia și Danemarca pot fi convinse să se predea fără a fi nevoie să se trimită mici măcar un soldat împotriva lor.

La două săptămâni după ce forțele sovietice au penetrat frontierele Finlandei, a fost evident că nici Suedia , nici Danemarca nu se vor preda fără luptă. Războiul se extindea, indiferent de încercările planificatorilor de la Moscova de a-l opri și dacă nu se făcea ceva pentru a ieși din impas, în curând sovieticii se vor afla în situația de a lupta chiar ei în defensivă. În Maica Rusie situația nu era bună; alimentele erau

insuficiente și strict raționalizate, benzina imposibil de obținut. Poporul ar fi suportat marile privațiuni dacă veștile din Scandinavia ar fi fost bune, dar imediat ce ar fi devenit clar că sovieticii au trecut în defensivă, iar războiul se poate prelungi pe termen nelimitat, starea de spirit generală se putea schimba cu repeziciune.

Așa că a fost luată decizia de a extinde războiul. Suedia a fost invadată de unități amfibie care au traversat Golful Bothnia în noaptea de 18 iunie.

Patru zile mai târziu, în dimineața de 22, odată pregătirile terminate, elemente din *Morskaya Pekhota*, Infanteria Navală Sovietică, au debarcat pe plaje la Køge și Karlslunde Strand, la câteva mile de Copenhaga.

Desantniki sovietice, parașutiștii relocați în Baltica după operațiunile lor din Finlanda și Norvegia, au coborât pe neauzite din cerul acoperit de nori pe câmpiile de lângă Helsingborg și Malmö, pe partea suedeză a strâmtorii.

Suedezii luptau deja pentru libertatea lor, depășiți mult numeric și, prinși în zona dintre limita sudică a teritoriului suedez și noii atacatori, au trebuit să se replieze. Danezii, deși nu au fost luați prin surprindere – militarii lor au fost mobilizați și se aflau în stare de alarmă încă de la evenimentele care au dus la invazia Norvegiei și a Finlandei, acum două săptămâni – tot au fost prinși cu garda jos de atacul feroce. Debarcările au fost sprijinite de unitățile parașutate pe teritoriul Insulei Sjælland, de infanteria navală debarcată de pe cargourile sovietice amarate la docurile din portul Copenhaga și de acțiunile a mii de commando *Spetsnaz* echipați în haine civile. Forțele *Spetsnaz*, mai ales, au paralizat rezistența daneză prin distrugerea centralelor telefonice, a stațiilor radio și TV, a cartierelor generale militare, ba au ocupat chiar și Christiansborg Palace, unde Parlamentul Danez se afla în sesiune de urgență. După douăsprezece ore, încă se mai dădeau lupte sălbatice de-a latul întregii Insule Sjælland, iar soarta capitalei Copenhaga era încă incertă. Însă, toate instalațiile militare importante care apărau Øresund, se aflau în mâinile sovieticilor, iar până după-amiază târziu primele elemente ale Flotei Baltice Sovietice au intrat în apele daneze. Infanteria navală rusă a capturat insula strategică Bornholm aproape fără efort, în timp ce și mai multe trupe debarcau din cargourile navelor civile sovietice direct pe docurile din Trelleborg și Malmö. Avioanele de atac – Su-24 *Fencer*, Su-27 *Flanker* și MiG-27 *Flogger* – zburau neîncetat, lansând încărcături de bombe, mitraliind țintele terestre și asigurând suport aerian atât pentru trupele terestre, cât și pentru roiurile de elicoptere de atac *Hind* ce năvăleau dinspre cerurile plumburii ale Suediei. Un atac disperat al unui *squadron* de *Saab Viggen* suedeze, suple, cu aripi canard, a fost stopat dur la mare înălțime deasupra apelor reci ale Balticei de un val de MiG-29 *Fulcrum*.

În ciuda luptelor, Øresund a fost securizată până la miezul zilei, iar apărările de coastă daneză și suedeză neutralizate. Până la ora 1500, primele dragoare de mine și fregate ASW treceau pe lângă Insula Saltholm, aflată în mijlocul canalului între

Malmö și Copenhaga, unde vechiul steag roșu comunist flutura deasupra postului de pază a coastei distrus de bombardament.

La ora 1800, elemente de avangardă ale Flotei Baltice Sovietice principale, inclusiv *cruiser*ele *Irkutsk* și *Tallinn*, ambele din Clasa *Kirov*, și portavionul *Kreml*, s-au angajat în canal către nord, trecând printre orașele în care rafalele armelor continuau să stârnească ecouri.

În Vest, starea de alertă s-a declanșat, întâi de la sateliții de supraveghere, apoi prin rețeaua de atașați militari și observatori din nordul Europei.

Flota Baltică Sovietică a ieșit în larg!

CAPITOLUL 15

Luni, 23 iunie
0015 Zulu (ora 1915, 22 iunie, EDT)
Casa Albă, Sala de conferințe
Washington, D.C.

Admiral Magruder a mai fost și altădată în *Situation Room* de la Casa Albă. De la o Administrație la alta nu părea să se schimbe mare lucru acolo, același covor, aceeași pereți cu lambriuri de lemn ce ascundeau ecranele monitoarelor TV; masa centrală, masivă; steagurile Statelor Unite și cel Prezidențial; mica armată de gărzi din *Marine Corps* și personal din Serviciul Secret ce protejau kilometrii de coridoare și birouri ascunse sub străzile și clădirile din Washington, D.C. Permisele și autorizația trimise la prânz de *Admiral* Scott l-au ajutat să treacă de labirintul de securitate.

Acum și-a prezentat pentru ultima dată cardul ID prins la reverul vestonului albastru și a intrat, traversând covorul auriu, gros, către locul desemnat la masă.

Războiul din Norvegia îi făcea pe toți din oraș să fie anxioși. Era Scandinavia o uvertură la un război generalizat în Europa, sau la un atac nuclear împotriva Statelor Unite? Nimeni nu știa, dar nivelul de securitate era mai ridicat decât oricând.

Tensiunea din sală era o prezență copleșitoare, aproape sufocantă, nevăzută, însă foarte reală. Cei mai mulți dintre cei programați să participe la discuții erau deja prezenți și așezaîi la locurile lor. Vincent Duvall, directorul CIA, l-a salutat cu o înclinare a capului. *Admiral* Brandon Scott, om dintr-o bucată, masiv și cu părul

cărunt și actualul Președinte al *Joint Chiefs*[4], era prins într-o conversație șoptită cu superiorul său imediat, Secretarul Apărării George Vane. Secretarul de Stat Robert Heideman citea un raport, încruntat și îngrijorat în spatele ochelarilor cu lentile groase. După atâția ani petrecuți la Pentagon, lui Magruder tot îi venea greu să se gândească la aceste nume și fețe ca la niște oameni reali, și nu ca la niște personalități zărite pe ecranele televiziunilor de știri, în interviuri și showuri precum „Starea Națiunii".

Tocmai când Magruder s-a așezat lângă *Admiral* Scott, în sală a intrat Consilierul pentru Securitatea Națională, Herbert T. Waring, urmat îndeaproape de Șeful de Cabinet al Casei Albe, Gordon West.

— Salut, Tom, i se adresă Scott, cu voce joasă. Bine ai venit la ferma veselă.

— V-am primit mesajul, *Admiral*. De ce m-ați târât aici, jos?

— Pentru că în urmă cu câțiva ani ai comandat Grupul de Luptă pe care-l avem acum în Norvegia. Cred că informațiile tale din interior ar putea fi valoroase.

Magruder a oftat. A mai fost el în situații similare și înainte, dar nu i-a făcut niciodată plăcere. Cei de la nivelele de decizie și politicienii din Washington aveau adesea nevoie de punctul de vedere al omului care a fost în miezul evenimentelor, acolo unde politicile inițiate de ei se întâlnesc cu lumea reală… dar, invariabil, îl lăsau pe el să citească ce e în mintea altor oameni… oameni ale căror vieți depindeau de analizele și ipotezele sale. S-a gândit la nepotul său, acum *acting*[5] CAG la bordul lui *Jefferson*. Matt Magruder nu a avut niciodată prea multă răbdare cu vajnicii războinici de birou de pe *centura* Washingtonului care micromanageriau forțele militare aflate în cealaltă parte a lumii. Ca de altfel nici *Admiral* Thomas Magruder.

A clătinat din cap.

— Aș avea al dracului de puțin de spus, *sir*. *Admiral* Tarrant este un om capabil, din câte am auzit, dar nu-l cunosc personal.

— Pe mine mă interesează capabilitățile Crupului de Luptă, Tom. Avem un portavion care, acum că rușii au adus și flota din Baltica, se confruntă cu două. Suntem depășiți numeric în proporție de 15 la 1 în ceea ce privește unitățile combatante de suprafață. Ceea ce vei avea de spus, poate…

— *Gentlemen*! Herbert Waring bătu cu degetele în tăblia mesei. Vă rog, *gentlemen*, să începem. Avem timpul măsurat. Ați văzut cu toții informările și ați citit raportul domnului Duvall. Ne confruntăm cu o situație a dracului, cu Flota Baltică Rusă venită în Marea Nordului. Președintele are nevoie de consilierea noastră pentru a manageria cât mai bine această nouă… extindere a situației.

---

[4] The Joint Chiefs of Staff – organism format din lideri militari din cadrul Departamentului Apărării din SUA care acordă consultanță pe probleme militare Președintelui SUA, Secretarului Apărării, Homeland Security Council și National Security Council

[5] acting – situația în care unui ofițer i se atribuie, pe o perioadă determinată, prerogativele gradului imediat superior înainte de a fi avansat oficial.

Îl privi pe Secretarul de Stat.

— Bob? Începem cu tine. Care-i treaba cu aliații noștri europeni?

Robert Heideman părea îngrijorat, evitând să-i privească în ochi pe ceilalți din sală.

— Încă nici o reacție din partea Germaniei, a spus. Sunt numeroase, ăă, zvonuri despre invazii sovietice de-a lungul coastei lor baltice, dar nimic confirmat. Până în prezent cel puțin, rușii par să-și limiteze acțiunile doar la teritoriul scandinav și la insulele daneze Bornholm și, desigur, Sjælland. Presupunem că Germania și Franța intenționează să aplice o politică de *„așteptăm-și-mai-vedem"*, considerând că, deocamdată, nu există o amenințare imediată din partea rușilor.

— Ce naiba, domnule Secretar, a mormăit *Admiral* Scott. Rușii tocmai au invadat Danemarca, au mărșăluit și au pus mâna pe Copenhaga, pentru numele lui Dumnezeu, iar germanii nu se simt amenințați?

— Este o chestiune de perspectivă, *Admiral*, a replicat Heideman. Și Germania și Franța se simt oarecum, ăă, izolate de mișcările sovietice din Scandinavia. Berlinul și Parisul s-au aflat în contact aproape permanent încă de la începutul crizei. Totuși, chiar și uniți, nu pot spera să-i oprească singuri pe ruși. Și cred că nu sunt prea siguri în legătură cu intențiile noastre în regiune. Un singur Grup de Luptă nu e destul ca să oprească valul sovietic.

— Sugerezi că ar trebui să facem mai mult? Din câte îmi amintesc, ți-ai afirmat tot timpul poziția că n-ar trebui să ne amestecăm deloc în Norvegia.

— Continui să nu cred că o prezență militară activă în Scandinavia ar fi benefică. Ca mesaj adresat rușilor că intenționăm să ne ajutăm prietenii scandinavi, da, trimiterea unui Grup de Luptă a fost o strategie validă. Acum, însă…

Își întinse brațele în lături, într-un gest de neajutorare.

— Acum suntem prinși în capcană, angajați direct într-o confruntare militară cu sovieticii. Dacă dăm înapoi, ne arătăm slăbiciunea. Dacă plusăm, trimițând întăriri care să susțină unitățile noastre din zona de luptă, riscăm să pierdem… totul.

— Dar Marea Britanie?

Waring stătea tolănit în scaun cu un braț petrecut peste spătar.

— Avem vreo idee despre ce vor face britanicii?

Heideman a ridicat din umeri.

— Se vor manifesta cu tărie împotriva rușilor, asta-i sigur. Odată socialiștii plecați de la putere, Lloyd Whitmore a fost însărcinat cu formarea noului guvern. Este un *tory*, conservator convins și antisocialist. Va forma un cabinet care va face ca Anglia să se împotrivească rușilor. Dar e nevoie de timp, prea mult timp. Sondajele curente arată că majoritatea britanicilor sunt favorabili împotrivirii față de ruși, dar socialiștii sunt încă destul de activi. Pot să mai urmeze alte câteva săptămâni de dezbateri.

— Nu avem câteva săptămâni la dispoziție, spuse Gordon West, fața-i lungă exprimând pesimismul. Dacă am putea revitaliza NATO, am avea o șansă. Dar treaba asta s-a întâmplat prea rapid. Vreau să spun – la naiba! – nimeni nu s-a gândit că comuniștii ar putea pune la cale genul acesta de revenire!

Waring s-a aplecat înainte, cu coatele pe masă și cu degetele tamburinând pe ea.

— *Gentlemen*, peste două ore Gordon și cu mine trebuie să mergem sus ca să ne întâlnim cu Șeful. Ne va întreba care este consensul… direcția fermă de urmat. Deci, ce va trebui să-i spunem? Așteptăm să vedem ce fac britanicii? Poate ar trebui să așteptăm până ce blestemații de ruși invadează New Jersey, și apoi să decidem?

Admiral Scott a tușit scurt, iar Waring și-a întors privirea spre el.

— *Admiral*? Ai ceva de spus?

— Doar că ar trebui să lăsăm ceva libertate de acțiune Grupului nostru de Luptă din Norvegia. Această nouă escaladă din Baltica i-a prins între două forțe navale superioare. Concret, pot rămâne și lupta doar dacă le acordăm suportul.

— Acea MEF e încă pe drum, nu-i așa?

— Da, *sir*. II MEF tocmai trece printre Scoția și Insulele Færöes, încă în afara razei de acțiune a aviației navale sovietice. Dar nu pentru mult timp, ținând seama de noua flotilă rusă ieșită din Baltica. Trebui să luăm o decizie, acum. Fie îl ținem pe *Jefferson* acolo unde se află în prezent, îi trimitem pe *Marines*, și le asigurăm sprijinul cu cel puțin încă un CBG. Sugerez să fie *Eisenhower*. Acesta poate ajunge în zonă în două zile. Sau, dăm totul dracului și ne cărăm. Dar trebuie să o facem acum. Dacă nu, îl vom pierde pe *Jefferson*, escortele sale, și zece sau douăsprezece mii de flăcăi de-ai noștri. Nu vor rezista prea mult împotriva forțelor combinate a două flote rusești!

Vane și-a trecut mâna prin păr.

— Din câte înțeleg, CBG-14 este deja mult slăbit. Pierderea lui *Hopkins*… și distrugătorul pe care i l-au dat ca escortă până în Scoția.

— *Kearney*, spuse Scott.

— Da. Au mai rămas… câte? Portavionul și trei nave de suprafață, plus subul de atac. Și, de câteva zile, se ascund într-un blestemat de fiord. Situația este absolut imposibilă.

— Dacă ne retragem, a spus Duvall gânditor, ce fel de mesaj transmite asta germanilor? Și britanicilor?

— Că sunt singuri, a concluzionat Vane.

— Da. Dar, acolo, e prea târziu pentru gesturi eroice. Poate că cea mai bună variantă ar fi încetarea focului, lăsarea în mâna rușilor a controlului asupra Scandinaviei, și păstrarea intactă a forțelor noastre. Cred că trebuie să-l retragem pe *Jefferson*.

— Ce părere ai, *Admiral*? a întrebat Waring. Să creăm o forță mobilă, defensivă, din *Ike*, *Jeff* și *Marines*. Să le lăsăm bastarzilor Norvegia, dar să tragem o linie prin Scoția și Færöes. Pot să o facă?

— Da.

Scott a schimbat o privire cu Magruder.

— Dar *Marines* nu pot face mare lucru la bordul unei nave, poate doar ca amenințare că vor debarca undeva. Sugestia mea este să rămânem unde suntem și să luptăm.

Au continuat să dezbată problema pe toate fețele, spre disperarea lui Magruder. Majoritatea celor din sală păreau să fie în favoarea retragerii din Norvegia și a formării unui fel de barieră defensivă pe linia GIUK (Greenland - Iceland - United Kingdom). La fel cum sovieticii au încercat să stabilească o zonă de excludere în Marea Norvegiei, poate că și ei îi vor putea astfel împiedica să treacă în Atlantic.

Marines din MEF II erau o problemă deosebită.

Vane, Secretarul Apărării, a sugerat debarcarea lor în Insulele Færöes, care aparțineau Danemarcei, atât ca un avertisment adresat sovieticilor, cât și preventiv, să n-o facă ei mai întâi. Heideman părea a favoriza ideea păstrării pușcașilor marini pe mare până ce Marea Britanie putea fi convinsă să-i preia cu scopul de a-i ține pe sovietici sub presiune ca să-i împiedice să acționeze liberi, iar West susținea retragerea lor în SUA ca un gest de conciliere pentru Moscova.

Doar *Admiral* Scott și Vincent Duvall păreau a fi în favoarea rămânerii pe poziții și a luptei în Marea Norvegiei, chiar dacă erau de acord că aceasta ar fi însemnat trimiterea de întăriri masive pentru izolatul CBG *Jefferson* pentru a avea o șansă cât de mică.

Conversația din sala izolată fonic începuse să devină zgomotoasă și haotică. Unul dintre aghiotanții lui Scott a striga la un secretar al lui Heideman, iar George Vane părea a fi gată să-l pocnească pe Gordon West. Temperamentele erau dezlănțuite, iar strigătele atât de puternice încât făceau imposibilă orice conversație.

— *Gentlemen*, vă rog! a strigat Waring din capul mesei, încercând să restaureze ordinea din nou. Vorbiți fiecare pe rând!

Magruder și-a reamintit o scenă dintr-un vechi film alb-negru al lui Kubrik, *Dr. Strangelove*: *„Nu vă puteți încăiera aici, gentlemen*! a strigat unul dintre personaje. *Aici este Cabinetul de Război*!"

— Domnule Waring, a intervenit sec *Admiral* Scott în tăcerea ce a urmat. Pot spune ceva?

— Te rog, spuse Waring, reluându-și rolul. Dar încet…

— *Gentlemen*, putem dezbate problema până la noapte. Dar vreau să subliniez ceva. În orice criză, portavioanele, navele, oamenii, toate sunt niște unelte… arme în mâinile noastre. În mâinile Președintelui. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie

să știm cum să folosim aceste arme cu eficiență, sau am putea la fel de bine să înfruntăm inamicul cu mâinile goale.

L-am invitat pe *Admiral* Thomas Magruder, Directorul de Operațiuni al *Joint Chiefs*, să ni se alăture în această dimineață. Cândva a comandat CBG *Jefferson*. Ne poate spune câte ceva despre aceste arme ale noastre, cum le putem folosi în avantajul nostru deplin. *Admiral*? Poți adăuga ceva la discuție?

Magruder se uita peste masă, într-o liniște ostilă.

— Dacă doriți opinia mea în această… dezbatere, trebuie să spun că nu cred că retragerea este o opțiune…

A fost întrerupt de un murmur crescând de voci furioase. Ridică mâna în așteptare, în timp ce Waring bătea din nou cu palma în tăblia mesei.

— Nu cred că retragerea este o opțiune, a repetat. Poate că dacă ați fi făcut-o acum două săptămâni, înainte ca să se tragă primele focuri, v-ați fi permis un răspuns mai flexibil. Dar nu acum.

— Pierderea unui portavion este greu de acceptat ca alternativă, a subliniat Heideman. Cât costă o asemenea chestie… cinci miliarde? Zece?

— Nu mă îngrijorează costul în dolari, domnule Secretar. Costul uman este cu mult mai important.

— Spune-le asta plătitorilor de taxe. De altfel, dacă politica noastră externă este discreditată de o înfrângere majoră pe mare…

— Cu tot respectul, *sir*, politica noastră externă este deja discreditată. Dar pe mine nu mă interesează politica externă, ci ceea ce așteptați să facă *Jefferson*.

— Exact asta vă întrebăm noi, *Admiral*, a spus West. Ce le putem spune să facă și ce asigurări avem că sunt capabili să execute aceste ordine?

— Ei bine, dacă nu-i asigurați suport lui CBG-14, și încă al dracului de repede, tot ce vor putea face pentru voi este să moară.

— Atunci ar trebui să fie retrași. Asta vrei să spui?

— Nu. Ceea ce spun este că nu le puteți da ordine fără să le asigurați și ceea ce au nevoie pentru îndeplinirea lor. Acest portavion s-a aflat în luptă efectivă de mai bine de o săptămână. Asta e o eternitate în războiul modern. Au pierdut oameni. Indiferent dacă rămân pe poziții sau se retrag, vor pierde și mai mulți oameni înainte ca asta să se întâmple. Nu lăsați să se piardă în van prin ce au trecut deja!

— Întrebarea, *Admiral*, este dacă să-i mențineм pe poziție sau să-i retragem. Vă pot înțelege opinia că au nevoie de ajutor dacă rămân pe loc. Dar aceasta nu este o opțiune viabilă.

— Îl puteți trimite pe *Eisenhower*. Și îl puteți detașa pe *Kennedy* din Flota VI. Poate ajunge în zonă în cinci zile. Puteți…

— Cum spuneam, aceasta nu este o soluție viabilă.

Vane aruncă o privire în jurul mesei.

— Cred că voi recomanda cu hotărâre retragerea lor.

— Veți pierde Grupul de Luptă dacă faceți astfel. Flota Baltică Sovietică îl va intercepta înainte de a naviga pe jumătate din drumul spre Scoția.

— Cu alte cuvinte, spuse Duvall, oricum vom avea parte de o înfrângere și vom fi transmis mesajul greșit către Europa și sovietici. Cristoase!

— Atunci trebuie să rămână pe loc. Nu putem să-i abandonăm pur și simplu…

— *Admiral*! Nimeni nu a spus ceva de abandonare. Dar sunt niște realități politice care…

— Eu nu vorbesc de politică, domnule West, i-a tăiat-o scurt Magruder. La naiba, eu vorbesc despre oamenii care-și pun viețile la bătaie pentru a aplica politicile pe care voi le formulați. OK. Acum dați-le ceea ce au nevoie ca să vă aplice aceste politici și lăsați-i să-și facă meseria.

— Care este meseria lor, *Admiral*? a întrebat Waring. Cred că aceasta este întrebarea cheie.

— Să pună în aplicare politica guvernului. Nu e treaba mea să vă spun care trebuie să fie această politică. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu vă abandonați oamenii… și nu-i micromanageriați către moarte. Decideți fie să rămână acolo, fie retrageți-i, dar nu irosiți viețile flăcăilor noștri din prima linie a frontului!

— Ai vorbit cu sentiment, *Admiral*. Și am înțeles ideea. Totuși, așa cum a încercat Gordon să sublinieze, există realități politice de care trebuie să se țină seama. Realități care modelează politicile noastre și le dau substanță.

Ezită câteva clipe.

— Totuși, poate că *Admiral* Magruder a subliniat ceva important. Noi nu trebuie să, ăă, micromanageriem situația. Poate că ceea ce trebuie să facem este să-i lăsam comandantului CBG-14 întreaga libertate ca să-și execute ordinele primite.

— Acestea fiind…? întrebă Vane.

— Să-i ajute pe norvegieni. Să evite pierderile excesive de sub comanda sa. Să mențină CBG-14 ca o forță de luptă viabilă și ca factor de descurajare credibilă pentru sovietici. Și să mențină pentru noi o selecție cât mai largă posibil de opțiuni în regiune. Cred că astea acoperă cam totul, da?

Lăuntric, Magruder a gemut. Ăștia îl abandonau pe *Jefferson*. Nu i se va trimite nici un ajutor. Putea citi printre rândurile discuției și vedea că birocrații și politicienii aranjau martiriul lui *Jefferson*.

Se simți bolnav până în adâncul sufletului.

Doamne, Matt. Îmi pare rău…

CAPITOLUL 16

Luni, 23 iunie
0330 Zulu (0430 ora locală)
CVIC, USS *Thomas Jefferson*
Romsdalsfjorden

Atmosfera din CVIC era încărcată de tensiune, invizibilă, dar aproape palpabilă, atunci când Tombstone și echipa sa de ofițeri superiori, Tarrant, *Captain* Brandt, echipa amiralului, și ofițerii superiori din *Ops*, s-au adunat să analizeze noutățile venite simultan de la Bergen și Washington. Tarrant și ofițerii săi au venit în zbor cu elicopterul de pe *Shiloh* în urmă cu mai puțin de o oară. Au adus cu ei ordine noi de la Washington.

Compartimentul era întunecat și o hartă la scară mare a Danemarcei și a părților sudice ale Norvegiei și Suediei era proiectată pe ecran.

Linii groase roșii marcau ultimele concentrări de infanterie navală sovietică și noile fronturi, care acum ocupau toată Insula Sjælland și cea mai mare parte a sudului Suediei, de la Halmstad la Kristianstad. Săgeți și notații criptice – numere, nume de nave, timpi – arătau mișcările navelor sovietice pe curs nord prin strâmtoarea dintre Danemarca și Suedia, cu elementele avansate poziționate deja în largul Lindesnes, cel mai sudic punct al Norvegiei și adânc în apele Mării Nordului.

— Forțele principale ale flotilei au trecut prin Øresund acum nouă ore, a spus Paul Aiken. Portavionul *Kreml* a fost identificat pozitiv de către observatorii terești suedezi, acompaniat îndeaproape de două *cruisere* din Clasa *Kirov - Tallinn* și *Irkutsk*.

— Aparent, avioanele suedeze *Viggen* au încercat să organizeze un atac asupra navelor sovietice aici, în Baltica, dar atacul a fost neutralizat înainte de a începe. Un al doilea atac a fost executat ieri seara târziu. AJ-37 *Viggen* armate pentru operațiuni antinavă au atacat navele de luptă sovietice în largul Göteborg. Un distrugător din Clasa *Udaloy*, *Marshal Shaposhnikov*, a fost lovit cu rachete suedeze antinavă Rb-04E și scufundat. Un *cruiser* din Clasa *Kresta* II dotat cu rachete ghidate, credem că este *Admiral Isachenkciv*, a fost greu avariat și se pare că se îndreaptă spre port. Avem și rapoarte despre câteva vase sovietice mai mici – corvete și vedete de patrulare – scufundate sau avariate de nave torpiloare suedeze sau de avioane, dar până acum, nu avem informații confirmate ferm.

Aiken se întoarse cu fața la ofițerii adunați în compartiment.

— Cea mai bună informație, bazată pe rapoarte suedeze și imagini din satelit, sugerează că Flota Baltică detașată include cel puțin 35 nave din toate Clasele, fără a le număra și pe cele mici, de patrulare. După cum puteți vedea, pierderile suferite abia dacă i-au zgâriat la suprafață. Luminile.

Neoanele din CVIC s-au aprins, iar Aiken s-a uitat către Tarrant.

— Aici se încheie informarea mea. *Admiral*?

— Mulțumesc, Paul.

Tarrant s-a ridicat în picioare și a luat locul lui Aiken în fața compartimentului. A sprijinit cu un cot de pupitru și a tăcut câteva clipe, părând că se gândește cu grijă la ceea ce trebuie să spună.

— *Gentlemen*, vedeți împotriva a ce trebuie să luptăm. Acest CBG se confruntă acum cu două pericole majore. Nu vreau să minimalizez seriozitatea situației în care ne aflăm. CBG-14 este acum țintuit efectiv între două forțe sovietice superioare, *Soyuz* și elementele de suport din Flota Nordică *Steagul Roșu* la nord de noi, și *Kreml* însoțit de cea mai mare parte a Flotei Baltice la sud. Dacă *Jefferson* este prins între ele – sau dacă flotele reușesc să-și unească forțele, eh, cred că fiecare dintre voi poate trage concluziile.

Arătă către un ofițer din primul rând de scaune, *Lieutenant Commander* Emerson, și zâmbi larg.

— Când am primit veștile, imediat după miezul nopții, Joe a caracterizat situația cât se poate de bine. Ceva cu șansele unui bulgăre de zăpadă în iad, da?

Câțiva au chicotit, iar Emerson a ridicat brațele zâmbind strâmb.

— O atitudine defetistă, nu-i așa? Dar mă tem că de data asta trebuie să fiu de acord. Oamenii din acest CBG s-au comportat extrem de bine; au dat tot ce au putut, cu bravură. Dar șansele împotriva noastră sunt pur și simplu prea numeroase. Mai devreme sau mai târziu, oponenții noștri ne vor găsi. Va fi doar o problemă de timp până ce ne vor ataca și copleși cu numărul lor net superior. M-am consultat cu Președintele și *Joint Chiefs*.

Scoase o hârtie din veston, o despături cu grijă, și a început să citească.

— Strict Secret. Unu… „Sateliții de recunoaștere și alte surse de informații confirmă prezența unui al doilea Grup de Luptă în zona operațională CAMELOT. Evidența sugerează o ieșire majoră a unităților navale din FLOTA BALTICĂ posibil direcționate către CAMELOT. Pe țărmuri sunt prezente unități ale Forțelor Norvegiene Libere FNFA. Această ieșire este recunoscută ca o amenințare asupra operațiunilor US Navy din zonă.” Ei bine, aș spune că au dreptate.

Doi… „COCBG[6] va da dovadă de discreție pentru a menține integritatea operațională totală a CBG-14 în timp ce va executa directivele de bază ale misiunii și

[6] COCBG – Comandantul Crupului de luptă.

va acorda suport pentru FNFA. Dacă este posibil, operațiunile navale sovietice să fie împiedicate dar fără a risca avarii majore ale unităților de suprafață din CBG."

Eu interpretez acest paragraf că ar fi bine să nu pierd pe *Jefferson* sau *Shiloh*.

Trei… COCBG este avizat că II-MEF a fost detașat către zona norvegiană de combat în vederea desfășurării operațiunilor de suport pentru FNFA. CBG-14 își va menține comanda operațională independentă dar i se ordonă să-și coordoneze activitățile cu II MEF prin COMLANT[7].

Patru… – își ridică privirea – Eh, mai sunt și altele, dar astea au fost punctele principale. Semnează *Admiral* Lawrence R. Harriman Jr., USLANTCOM[8], Norfolk, dar directivele vin direct de la Președinte și *Joint Chiefs*.

— Ordinele noastre sunt… ăă… confortabil de vagi. Concluzia ar fi că ne lasă nouă decizia finală. Ni se ordonă să continuăm hărțuirea forțelor navale sovietice în zona înaintată de luptă, dar să menajăm capacitatea de luptă a acestui CBG.

Făcu un semn cu capul către Tombstone, care se afla în al doilea rând de scaune.

— CAG îmi spune că rezervele noastre de rachete antinavă și alte consumabile sunt aproape epuizate. Ținând cont de asta, și de numărul inamicilor cu care ne confruntăm, mie mi se pare prudent să ne retragem. Elementele avansate ale II-MEF sunt la 500 mile depărtare și deja în raza aviației de pe *Soyuz*. Nu pot sublinia destul de apăsat asta. Este imperativ să protejăm MEF de un atac al forțelor navale și aeriene sovietice. Luminile, vă rog. Și proiectați din nou harta.

Luminile s-au stins, iar harta a reapărut.

— Se poate o vedere cu toată Marea Nordului, te rog? se adresă Tarrant proiecționistului.

După o clipă, a apărut o nouă hartă, care arăta toată Scandinavia și Marea Nordului, precum și o parte din Marea Norvegiei până la Britania în vest.

— La ora 2400, a continuat Tarrant, II MEF se afla aici, la 100 mile nord de Scoția. Acum, acasă a început mobilizarea, dar va trece o vreme până ce *Army* va fi gata să întreprindă ceva. Până atunci, toată Scandinavia va fi sub cizma sovietică. Această *Marine Expeditionary Force* este singura carte pe care o putem juca acum împotriva rușilor, pe țărm. Dacă sunt eliminați din joc prea devreme…, eh, putem pleca acasă, pentru că nu va mai fi nici o Norvegie liberă care să fie apărată.

Prin urmare, intenția mea este să ne retragem din Romsdalsfjorden și să ne îndreptăm spre sud-vest. Vom face rendezvous cu II-MEF undeva, aici… aproape de Insulele Shetland. De aici, putem desfășura o operațiune pur defensivă. Vom avea ca sprijin CBG *Eisenhower* pentru a preveni pătrunderea sovieticilor în Atlantic. Lumina.

Odată lumina aprinsă, Tarrant s-a întors cu fața către audiență. Tombstone se gândi că are o înfățișare de om înfrânt.

---

[7] COMLANT – Comandamentul Flotelor reunite din Atlantic.

[8] USLANTCOM – Comandantul Flotei SUA din Atlantic.

Iar tacticile pe care tocmai le expusese reflectau această înfrângere. Fiecare om din compartiment putea vedea riscurile din planul propus de Tarrant – ieșirea din ascunziș și fuga 300 mile în largul mării. Flota Baltică Sovietică se afla deja într-o poziție de interdicție pe linia ce unea Romsdalsfjorden de Scoția; însemna o fugă prin luptă peste Marea Nordului, o luptă pe care n-o vor putea evita, una care, cu siguranță, se va termina prin pierderea a și mai multor nave americane.

Dar, în timp ce se uita la hartă, Tombstone putea vedea o alternativă. Implica un risc imens, dar oferea o șansă de a ține inamicul în defensivă, în loc să reacționeze doar la mișcările și presiunile sale. Probabil că încruntarea sa îi dezvăluia gândurile. Când și-a ridicat privirea, se trezi privind drept în ochii lui Tarrant.

— CAG? Nu pari fericit. Era intenția mea să deschid această sesiune de dezbateri și comentarii, și mi se pare că ai oarece comentarii de făcut. Dă-i drumu'.

Tombstone și-a amintit confruntarea cu Coyote din biroul său din urmă cu câteva zile. Uneori singurul lucru pe care-l putea-i face era să ataci lovind cu ambii pumni. Cum spuneau cei din *Marines*: *atacă*, *atacă*, *atacă*!

Nu era ușor.

Nu, niciodată nu era. Mai ales când erau în joc viețile a mii de oameni.

Ce altceva i-a spus lui Coyote în acea dimineață? Nu e nici o cale să te eschivezi de la responsabilitate în această Navy a bărbaților.

Mda. Inspiră adânc.

— *Sir*, aș vrea să sugerez o altă posibilitate. Cred că trebuie să atacăm, să-l lovim pe *Soyuz* din nou, înainte ca să se organizeze și înainte ca *Kreml* să ajungă suficient de aproape ca să ne atace. Apoi ne îndreptăm nu spre sud-vest, ci spre nord.

— Nord! a fost Emerson șocat. Ce dracu, CAG, asta-i sinucidere.

Tombstone a ridicat din umeri.

— Este ceva neașteptat.

— Aici ai dreptate, a murmurat Parker, secundul de pe *Jefferson*, dar zâmbea.

— Este și mișcarea de care rușii se tem cel mai mult, a continuat Tombstone. Se pare că încă mai țin în rezervă cea mai mare parte din Flota Nordică, undeva în Marea Barents, așteptându-ne să încercăm o pătrundere către bazele din Peninsula Kola. Dacă facem mișcarea asta, ei se vor aduna în defensivă. Iar dacă vor face așa, ai noștri-s!

— Bine, nu-mi vine o idee mai bună prin care să facem Flota Baltică să vină după noi, a spus Tarrant încet, studiind harta. Ne vor urmări pe noi în loc să se îndrepte spre Atlantic, sau să încerce ambuscarea II MEF. Dar, după cum ai subliniat, tot ne mai rămâne în fața noastră restul Flotei Nordice *Steagul Roșu*. Și *Kreml* cu escorta în spate. Asta presupunând că reușim mai întâi să o scufundăm pe *Soyuz*.

— Cheia, *Admiral*, este să nu ne mai jucăm leapșa cu ei și să-i băgăm în defensivă.

În timp ce vorbea, Tombstone nu se putea opri să se gândească la Pamela. Simțea că e sufletul lui pereche. Presupunea că ea se afla fie încă la Bergen, fie în munți, cu oamenii lui Lindstrøm. Ce i se va întâmpla dacă rușii zdrobesc ultima rezistență norvegiană? Eh, ce li se va întâmpla tuturor dacă ei abandonează Scandinavia?

Problema era de departe mult mai importantă decât pericolul în care se afla un singur individ. Va trece mult timp până ce forțele SUA se vor putea organiza pentru reîntoarcere, iar între timp, națiunile subjugate vor avea de suferit. Ținând seama de trecutul Sovietelor, nu era nici o îndoială.

Tombstone știa că nu trebuie, nu poate lăsa îngrijorarea ce o simțea pentru Pamela să-i afecteze gândirea referitoare la strategia CBG. Dar, dacă nu-i afecta mintea, măcar îl ajuta să-și clarifice gândurile. Oare nu Samuel Johnson a fost cel ce a spus că dacă un om știe ca va fi spânzurat peste două săptămâni, își concentrează mintea la maxim?

Cam același lucru i se întâmpla și lui. Tombstone era convins că avea dreptate, că cea mai bună speranță a lui *Jefferson* era să rămână în apropierea coastei norvegiene și să atace cu duritate, din nou, pe *Soyuz*, înainte ca cele două forțe rusești să se poată ralia. Stonewall Jackson a folosit cam aceeași strategie în Campania *Valley*[9] din timpul Războiului Civil, atacând mai întâi o Armată a Uniunii, apoi pe alta… în final înfrângându-le pe toate.

— Dacă fugim, am avea două forțe rusești pe urmele noastre. De fapt, va trebui să ne strecurăm chiar prin fața etravelor Flotei Baltice. Ne vor detecta imediat ce vom ieși de sub protecția coastei și vor lansa la rândul lor atacuri *alpha*. Orice navă din acest CBG care este avariată va fi „rasă” imediat.

Dar, dacă ne îndreptăm spre nord, putem să înfruntăm pe rând fiecare flotă. O atacăm pe *Soyuz*, îi scufundăm sau îi împrăștiem escortele. Apoi îl atragem pe *Kreml* după noi și-i dăm lui II MEF șansă să ajungă la țărm. Poate reușim să găsim o ascunzătoare într-un alt fiord și ne coordonăm cu *Marines* în timp ce se apropie de plaje.

— Dar ce-i cu consumabilele? a întrebat Emerson. *Admiral* tocmai a subliniat că aproape că am rămas fără rachete *Harpoon*.

— Aproape. Totuși, mai avem destule pentru încă un *alpha strike*. Poate chiar două. Dacă de data asta ne apropiem și mai mult, sunt convins că le putem penetra apărarea aeriană și să le provocăm avarii serioase. Dar trebuie să ne mișcăm al naibii de repede.

---

[9] Thomas Jonathan "Stonewall" Jackson (1824–1863) – general al Confederației Sudului (1861-1863) în timpul Războiului Civil American. Campania Valley – o campanie clasică de manevre surprinzătoare. Jackson și-a îmboldit armata să mărșăluiască 1.040 km în 48 de zile și a câștigat 5 victorii semnificative cu o forță de circa 17.000 de oameni împotriva unor forțe combinate de 60.000. Reputația sa de a-și mișca trupele cu o rapiditate deosebită i-au adus porecla de „cavalerie pedestră”.

— Peste douăsprezece ore – spuse Brandt din primul rând de scaune – *Kreml* va fi la distanța de unde-și poate lansa propriul său *alpha strike*. Și atunci… Dumnezeu să ne ajute.

— Marea problemă sunt rezervele, a subliniat Tarrant. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să avem un rendezvous cu navele UNREP.

— Da, *sir*.

Tombstone își scoase carnetul din buzunarul vestonului și l-a deschis. Își făcuse câteva note referitoare la problema reaprovizionării.

— Navele UNREP au la bord elicoptere CH-46 *Sea Knight* pentru descărcare pe verticală a proviziilor. Și navele amfibii *Marines* au asemenea elicoptere. Capacitatea lor de transport le permite fiecăruia transportul în interior a două *Harpoon*, sau opt atârnate în exterior.. Chiar și Helo ASW *Sea King* pot duce o *Harpoon*, dacă reduc cantitatea de combustibil din rezervoare. Le putem aduce în serviciul nostru sau ale fregatelor.

— Asta rezolvă problema *Harpoon*. Dar combustibilul? Suntem aproape la nivel critic. Elicopterele nu pot transporta destul combustibil pentru întregul *wing*.

— Mda, combustibilul este o altă problemă, a fost Tombstone de acord.

Jefferson avea propulsie nucleară și nu avea nevoie de combustibil, dar avioanele consumau zeci de mii de litri de JP-5 în fiecare zi. *Shiloh* și celelalte nave din CBG – în afară de *Galveston* – nu aveau nici ele propulsie nucleară. Aveau nevoie de o grămadă de combustibil, pentru a continua misiunea.

— Dar mai putem continua operațiunile aeriene la acest nivel încă două zile înainte de a atinge punctul critic. Și mai putem trage de timp ciupind niște gaz pentru helo de la *Shiloh* și celelalte nave din escortă.

— Negativ, a spus sec Tarrant. N-am să reduc capabilitățile ASW. Nu acum, când amenințarea submarinelor rusești este atât de mare în aceste ape.

— OK. Încă mai avem destul JP-5 la bord pentru un *alpha strike*, mai ales dacă este unul scurt. În două zile putem face rendezvous cu navele UNREP și ne reaprovizionăm. Dar undeva spre nord, aproape de coastă. Poate în Vestfjorden.

Unul dintre aghiotanții lui Tarrant a dat aprobator din cap, în timp ce se răsucea în scaun către Tombstone.

— Bună idee, *Commander*, dar tot nu văd de ce CBG *Kreml* nu ne-ar fugări pur și simplu tot drumul în susul coastei. Dacă ne pot prinde în cazul când navigăm spre sud-vest, pot face la fel și dacă luăm curs spre nord.

— Pot. Dar vor trebui să se miște cu prudență dacă reușim să o dăm la fund pe *Soyuz*. Și, dacă ne sincronizăm ca lumea, iar ei se iau după noi, atunci ei vor fi cei prinși în capcană între CBG-14 și II-MEF.

Zâmbi larg.

— Rușii nu sunt proști. Dacă-l scufundăm pe *Soyuz*, nu cred că vor mai avea chef să se apropie prea mult de noi.

— Păi, tocmai acesta e problema, nu-i așa? a punctat Tarrant. Scufundarea portavionului *Soyuz*. Am mai încercat de două ori și am ratat de fiecare dată.

— Cu tot respectul, *sir*, n-am încercat suficient de hotărât. Activitatea lor ECM a fost destul de bună până în prezent. Cred că acum va trebui să ne apropiem și mai al dracului de mult pentru a fi siguri că *Harpoon* își vor lovi ținta corectă. Și am o idee și în legătură cu această…

Pe unul dintre pereți a bâzăit un telefon, iar un aghiotant l-a ridicat.

— *Captain* Brandt? spuse după un moment. CIC. Urgent.

Căpitanul lui *Jefferson* s-a dus la telefon, a vorbit pe un ton coborât, apoi a ascultat.

— CE? strigătul său i-a încremenit pe ofițerii adunați în CVIC. OK, sună alarma.

A pus receptorul la loc și s-a întors către ofițeri. Zbârnâitul soneriilor de alarmă răsuna puternic din 1-MC, iar Tombstone putea auzi tropăitul pașilor alergând pe coridoare.

— *Admiral*, ar fi mai bine să plecați înapoi pe *Shiloh*. Ei par să vină direct spre Romsdalsfjorden.

Amiralul se făcu palid.

— Doamne, nu…

— Se pare că navigarea spre nord e doar teorie, CAG, a spus Brandt. Ne-au găsit și lansează un *alpha strike*. Vom fi al dracului de norocoși dacă supraviețuim.

Ofițerii au început să iasă din CVIC, pentru a se prezenta la posturile lor de luptă.

Iar Tombstone și-a dat seama, cu o strângere de inimă, că s-ar putea să fi pierdut singura lor șansă de a-și salva Grupul de Luptă… de a salva Norvegia… de a o salva pe Pamela.

I-a urmat pe ceilalți pe coridoarele exterioare și s-a îndreptat spre postul său din CIC.

Va urma

LÉON NEGRUZZI

GANGSTER

EXTRAORDINARELE AVENTURI
ALE LUI RODOLPHE DURANT

Umor şi Aventuri interbelice

LÉON NEGRUZZI

GANGSTER

EXTRAORDINARELE AVENTURI
ALE LUI RODOLPHE DURANT
1933

În româneşte de BEN CORLACIU şi
DANA KONYA-NEGRUZZI

EPISODUL II

Capitolul IV

ÎN CARE SE VEDE CA UNEORI ȚELUL UNUI CÎNTEC DEPĂŞEŞTE AŞTEPTĂRILE

Lumini multicolore brăzdau văzduhul celei de a 5-a Avenue, în timp ce noaptea se pierdea în adîncurile ocrului. La New York, cerul nu e altceva decît tavanul imens al unui apartament uriaş. Şi nimeni nu se uită în tavan. Nimeni, în afară de John, care-l contempla cu invidie şi totodată cu melancolie. Jenny fiind plecată în căutarea unor prieteni ce urmau a fi ucişi - mai erau încă patru sau cinci, cel mult - el încerca să hoinărească. Dar hoinăreala, obicei parizian, e greu de pus în practică la New York, oraş în care cel ce ține să hoinărească, trebuie să fie iute de picior şi e astfel condamnat să nu vadă nimic.

Un vînt furios bătea pe largul bulevard. Zgîrîie-norii îi canalizau direcția, iar reclamele luminoase îşi băteau joc de natura transformată în uragan. Înfrigurați, cu un umăr împins înainte, negrii se grăbeau, avînd într-una grija ca nu cumva să atingă vreun alb. Ei, negrii, nu umblă drept decît în Harlem, cartierul lor, sau în Africa, continentul lor.

Spre a putea hoinări, John umbla asemeni unui negru. Îşi croia astfel drum prin mulțime, încercînd să treacă prin ea, ca o săgeată. Uitase cu desăvîrşire că el era stăpînul, că domnea peste mulțimea aceasta, care nu cerea decît să

bea, să bea mereu. Uitase că această mulțime, care nu putea trăi fără alcool, depindea direct de el, că el era adevăratul ei stăpîn. John uitase toate astea, întrucît acum hoinărea. Iar atunci când umbli hoinar, te detaşezi în genere de rolul social, oricît ar fi de important, ca în cazul lui John. Şi, apoi, te simți atît de mic între aceste imense buildinguri, atît de mic, încît n-ar mai exista într-adevăr nici un dictator, dacă ar fi nevoit să umble pe jos pe străzile New Yorkului. Pofta de a fi dictator începe, dimpotrivă, abia de la etajul douăzeci.

*

Aşadar, John, coborît în stradă, se simțea eliberat de profesiunea lui, scăpat de orice constrângere socială, un simplu cetățean al Universului. Binişor, cu umărul mereu înainte, hoinărind cu gîndurile lui, ajunse astfel în celălalt capăt al celei de-a 5-a Avenue, în Washington Square. Un impuls ciudat îl împingea spre sărăcimea de pe stradă, spre sărăcime pur şi simplu. Era dornic să se atingă în treacăt de aceia care, trăind ca vai de capul lor, nu făceau parte dintre victimele sale, dornic să hoinărească alături de ei, ca între egali.

Cascadele de lumini rămăseseră departe, în urma lui. Acum se găsea, în sfîrşit, în plină noapte, bătut doar de lumina felinarelor. În sfîrşit, era noapte! Aproape ora unu dinspre ziuă.

John se lăsă mai departe la voia întîmplării, prin Greenwich Village, un fel de Montparnasse al New Yorkului, căzut în descompunere.

New Yorkul se pierdea în pîcla difuză a felinarelor, încă o bucată de drum, şi limba italiană, izvorîtă direct de pe buze, iar nu din nasurile americane, îşi făcu apariția.'

John uită atunci că se află în America, la New York, începură să-l frământe amintirile, iar el, întorcîndu-se la sine, redeveni pe loc Rodolphe parizianul, acel Rodolphe Durant, pe care într-o seară, în pădurea din Boulogne, bandiții îl făcuseră nevăzut.

Aventura, ca printr-un miracol, nu-i mai spunea nimic, îşi dădea acum perfect de bine seama că el, în toată această poveste, nu avusese nici o contribuție, că nu fusese, încă de la început, decît o jucărie în mîna întîmplării, a acelei întîmplări care continua să-l slujească de minune. Îşi dădea seama că nici o inițiativă nu-i aparținuse pînă în prezent, că un fel de Dumnezeu se ocupase de el, un Dumnezeu care-i servea întotdeauna la timp deznodămintele trebuincioase.

Se simțea, astfel, slab, incapabil de vreo inițiativă, gol de orice acțiune, un simplu visător fără rost. Se simțea prost. Surîsul, clasicul surîs al lui John, părăsise buzele lui Rodolphe, care continua să se plimbe de la un felinar la altul, fără oprire, urmărit la fiecare pas de umbra lui gangsterească şi de cea de-a 5-a Avenue. În lipsa marilor buildinguri, cerul se făcea imens, tulburînd sufletul incontestabil poetic al aceluia care, cîndva, în pădurea din Boulogne, fusese smuls din visurile sale. Astfel că, Rodolphe Durant, de-a lungul străzilor înguste şi mizere ale cartierului italian din New York, putu să bată iar acelaşi drum pe care îl lăsase la Paris. Iar drumul acesta, care ducea la

cer, i se părea frumos.

*

Rodolphe se opri locului. De undeva, de la al patrulea etaj, o arie napolitană izvora dintr-o limpede voce feminină. Vocea aceasta, care nu părea să se adreseze decît felinarelor şi amintirilor, umplea întreaga stradă. Iată că, în colțul acesta, al unui oraş lipsit de orice trecut, trecutul era totuşi prezent. Ascultînd melodia, Rodolphe găsi că e foarte veche. Iar vocea era duioasă, ca vocea mamei sale, şi largă ca surîsul unui izvor. Adesea o flaşnetă îți dă acelaşi sentiment. Veacurile urcă din adîncurile inimii tale, îmbălsămîndu-ți sufletul cu tămîia timpului.

Rodolphe asculta, sprijinit de un felinar. O lacrimă scăpată de sub pleoapă se înjosea în noroiul trotuarului. Cînd, deodată, un tînăr apăru lîngă el. Nici John, nici Rodolphe nu-l văzuseră venind. De unde naiba răsărise? !

— Domnule, vă rog să mă scuzați, zise tînărul, cu un pronunțat accent italienesc, dar mi se pare că ascultați cîntecul. Sînteți cumva italian?

Surprins de această apariție neaşteptată, Rodolphe se întoarse brusc şi-l privi în față pe interlocutor. Era un tînăr foarte brun, destul de bine îmbrăcat, foarte frumos şi putînd să aibă cel mult douăzeci şi şase de ani.

— Da, domnule, adevărat, ascultam cîntecul, zise Rodolphe. E într-adevăr frumos. Dar eu nu sînt italian, deşi iubesc mult Italia. Îmi place să mai ascult cîte un cîntec de demult. Aici, în America, toate cîntecele sînt atît de noi... Dealtfel, totul e aici atît de nou, încît nimic nu apucă să-ți pătrundă pînă-n suflet. În clipa cînd un cîntec îți merge la inimă, l-au şi ucis. Nimeni nu-l mai cîntă. Toată lumea cere cîntece noi, automobile noi, case noi. Aşa că eu, în mijlocul acestei lumi în goană după noutăți, cînd aud ceva vechi, înțelegi cît de tare mă poate emoționa.

— Te-nțeleg prea bine, prietene, *fratello*, se încinse italianul, te-nțeleg prea bine! Aceea, care cîntă, e soția mea. Nu cîntă rău, într-adevăr. Mă uitam pe fereastră şi te-am văzut. Am simțit că eşti un frate şi am coborît să te aduc la noi. *Fratello*, te invit la mine, la un pahar de whisky. Soția mea are să-ți cînte cele mai vechi cîntece. Iar noi o să vorbim de toate. Haide, prietene, vino!

— Sînt fericit, prietene, nu numai de încîntătoarea dumitale invitație, dar mai cu seamă de felul ales în care îmi vorbeşti. Lucrul ăsta n-am să-l uit uşor. Pentru că, vezi, e mult de cînd n-am mai auzit, adică de la sosirea mea în America, un glas melodios şi o sinceritate ca a dumitale. Îți mulțumesc, prietene. Cît despre încîntătoarea invitație, mă vei scuza, dar mi-e imposibil s-o accept. Precum vezi, e limpede că nu-mi lipseşte nici dorința, nici plăcerea. Numai că e ora unu noaptea şi soția mea, desigur, mă aşteaptă de mult. Am întîrziat teribil şi ştii că de aici şi pînă în celălalt capăt al celei de a 5-a Avenue, la Ritz, e o distanță respectabilă.

— A, locuiți la Ritz?

— Da, şi e, incontestabil, un hotel foarte bun. Am venit pe jos pînă aici, e o distanță. Dar am hoinărit un pic. Îmi place atît de mult să hoinăresc! Aşa că iată cum am ajuns în cartierul italian. Şi, îți mărturisesc, nu-mi pare rău. Am

găsit aici ceea ce-mi doream. Am găsit în dumneata un suflet. Şi regret sincer că nu pot goli un pahar cu un prieten ca dumneata.

Italianul, însă, continuă sa insiste.

— Haide, *fratello*, vino! Cîteva minute, în plus sau în minus, n-au nici o importanță pentru dumneata şi pentru soția dumitale. În timp ce, pentru mine, crede-mă, înseamnă foarte mult. Da, sînt trist în seara asta. Sufăr. Nici nu-ți poți închipui, *fratello*, cît bine mi-ai face, venind la mine, cîteva secunde. Să urcăm.

Rodolphe nu putu să reziste acestei cascade de cuvinte sentimentale. Avea în fond şi el atîta nevoie de afecțiune, iar italianul era atît de simpatic, încît, în ciuda faptului că Jenny îl aştepta într-un *speakeasy,* se lăsă purtat printr-un culoar întunecos şi intră în apartamentul italianului.

O italiancă brunetă, destul de corpolentă, îl primi cu surîsul cel mai dulce de pe lume. Lui Rodolphe îi dădură lacrimile. Familia aceasta îl emoționa în cel mai înalt grad, atît prin simplitatea ei, cît şi prin felul cu adevărat binevoitor în care îl primea. Datorită acestor oameni, putea să-şi continue visul de pe a 5-a Avenue, visul de a fi sărac.

— Doamnă, zise el, cîntați dumnezeieşte. Permiteți-mi să vă felicit.

— Adevărat, domnule, credeți? Dacă ați şti cît sînt de tristă, de cîte ori cînt, n-ați mai insista.

— Ba, da, Lidia, făcu italianul, ai să cînți pentru domnul. De asta s-a şi deranjat. Haide, cintă şi dă-ne nişte whisky.

Lidia aduse o sticlă de whisky şi un sifon. Umplu două pahare, unul cu foarte puțin whisky şi cu mult sifon, pentru bărbatul ei, celălalt, cu mult whisky şi cu puțin sifon, pentru Rodolphe. Acesta nu băgă de seamă. Noii săi prieteni îi erau atît de simpatici, încît pentru nimic în lume nu i-ar fi bănuit cu ceva.

— În sănătatea dumitale, *fratello*.

— Pentru dumneata şi pentru soția dumitale.

Erau amîndoi cu paharul la buze, cînd Rodolphe se cutremură. Un gust îngrozitor de ether îi cuprinsese gura şi nările.

— De unde-ai cumpărat whiskyul ăsta, prietene?

— Ha, ha! Păi de la *bootlegger ,* ca toată lumea. Nu-ți place?

— Dă-mi puțin paharul dumitale!

Italianul îi dădu paharul, iar Rodolphe, redevenit de-odată circumspect, îl mirosi, şi chiar îndelung.

— De ce al dumitale nu miroase a ether?

— Dar niciodată whiskyul n-a mirosit a ether, răspunse italianul, vizibil încurcat. Al dumitale, nu mai mult decît al meu.

— Cer iertare, dar al meu miroase din plin.

— Iar eu îți spun că pînă la ora asta am băut cam mult şi acum nevastă-mea nu mi-a pus decît foarte puțin, are mult sifon, la dumneata e cu mult whisky, asta-i singura deosebire.

— Să ştii, prietene, că eu, zise John, cu mîndrie, mă pricep foarte bine în

materie de alcool. Bootleggerul dumitale e o canalie şi, dacă continui să te aprovizionezi de la el, în cele din urmă te va otrăvi. Nu rîde, vorbesc foarte serios. Dealtfel, personal, refuz să beau din acest whisky.

Puse paharul deoparte, mîndru de descoperirea sa.

— Dar, bine, *fratello*, doar n-ai să mă refuzi cu un pahar de whisky. Sînt ani de zile, de cînd beau din alcoolul ăsta. Poți să ai încredere în mine.

— Inutil insişti, prietene, nu beau, e otrăvit, ți-o spun eu, crede-mă. Acela care ți-l procură e un criminal.

Perorînd astfel, Rodolphe se ridică şi dădu să-şi ia rămas bun de la Lidia, cînd, deodată, italianul îl împinse cu cotul.

— Tot ce se poate, bătrîne, nu-i exclus ca whiskyul ăsta să fie otrăvit. Şi chiar e, probabil, întrucât îl am de la patronul meu, Al. Macone. Văd că nu eşti chiar atît de prost pe cît pari.

La numele lui Al. Macone, Rodolphe abia de tresări. Fu, însă, timp suficient, pentru ca John să urce din nou la suprafață.

— Ia te uită, zise el, liniştit, stăpînul tău e Al. Macone?

— Da, imbecilule, şi în numele lui am să te despoi de tot ce ai pe tine. Şi chiar de ceea ce nu ai.

John surîse.

— Nu, zău, făcu el, devine amuzant.

— Ai să vezi tu amuzament. Lidia, i-ai revolverul, pe care dumnealui ar vrea să-l aibă-n mînă, dacă n-aş avea eu altul.

Rostind aceste vorbe, italianul îl şi amenința cu revolverul. Lidia scoase arma din. buzunarul lui John şi i-o dădu bărbatului ei.

— Nu e rea deloc jucăria asta. zise el, seamănă cu a patronului. Ei, dar de ce zîmbeşti într-una, imbecilule?

John, într-adevăr, nu avea un aer prea îngrijorat. Arma de foc nu-i mai făcea nici o impresie şi, apoi, era convins, absolut convins de apropiata lui victorie.

— Perspicacitatea ta nemaipomenită, asta mă face să zîmbesc, zise el, pe un ton foarte ridicat şi voit ironic. O, tu, cel mai admirabil şi mai inteligent dintre bandiți!

— Da, sînt un bandit, idiotule! Nu e greu de ghicit. Nu-i aşa? Dar ceea ce, probabil, nu ştii încă... Tremură, imbecilule, căci o să afli îndată.

— Nu mă interesează. Dar, în fine, spune totuşi.

— Ei, bine, află că sînt din banda lui Al. Macone.

John păli uşor. Se afla, prima oară, în mîiniie celui mai crunt duşman al său, ale aceluia care-i dorea cu siguranță moartea şi care n-ar ezita o clipă să-l omoare ca pe un cîine. Cuprins de îndoială în privința norocului, începu să caute o posibilitate de-a se salva. Nu vedea nici una. Deveni atunci şi mai obraznic, în mod automat.

— Ei, şi ce mai face prăpăditul ăla de Macone?

— Ha, ha, ha! Zi aşa, ai? Prăpăditul de Macone. Imbecilul, mai e şi caraghios. Ei, bine, să ştii că vorba asta te costă foarte scump. Cel puțin două

mii de dolari. Poate chiar mai mult. Să zicem, trei mii. Sau patru, dacă vrei.

— Ar fi cam greu, răspunse John, continuînd să-şi păstreze calmul, nu-i am la mine.

— N-are nici o importanță, o să mi-i dai tu, mîine. Ha, ha! Nu e numai caraghios, mai e şi fraier. Crede că scapă numai cu ce are la el. Ha, ha, ha! Ia fă-te-ncoa, cu portofelul. Pînă vine suma grasă, dă ce ai la tine. Lidia, scotoceşte-l bine prin toate buzunarele. Cred că patronul o să fie mulțumit de mine. Fireşte, nu atît de mulțumit, cum ar fi fost de hoitul lui John O'Donnel, dar, în sfîrşit, în lipsa de ceva mai bun, nu e rea nici prada asta mică.

„M-am ars, se gîndea John. Cînd o vedea şi cum mă cheamă... Iubite Rodolphe, ți-a mai rămas puțin. Dacă crezi în Dumnezeu, îți poți începe rugăciunile. Iar tu, dragă John, stăpînul stăpînilor, ei, bine, tu ce faci?"

Stăpânul stăpînilor nu făcea nimic. Se resemna. Prea fatalist, ca să reacționeze în vreun fel, ajunsese să nu se mai teamă de moarte. Pe el, dealtfel, necunoscutul nu-l înspăimîntase niciodată. De ce, atunci, să-l înspăimînte acel necunoscut imens, care e moartea?

Lidia îi deşerta cu grijă buzunarele şi-i dădea bărbatului ei tot ce găsea în ele. Acesta se grăbi să numere dolarii, lăsînd deoparte hîrtiile într-adevăr periculoase, adică acela care ar fi trădat identitatea lui John.

— Una, două, cinci... Nu e rău, amice, nu poți să te plîngi că eşti sărac. Cinci sute de dolari în buzunar, asta vrea să spună că acasă, la Ritz, ai pe puțin patru miare, aud?

— Mult mai mult, răspunse John, liniştit. Mult mai mult. Şi, dacă vrei să ştii, ei, bine, n-ai decît să afli, la rîndul tău, că am o sută de mii, poate şi mai mult, n-aş putea să spun precis ce sumă. Ei, ce zici de asta?

— Te ții de glume. Dar n-avea grijă, asta n-o să ție mult şi pentru tot ce-mi spui ai s-o pățeşti. Oho, şi încă cum!

În timp ce vorbea, italianul continua să scotocească prin portofelul lui John.

— Opa, uite, un carnet! Ia să vedem cum te cheamă, cocoşelule. Trebuie să ai un nume tot atît de caraghios, ca şi tine.

"Acum înccpe agonia" se gîndi John, convins că totul e pierdut. Numai o minune îl mai putea salva. John, însă, nici măcar nu întrezărea posibilitatea vreunei minuni.

În clipa aceasta, se petrecu o întîmplare nemaipomenită. Citind în carnet numele lui John O'Donell, zîmbetul sarcastic al italianului îngheță pe buzele lui fine. Cinica sa voioşie pieri ca prin farmec, şi în locul ei apăru un soi de nelinişte amestecată cu groază. Palid ca moartea, privirea îi juca de la John la carnet şi de la carnet la John. Iar cînd, la rîndul ei, zări numele lui John, Lidia scoase un țipăt de spaimă.

John surîse larg. Era acum sigur de victoria de care nu se îndoise niciodată, aşa credea acum, dar în care, de fapt, nu crezuse nici o clipă. Îi venea în ajutor miracolul?

— Dar... dar... începu să se bîlbîie italianul. Eu nu... Dar eu nu... nu

ştiam... De unde pu... de unde pu... puteam eu să ştiu? Sînt pier... sînt pier... sîntem pierduți.

Tremura ca o piftie. Ce se întîmplase oare? Tot atunci Lidia căzu în genunchi dinaintea lui John.

— Îndurare, stăpîne, îndurare, se rugă ea. Dacă vreți, intrăm în slujba dumneavoastră. Fie-vă milă de noi!

Izbucni în lacrimi. Lui John, tot nu-i venea să creadă. Nu pricepea absolut nimic. Italianul mai avea încă revolverul în mînă. O singură mişcare, cît de mică, şi John n-ar mai fi fost decît un cadavru. De ce, atunci, să-i ceară lui iertare? De ce să tremure de frică? De ce nu profită de ocazie, ca să se îmbogățească? Ar fi atît de simplu!

Cu toate acestea, cei doi soți continuau să se văicărească, implorîndu-l să-i ierte. Nu e chiar atît de simplu, prin urmare, să te descotoroseşti de un John. El căuta în zadar să dea de cauza acestei groaze subite. Neizbutind să înțeleagă, se hotărî să fie neclintit şi dur. Înainte, însă, de orice, se duse liniştit şi-şi luă înapoi revolverul, pe care Lidia îl pusese pe masă. În urma acestui gest, văicărelile italienilor se întețiră.

— Nu ne omorî, stăpîne! Îndură-te de noi, stăpîne!

— Predă revolverul, canalie!

Banditul se grăbi să-i dea, nu doar un singur revolver, ci două. Îi mai dădu şi Lidia două. Abia atunci se simți John în deplină siguranță. Profitând de ocazie, îşi luă înapoi şi portofelul.

*

Resemnați, cu capul plecat, italienii rămaseră îngenuncheați în fața lui John. Total convinşi că vor muri curînd, nu-i mai cereau iertare. Încetaseră cu tînguielile şi, la rîndul lor, sperau şi ei într-o minune. Ştiau bine că un tip ca John nu iartă, pentru simplul motiv că nu are dreptul să ierte. Ar fi considerat, altminteri, slab, şi-ar pierde tot prestigiul, şi-ar fi ucis el însuşi, fără nici un scrupul.

În vremea aceasta, John continua să caute explicația acestei întorsături neaşteptate. Crezu de datoria lui să se arate curajos.

— Ei, puişorilor, cum vă mai simțiți?

— Ridică-te!

Italianul se ridică de jos, ca un automat. Avea figura descompusă şi tremura într-una.

— Stăpîne, zise el, vă cerem o favoare. Nu ne-o puteți refuza.

— Ce favoare?

— O ştiți foarte bine. Aceea pe care Macone, cu siguranță, n-ar fi refuzat-o nici unuia dintre locotenenții dumneavoastră. Acum urmează să murim, ştim prea bine că nu se poate să nu ne ucideți. Dar puteți să nu ne torturați.

— Pfui!

— Meritățm, stăpîne.

— Dacă toți locotenenții lui Macone erau nişte laşi, ca voi, prăpăditul ăla de Macone n-ajungea departe. Trebuia să luptați, mişeilor, nu să vă supuneți

atît de prosteşte. Măcar eraţi victorioşi o clipă. Ca şi Macone, pentru că acum eram mort.

— Nu putem, stăpîne, să îndurăm tortura. Ştiţi la fel de bine ca şi noi ce ne aşteaptă, dacă îndrăznim să vă clintim un fir de păr. Poate sîntem laşi, dar, ce vreţi, nu putem să îndurăm tortura. Mai ales, o săptămînă de tortură.

În sfîrşit, John pricepu de unde se trăgea minunea*:* cei ce-ar îndrăzni să se atingă de patron, riscă prea mult, ca să aibă curajul s-o facă. Pentru că, oricum, tot vor trebui să moară, ei preferă să nu se împotrivească, numai să scape astfel cel puţin de tortură. Lucrul acesta îi oferea lui John un nou prilej de a-şi măsura puterile.

„Plictisitor acum e că, după imbecilul ăsta, trebuie, se pare, să-i omor neapărat pe amîndoi. Cum să fac? Să omori, să omori, uşor de spus. Dar nu e la fel de uşor să o şi faci. N-am ucis în viaţa mea. Cum naiba să ies din încurcătura asta?”

— Ascultaţi aici, canaliilor, le spuse el, subliniindu-şi cuvintele cu o dublă lovitură de picior. Luaţi bine scama ce vă spun. Ei, bine, mi-e milă de voi.

Cei doi bandiţi, schiţară cîte un surîs uşor, de recunoştinţă. Puteau acum să spere că vor scăpa de tortură.

— Mi-e milă de voi, continuă John, aşa că dorcsc să vă las în viaţă. Sînteţi mulţumiţi?

Surîsul de recunoştinţă al bandiţilor se transformă imediat într-un zîmbet de dispreţ. John îşi dădu seama că făcuse o mare greşeală.

— Ha, ha, mă faceţi să rîd, încercă el s-o repare. Asta e doar începutul torturii, ha, ha, ha! Băgaţi bine de seamă. A, nu, să vorbim serios, pînă acum am glumit. Ha, ha, cred că mi-e imposibil să vă scap de tortură.

Zîmbetul pieri de pe buzele celor doi condamnaţi. Chipul lor mai păstra totuşi un oarecare dispreţ, ceea ce John observă numaidecît.

— Cred chiar, zise el, că o să fiţi nevoiţi să treceţi prin toată gama. Da, în fond, dacă stau şi mă gîndesc, nu cred că e posibil să vă cruţ de toată această suferinţă, care, dealtfel, recunosc că e cumplită. Ce vreţi, asta e regula jocului.

Italianul se agăţă de ultimele cuvinte ale lui John.

— Nu, stăpîne, nu e vorba de regulă. Asta nu depinde decît de dumneavoastră. Deoarece puteţi considera, dacă vă lasă inima, că n-aţi fost atacat. Căci atunci noi nu ştiam că sînteţi dumneavoastră. Nu pe dumneavoastră, deci, v-am atacat. Da, dacă vă e milă de noi, ne cruţaţi de tortură. Aşa ar fi drept. Nu trebuie să uitaţi că, de îndată ce-am aflat cine sînteţi, ne-am şi plecat în faţa dumneavoastră şi a soartei. Da, soarta cea rea ne-a purtat spre dumneavoastră.

„Iată situaţia cea mai cumplită, din cîte-am cunoscut vreodată, îşi spuse John. Vitejii aştia ţin neapărat să-i omor, iar eu n-am nici un chef s-o fac dar absolut nici unul. Ce să fac, Dumnezeule bun, ce să fac?”

Într-adevăr, John, dublat de Rodolphe, se afla într-o situaţie mai mult decît încîlcită. El, care în viaţa lui nu ucisese o găină, se vedea întîia oară nevoit să

omoare, altminteri l-ar ucide ei. Or, lucrul acesta era peste puterile sale, nu numai din punct de vedere moral, ci şi material.

— Mă gîndesc la altceva, zise în cele din urmă. Mă gîndesc că s-ar putea să am nevoie de voi. Dac-ați intra în banda mea. Aş putea, la o adică, să vă las cu viață. Ha, ha, ar fi o bună farsă pentru Macone!

Era fericit de descoperirea lui. Situația aceasta nu numai că-l scutea de omor, dar, pe deasupra, îi aducea şi doi recruți credincioşi. Lidia, definitiv eliberată din coşmarul morții, se simțea fericită. Tocmai cînd nici ea nu mai spera decît într-o minune, care s-o salveze, atunci venise şi minunea, simplu de tot, cum nici măcar nu bănuise: repulsia lui John pentru omor. Bărbatul ei, însă, avea un aer sumbru.

— Propunerea asta, zise el, poate să le ispitească pe femei, şi îndeosebi pe nevastă-mea, dar nu pe mine. Nu, nu, poate sînt un laş, dar nu un trădător. Nu, stăpîne, n-aş putea primi. Ucide-mă. Ucide-o şi pe ea, căci nu merită să trăiască. Şi apoi, stăpîne, nu-i acelaşi lucru? Dacă-mi trădez patronul, el, la rîndul lui, nu mă ucide? Plus toate torturile.

La asta, John nu se gîndise. Evident, italianul avea dreptate. Macone l-ar supune la torturi mai crude chiar şi decît moartea.

— Ei, aş! Garantez eu că Macone n-o să se atingă de voi.

— Nu pot primi, în nici un caz. Încă o dată, nu cer altceva, decît să nu ne torturezi. Fă asta pentru noi!

— Bine. Dar cu o singură condiție. Spune-mi unde e Macone în clipa asta.

— Inutil să insişti, stăpîne. n-o să afli nimic.

— Ştiu eu, se grăbi să strige Lidia, Pot să spun eu. Se află...

Nu apucă să-şi termine vorba. Bărbatul ei îi dădu o lovitură de pumn. Italianca se prăbuşi, cu ochii îngroziți. Un rictus de blestem îi schimonosea buzele.

— Nici măcar nu şi-a primit pedeapsa, a scăpat de tortură, făcu bărbatul, rîzînd. Iartă-mă stăpîne, că ți-am luat-o înainte, dar era gata să trădeze. Nu puteam s-o las. Acum îți stau la dispoziție. Nu cer nici o favoare.

„În felul ăsta, se gîndi John, nu voi avea pe conştiință moartea unei femei. Măcar atîta”.

Uitîndu-se la biata Lidia, care se zvîrcolea de durere, simți că-i vine să leşine. Ca să scape de amețeală, întoarse capul şi îşi aprinse o țigare.

Contempla acum, prin fumul țigării, înfățişarea tragică şi mîndră a viitoarei sale victime. De astă dată, mai mult decît oricînd, trebuia să ucidă. Nu ştia însă precis în ce constau torturile, nu ştia nici dacă trebuia să le aplice el însuşi sau specialiştii în astfel de treburi. Şi, îndeosebi, nu ştia să omoare.

— Aştept, stăpîne.

— Eşti drăguț, reluă John, nu mai meriți moartea. Şi, în orice caz, fapta ta te scuteşte de supliciu.

Dar italianul nu se lăsă.

— Macone mă ucidea de mult, zise el, redevenind disprețuitor. Nu mai înțeleg de unde ți se trage forța asta, despre care se spune că e

nemaipomenită.

„Pe omul ăsta, sînt obligat să-l omor”, se gîndi John, în timp ce banditul îi arunca din nou o privire plină de dispreț, aproape reproşîndu-i slăbiciunea.

— Să isprăvim, exclamă John!

— Mulțumesc, stăpîne.

John apucă revolverul şi-l îndreptă încet, cît mai încet cu putință, spre tîmpla italianului. Arma se apropia, tremurînd. John era furios. „Ia te uită la cretinul ăsta, nici nu se sinchiseşte”. Dorea atît de mult ca celălalt să se salveze, să facă măcar o mişcare! Dar nimic. Omul lui Macone nu voia să se clintească. Aştepta, liniştit şi mîndru, moartea pe care credea că şi-o merită.

Cînd însă revolverul fu doar la un centimentru de tîmplă, condamnatul se îngălbeni şi avu instinctiv un gest de apărare, urmat îndată de încă o mişcare, ca şi cînd ar fi dat să fugă. Exact în clipa aceasta, răbufni o detunătură. Omul căzu, țeapăn, cu un glonte în ceafă, înmărmurit, John, îşi privi revolverul. Nu el trăsese. Se uită în jurul său. Un revolver fumega în mîna Lidiei.

— Am simțit că n-o să tragi, zise ea, adunîndu-şi puterile. Aşa c-am tras eu... Nu voiam ca eu să mor şi canalia asta să mai trăiască.

— Dar...

— Adio... Sînteți un om bun... Păziți-vă... Mor.

Cîteva clipe mai apoi, îşi dădu sufletul.

*

În fața celor două cadavre, John căzu pe gînduri. Se gîndea la feluritele lui aventuri, fără să înțeleagă nimic. Se simțea, evident, mai puternic decît oricînd. La Paris, nu meditase niciodată asupra puterii, şi asta pentru bunul motiv că nu o poseda. Rodolphe Durant fusese întotdeauna o fire slabă. Pînă la nemaipomenita sa aventură, de pe vapor. Pe urmă, însă, destinul nu i-a mai lăsat nici un răgaz, ca să-şi piardă timpul cu slăbiciunea şi cu nepăsarea. Iată de ce, în prezența cadavrelor, John se şi gîndea la ceilalți duşmani ai săi şi la felul în care să se descotorosească de ei. Conta încă de pe acum pe moartea apropiată a lui Al. Macone, îl şi vedea îngenuncheat în fața lui, plin de sînge şi cerîndu-i iertare. John îşi încorda muşchii. Cît se simțea de puternic!

Începu să cerceteze micul apartament al victimelor sale, fără a găsi însă nimic interesant.

Se uita astfel la o fotografie din perete, cînd scîrțîitul unei uşi îl făcu să tresară. Credincios tacticii sale, se mistui într-un dulap. Uşa se deschise în aceeaşi clipă, lăsînd să treacă patru agenți ai poliției.

„De astă dată, m-am ars, se gîndi John. Şi încă cum, triplu idiot ce sînt! În loc s-o fi şters imediat.”

În fața poliției, fără să ştie de ce, redevenise Rodolphe, şi o aprigă dorință de a fugi puse stăpînire pe el.

— Am sosit prea târziu, făcu unul dintre polițişti.

— Evident, zise altul. A avut timp să se cărăbănească.

— Linişte, rosti şeful lor, aplecat asupra celor două cadavre. Asasinați,

amîndoi. Oho, frumoasă captură, de cînd îi căutăm! Şi n-au murit de mult, sînt încă proaspeți, am avut baftă.

— Iar nouă ne era frică să intrăm. Ha, ha, ha!

— Nick, tu du-te şi telefonează. O să-ncepem percheziția.

John se înfiora de spaimă. „Trebuie s-o şterg neapărat, altminteri, canaliile astea sînt capabile să mă omoare şi pe urmă să-i acuze pe morți de această crimă mîrşavă".

Întredeschise uşa dulapului, dar, la vederea celor trei polițişti, o închise la loc.

— Hai să vedem şi-n camera cealaltă, propuse unul dintre agenți.

John răsuflă uşurat, ca scăpat de o mare povară. Cînd Forța publică trecu în camera învecinată, el profită de ocazie, ieşi pe nesimțite din dulap şi se îndreptă în vîrful picioarelor spre uşă. Din nefericire, cu cît eşti mai atent, cu atîta greşeşti mai mult. În virtutea acestei legi, eroul nostru se agăță de o față de masă, răsturnînd pe jos un vas de porțelan. Cînd agenții, atraşi de zgomot, năvăliră în încăpere, John o şi luase la fugă pe scări.

Focuri de revolver pocneau în noapte, însă nici unul nu-l atingea pe John, care alerga nebuneşte pe străzile pustii din Greenwich Village. Nevoind să scape prada, agenții îl urmăreau îndeaproape, nelăsîndu-i timp nici să respire. Din fericire, pe cea de-a 5 Avenue, circulația începu să se îndesească. Ceea ce-i îngădui lui John să se oprească şi să răsufle nițel. Dar riscuri mai erau încă destule şi, pe deasupra, nu avea nici pardesiu, nici pălărie şi toată lumea se uita la el. Printr-o întîmplare fericită, dădu cu ochii, la doi metri mai încolo, de un taxi liber. John se aruncă în maşină şi o luă din loc, exact în clipa în care poliția dădea să pună mîna pe el.

Cele zece minute ce-l despărțeau de Jenny, care-l aştepta în Harlem, i se părură fără sfîrşit. Dar în cele din urmă ajunse, şi taxiul se opri în fața unei clădiri mari şi roşii. John pătrunse la subsol, unde se afla ascuns un vestit *speakeasy* al negrilor. Johnston, unul dintre locotenenții săi negri, îi deschise uşa.

— Ce s-a întîmplat, patroane?

— Nimic. Exerciții.

— Dar pălăria? Şi pardesiul?

— Le-am uitat. Am fost atacat de bandiți. New Yorkul ăsta e plin de bandiți, e de-a dreptul dezgustător. Dar au murit amîndoi. Ha, ha, ha!

— Fără îndoială. Vă aşteaptă doamna încă de mult. Eram îngrijorați.

— Mă duc la ea. Spune să-mi aducă un cocktail cu şampanie, repede, mi-e o sete cumplită.

Jenny aştepta în fața unei sticle de şampanie pe jumătate goală. Era cam palidă şi părea într-adevăr neliniştită. Nedînd nici o atenție îngrijorării ei, John luă loc alături de soția lui.

— Dar ce s-a întîmplat? făcu Jenny. E o oră de cînd te aştept.

— Nimic extraordinar. Duşmanii, ca de obicei.

— Al. Macone?

— Da. Destul de important, ca rezistență. Fireşte, amîndoi sînt morți. Doi locotenenți de-ai individului.

— Mi-a fost frică. Dar de ce gîfîi aşa?

— Asta e cu totul altă chestiune, Jenny. Căci, vezi tu, i-am omorît eu, indiscutabil, dar a intervenit poliția şi a trebuit s-o şterg.

— Trebuie să fi înnebunit de tot, ca să-ți fie frică de poliție, zise Jenny, rîzînd.

În momentul acesta, şase agenți, dintre care trei ştiuți mai dinainte, pătrunseră în sală. John îşi luă înfățişarea cea mai degajată, prefăcîndu-se că nu vedea nimic. Agenții, însă, veniră direct la el.

— Dumneata, zise şeful, eşti Rodolphe Durant.

Gangsterul se mărgini să surîdă forțat.

— Inutil să negi. Hai la secție.

John simți, poate pentru prima oară în viața lui, cum îl cuprinde furia în fața autorităților.

— Mi se pare, zise el, pe un ton hotărît, că habar n-ai cine sînt.

Îi întinse şefului, cu dispreț, cartea sa de vizită. Agentul o luă, se uită la ea şi, fără nici o tresărire, o dădu altuia. John era din ce în ce mai enervat. Nu ştia ce să mai creadă. Nici unul dintre agenți să nu tresară, să nu se clintească, să nu se facă palid şi asta, deşi aflau cum îi cheamă? Să nu se scuze nici unul, nimic? Şi zîmbctul acesta, ironic, pe buzele lor groase! Se întoarse către Jenny. Era foarte palidă şi părea că-i ocoleşte privirea. Sc răsuci către subalternul său negru. Acesta, într-un colț, surîdea ironic, împreună cu reprezentanții forței publice. Singură, Jenny era înfricoşată, dar nu îndrăznea să spună nimic. Cît despre clienții ceilalți, nu se interesau peste măsură de această scenă. S-ar fi zis că, preveniți de ceea ce se va petrece, nu dădeau nici o importantă întâmplărilor.

— Cartea de vizită e foarte bună, zise unul dintre polițişti, n-are decît un singur cusur, anume acela că nu-ți aparține.

— Îndrăzneşti să spui una ca asta?

— Bineînțeles, pentru că poartă numele lui John O'Donell, iar dumneata eşti Rodolphe Durant.

John o străpunse pe Jenny cu o privire plină de ură. Să-l fi trădat ea? Abia avu timp să-şi spună că femeile sînt nişte canalii, cînd mîinile îi şi fură imobilizate, iar revolverul său dispăru în buzunarul unui polițist.

— Aşa e cel mai bine, zise agentul. Acum o să ne faci plăcerea de a ne urma la secție, fără scandal, nu-i aşa?

— Nici nu mă gîndesc, răspunse repede John, cu îndrăzneală. Nu țin deloc să fiți victimele unei farse. În afară de asta, aş vrea foarte mult să ştiu de ce anume sînt acuzat, dacă pretindeți că eu nu sînt John.

— De asasinarea lui Juliano Caballero şi a soției sale, Lidia, zise unul dintre agenții care luaseră parte la urmărire.

— Cum? ! Ai curajul să mă acuzi pentru că am ucis doi bandiți periculoşi, doi locotenenți de-ai lui Macone? Nu găseşti că-i caraghios? Adevărat, eu

i-am ucis. Şi-am mai ucis şi pe alții. Iar orice discuție, dealtfel, e de prisos. Nu vedeți că sînteți jucăriile unei farse? Johnston, vino-ncoace.

Negrul, impresionat de siguranța din glasul lui John, se şi grăbi să vină. De astă dată, nu mai zîmbea.

— Johnston, strigă John, cine sînt eu?

— Nu ştiu, patroane.

— De ce-mi spui patroane?

— Dar eu, eu... Eu nu ştiu. Mie mi s-a spus că dumneavoastră nu sînteți dumneavoastră. Dar eu nu ştiu... De unde vreți să ştie Johnston? Johnston n-are cum să ştie.

— Bine, dar cine ți-a spus că eu nu sînt John?

Negrul abia cutează să ridice ochii către Jenny. John se întoarse încă o dată spre soția lui şi începu să rîdă ca un nebun.

— Ha, ha, ha! De ce, farsa asta de prost gust, Jenny?

În locul oricărui răspuns, Jenny lăsă ochii în jos.

O mare neliniște îi apăsa acum pe toți, căci nimeni nu mai ştia cu precizie unde-i adevărul. Cît despre agenți, ei erau pur şi simplu uluiți. Nu îndrăzneau să scoată o vorbă. Pe cine să creadă, şi de ce tace Jenny, şi cum se face că John e singurul care nu pare să se teamă de ceva şi care surîde? Nu e asta, oare, o dovadă strălucită că el e John O'Donell? Pentru orice eventualitate, se grăbiră să-i dezlege mîinile.

— O țigare, Johnston, porunci John.

Johnston îi dădu în grabă o țigare, pe care i-o aprinse cu un gest servil. John trase un fum adînc şi rămase pe gînduri. Agenții erau tot acolo, nu mai spuneau că vor să-l ducă la secție. Iar John încetă, dealtfel, să se mai ocupe de ei.

— Johnston, începînd de ieri, etherul a trebuit să scadă, făcu el, ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat. Nu-i nevoie să urci prețurile. Aşa vreau eu.

— Patroane, ordinul va fi executat.

— Iar voi, mai zise John, adresîndu-se agenților, voi puteți să plecați cu toții. Am să țin minte.

Cît erau de strîmtorați reprezentanții forței publice! Convinşi acum că Jenny îi înşelase, se temeau de răzbunarea şefului de gangsteri şi căutau un mijloc de-a scăpa de ea.

— Ne-a înşelat doamna. Noi n-aveam cum să ştim, îl imploră şeful.

— Trebuia să ştiți, strigă John. Doamna a făcut asta, ca să vadă dacă mă pot bizui pe voi. Văd că nu e nimic de făcut, cu atît mai rău.

Johnston începu să plîngă.

— Iartă-mă, patroane, iartă-mă, nu-l ucide pe Johnston...

— Ai să scapi de tortură, e tot ce pot să fac pentru tine.

Auzind sentința, Johnston începu să tremure din tot corpul, în timp ce ceilalți se îngălbeniră de groază.

— Cît despre voi, zise John, cu un deget întins către agenți, voi aviza. În orice caz, e inutil să vă lăudați în ziarele de mîine cu moartea complicilor lui

Macone. Eu sînt cel ce i-a ucis, s-o ştie toată lumea. S-a înțeles?

— Înțeles, patroane.

Sub amenințarea cu moartea, cei şase agenți părăsiră localul, cu umerii încovoiați.

*

Johnston plîngea. Lacrimi de copil îi alunecau încet pe obraji. În timp ce sufletul zdrobit al lui John era năpădit de o mare dorință de a plînge, întocmai ca negrul. Se stăpîni la vreme. Nu avea dreptul să apară slab în fața acestei bande de ticăloşi. Cît de mult ar fi dorit, totuşi, să se umilească în fața acestui sclav, care-i cerea să-l lase în viață, spre a-l putea sluji mai departe! Cît de mult ar fi vrut să fie el în locul lui Johnston! Dar îşi dădea prea bine seama că, de astă dată, orice ezitare i-ar fi fatală. Era neapărat dator să facă dovada că Rodolphe Durant e însuşi John O'Donell. Of, singurul mijloc era ca Johnston să moară şi, poate, deasemeni, unul sau doi dintre agenții care cutezaseră să-l pună la îndoială.

— Johnston, porunci el, încă o țigare.

Johnston nu se clinti.

— Johnston, n-auzi? O țigare.

Negrul însă nu voia să se mişte din loc. Aşezat pe scaun, avea aerul că disprețuieşte ordinele lui John. Acesta se făcu roşu de minie. Cum, adică, un simplu negru îndrăzneşte să-l înfrunte, şi asta, după toate cele întâmplate? Simți cum autoritatea i se prăbuşeşte dintr-o dată. Toate privirile îl mitraliau. Ce să facă? Cum să pedepsească această insolență?

Împins de clocotul sîngelui, se îndreptă spre negru, cu revolverul în mînă. Fiind un prost trăgător, veni destul de aproape, ca să-l ucidă dintr-un foc, şi Johnston nici acum nu se mişcă. Un om de serviciu îi dădu o lovitură clc pumn. Johnston se prăbuşi. Se repeziră cu toții. Era mort. Temîndu-se, probabil, de tortură, în ciuda promisiunii lui John, negrul preferase să se sinucidă şi astfel să scape de cea mai îngrozitoare dintre suferințe. În locul speranței, pe care o clipă o nutrise, că va scăpa de moarte, preferase otrava. Un alb, cu siguranță, nu s-ar fi sinucis, el s-ar fi agățat de viață cu înverşunarea ateului. Un negru e însă altfel plăsmuit. Grație credinței sale, moartea e pentru el o eliberare sau, în orice caz. un sacrificiu nobil şi demn.

— Mort?

— Da, otrăvit.

— Norocul lui, zise John, cu gravitate.

Se întoarse către Jenny. Cît era de palidă!

— Ce e, Jenny? Haide, vino, plecăm.

— Nu, nu, făcu ea, înfiorată de spaimă, să mai rămînem. De ce să plecăm?

— Pentru că e tîrziu.

— Nu, te rog, îl imploră Jenny, cu o voce tremurătoare. Rămînem aici...

— Ți-e frică, Jenny?

— Da, mi-e frică... Mi-e frică de tine, John!

El surîse, nu însă ca de obicei. Noul lui surîs era trist şi ascundea acea

durere sceptică, pe care ți-o aduce deziluzia. Căci John era un dezamăgit. Nu din pricina numărului mare de morți, pe care simpla lui prezență într-un loc îl producea aproape matematic, ci din cauză că îl trădase Jenny, singura ființă în care avusese, pînă acum, cea mai desăvîrşită încredere. Or, Jenny îl trădase, şi încă în chipul cel mai odios. După toate regulile stabilite de către trustul bootleggerilor, reguli ce aveau putere de lege, Jenny trebuia neapărat să moară, şi încă în chinurile cele mai groaznice. Însă John, care-o iubea pe Jenny, nu-i dorea, desigur, moartea. Şi, dealtfel nici nu se gîndea s-o pedepsească. Nici o clipă nu-i trecuse prin minte una ca asta.

— De ce ți-e frică de mine, Jenny? o întrebă el cu blîndețe.

— John, nu vreau să mor. Sînt încă tînără, nu vreau să mor.

— Dar cine ți-a spus că o să mori?

— Cum, nu vrei să mă omori? Dar trebuie, o ştii şi tu, aşa e regula, John, ştii asta foarte bine. La noi, cine trădează, trebuie să moară. Or, eu am trădat. Ai fost atît de rău cu mine, aseară! Atît de scîrbos! În clipa cînd m-am despărțit de tine, jurasem să mă răzbun.

— N-am băgat de seamă, Jenny.

— Ba da, ai fost îngrozitor.

— Ei, aş! Vezi că trebuie să fie vreo neînțelegere.

— Nici o neînțelegere. Dar să nu mai insistăm. Să nu începem iar cu cearta. Spune-mi, însă, e adevărat, n-ai de gînd să mă omori? Într-adevăr? Eşti drăguț, John. Să fim prieteni, vrei? Văd că nu ții decît la prietenia mea. Ți-o dăruiesc. Sincer. Dar să nu-mi mai ceri niciodată să te sărut. Şi să uităm totul... Ha, ha! Tot ce nu s-a întîmplat.

— Jenny!

— Nu, nu, nu te mai iubesc.

Îi aruncă, la rîndul ei, un zîmbet, primul din această seară. Numai că zîmbetul acesta se spulberă sub o anume ironie. Jenny nu se mai temea de nimic. Fericită c-a scăpat, se ridică de la masă şi ieşiră împreună. Aveau, însă, un aer atît de îngrijorat amîndoi, atît de plictisit! Erau însoțiți de un al treilea personaj: neîncrederea. Şi fiecare se întreba dacă lucrul acesta avea cum să dureze. Se va vedea că a durat.

În vremea aceasta, New Yorkul dormea în brațele reclamelor luminoase, căzut în visul sălbatic al puterii trecătoare.

Capitolul V

ÎN CARE SE POATE VEDEA CA UN REPREZENTANT AL POPORULUI ARE NEVOIE DE MULȚI BANI

Senatorul Smith era un bărbat uscățiv, cu ochii de copil şi cu fața zbârcită înainte de vreme. Putea să aibă cel mult patruzeci şi cinci de ani. O mustață fină îi împodobea buzele subțiri, iar fruntea bombată îi era brăzdată de griji adinei. Privindu-l, ai fi putut spune că e un om vlăguit de o viață de muncă în

slujba statului şi spre binele Republicii. Prin comparație cu el, John părea atît de tînăr, încît puteai să crezi că e un copil, în ciuda mustății sale mari şi false. Cu toate astea, bătrînul de patruzeci şi cinci de primăveri stătea cu umerii plecați ca pentru rugăciune, iar mîinile lui ciolănoase trădau un soi de neliniște. Şi, în timp ce John vorbea cu o voce fermă, care nu admitea nici o replică, glasul senatorului Smith era şovăitor, ca şi cînd s-ar fi străduit să-şi înăbuşe o revoltă ascunsă.

— Deci, scumpe senator, zise deodată John, trebuie întărită legea prohibiției. Nu cred nici o clipă că n-ai s-o faci şi că n-o să rămînem, în consecință, prieteni.

Smith încercă să răspundă, însă nu reuşi decît să-şi frămînte mîinile împreunate. Se uita drept în ochii lui John, şi buzele sale subțiri luară, o clipă, forma cuvîntului. Dar nu putură să articuleze nici o vorbă, cît de neînsemnată.

— Înțeles, senatore Smith?

— Chestiunea e că... Uite, eu... Dinspre partea mea... Eu... nu zic nu. Nici prietenii mei nu vor mai protesta.

Numai că nu trebuie să-i uităm pe democrați. Teamă mi-e că nu se lasă duşi.

— Să nu-ți pese de asta, răspunse John, bine dispus. Democrații sau, cel puțin, o majoritate suficientă o să voteze pentru mine. Nu fi neliniştit, dinspre partea asta, mi-am luat toate măsurile.

— Da, dar... mai e şi Preşedintele Republicii.

— Asta te priveşte, Smith. Eşti prieten cu el, n-ai decît să-l convingi. Eu n-am timp să mă ocup de toate mărunțişurile.

— Asta e, că va fi destul de greu şi...

— Ba nu, n-are cum să fie greu, pentru că depinde de dumneata şi numai de dumneata. Aşadar...

— Aşadar, refuz.

— Refuzi? Dumneata, Smith?

— Eu, mă-nțelegi... eu... îmi iubesc țara. Sînt patriot. Trebuie să fii şi dumneata. De cînd te-ai întors din Europa, nu mai iubeşti Statele Unite. Da, mi-am dat seama de asta, înainte îți iubeai țara, ca şi mine. Acum, ți-ai schimbat accentul şi chiar timbrul vocii. Or, ceea ce-mi propui e împotriva intereselor țării. Ar fi chiar sfîrşitul marii noastre republici... Nu, nu, serios, nu pot s-o fac.

John ascultase cuvîntarea senatorului Smith. Într-adevăr nu se aştepta la un refuz, nu se aştepta mai ales la un asemenea acces de patriotism din partea unui om aflat în slujba sa, pe care îl avea în mînă şi pe care, în consecință, îl putea doborî oricînd. Pe de altă parte, admira patriotismul acesta îndîrjit, acest patriotism care, pe el, John, nu-l încercase niciodată, nici chiar pe vremea cînd încă nu era decît Rodolphe. Şi cu atît mai mult, cu cît în nici o țară din lume n-ar fi găsit, desigur, o astfel de canalie dublată de un atît de turbat patriot. Vedea, în acelaşi timp, că nu era nimic de făcut cu

Smith, că el, John, n-ar putea domina această mare țară decît în măsura în care nu s-ar atinge de interesele ei vitale. Îşi dădea scama că aici, chiar şi spre a fi un mare bandit, trebuia să fii un mare patriot şi că, prin urmare, nu va izbîndi niciodată, dacă, din întâmplare, i-ar trece prin minte să trădeze interesele supreme ale republicii. Acest bărbat uscățiv şi cu conştiința pătată, care se afla în fața lui, se uita țintă la el, cu ochii săi de copil încăpățînat. În momentul acesta, senatorul Smith, fără îndoială, era cel mai mare dintre ei doi. Ştia el asta? John se simțea oarecum jenat. Era prima oară, de cînd ajunsese puternic, că se lovea de o forță superioară. Şi, deodată, deveni din nou Rodolphe, o ființă neprihănită. Buzele i se destinseră într-un rîs proaspăt şi o expresie de tinerească frumusețe îi cuprinse trăsăturile feții.

— Crezi, aşadar, zise el, cu naivitate, că ceea ce ți-am cerut e împotriva interesului vital al țării?

— Ar fi un dezastru.

— La asta nu mă gândisem. Scuză-mă, senator Smith. Îți mulțumesc că mi-ai spus.

Fu acum rândul senatorului Smith, să rămînă cu desăvârşire stupefiat. Cum adică? John, celebrul gangster, un individ care să cedeze atît de uşor? Simțind că are de-a face cu un om mai slab decît el şi de care trebuia să profite, se gîndi numaidecât la un mijloc prin care să-l stoarcă de mai mulți bani decît de obicei.

— Da, zise el, ar fi un mare dezastru pentru țara noastră. Şi sînt sigur că un mare patriot, ca dumneata, n-ar admite una ca asta...

— Evident, îl întrerupse John, din ce în ce mai subjugat.

Smith, însă, continuă să-l măgulească, fără a-l slăbi o clipă. Voia cu tot dinadinsul să pună stăpînire pe el.

— Dacă insişti, fireşte, nu te pot refuza cu nimic. Aş putea, în orice caz, să mă văd cu Preşedintele...

— Nu, nu, protestă John, e inutil, acum înțeleg. Renunț. Eşti un om de treabă Smith, voi şti să te răsplătesc.

Un rictus de fericire înflori pe buzele subțiri ale senatorului Smith. Se şi vedea milionar, urcînd deodată pe scara socială, se şi vedea dominînd nu numai Senatul, ci şi lumea oamenilor de afaceri, care pînă atunci îl disprețuise, fiindcă era prea sărac. Îşi vedea, în fine, realizată această ambiție, care-l rodea de ani de zile. Smith închise ochii. Îi plăcea din cînd în cînd să viseze nițel, adică să-şi calculeze viitorul strălucit. Adesea o făcuse, dar în van, totdeauna. Prietenia lui cu Preşedintele Republicii nu-i adusese decît dispreț, ca şi cultura lui, şi el mai ştia că, prin politică, n-ar putea ajunge niciodată dincolo de o avere oarecare, iar lucrul acesta îl ducea adeseori la disperare. Acum, visul i se împlinise, sau era aproape împlinit, iar setea sa de putere se umflase într-atîta, încît se vedea chiar Preşedinte al Republicii şi proiecta un program de guvernămînt. Fireşte, primul punct al acestui program prevedea distrugerea gangsterilor.

Ochii lui John sau, mai degrabă, ai lui Durant îl priveau fără nici un gînd

ascuns, ci, dimpotrivă, cu admirație şi recunoştință. Căci Rodolphe vedea în el un om cinstit, iar Rodolphe adora tot ceea ce era cinstit.

— Ei, bine, senator Smith, la ce te gîndeşti?

Cuvintele acestea, rostite cu duhul blîndeții, întrerupseră visul senatorului.

— Mă gîndesc, patroane, că şi dumneata eşti un om de treabă. Da... şi sînt sigur că mărinimia dumitale va fi demnă de dumneata. Pînă acum, nu ştiu de ce, mă disprețuiseşi. Într-adevăr, cu ceea ce-mi dădeai, abia de puteam să duc o viață cuviincioasă. Am şi eu copii şi...

Surîsul lui John reveni pe buzele lui Rodolphe Durant, acel surîs dezamăgit, pe care întîmplările vieții i-l impuneau atît de des.

— Cît? făcu el, simplu.

— Cinci sute de mii, răspunse Smith, fără să clipească.

Ochii senatorului rămăseseră larg deschişi, pentru ca să prindă cît mai bine răspunsul lui John. Dar John nu-i dădu nici un răspuns şi îşi lăsă pleoapele în jos, ca şi senatorul, adineauri.

Smith nu îndrăznea să curme această tăcere, care era un supliciu pentru el. John o lăsă deopotrivă să dureze, fără să se gîndească la suferința la care-l supunea pe senator.

Timpul se scurgea, gol de orice vorbă. Smith se uita în zadar la ochii închişi ai gangsterului. Nu putea să vadă nimic de partea cealaltă a cortinei.

La un moment dat, lui Smith i se păru că largul fotoliu, în care se instalase şeful său, începe să se îndepărteze de el, mai întîi încet, apoi din ce în ce mai repede. Senatorului îi trecu prin minte să-şi ucidă patronul.

Dar, o clipă mai tîrziu, rîse el însuşi de această idee absurdă. Ce-ar avea de cîştigat cu asta? La ce i-ar folosi? Îşi dădu repede seama de zădărnicia unei astfel de tentative şi se decise să rupă tăcerea.

— Patroane, hei, patroane!

John însă nu auzea nimic. Poate nu voia să audă.

Senatorul se gîndi atunci că e mai bine să-l bată pe umăr.

John deschise ochii.

— Dar ce s-a întîmplat, senator Smith?

— Nimic, patroane. Dar sînt obligat să plec şi voiam să-ți spun la revedere. Şi mai voiam, apoi, să-ți aduc aminte de promisiunea cu... în sfîrşit, cei cinci sute de mii de dolari. Ştii, e foarte important pentru mine şi...

— Ți-am promis eu cinci sute de mii de dolari? Cînd ? Şi, mai ales, pentru ce?

— Păi, pentru serviciile pe care ți le fac.

— Ia te uită, ia te uită! Nu-mi aduc deloc aminte să-ți fi promis ceva, dar absolut deloc, Smith. Iar suma asta e, dealtfel, atît de mare, încît nu prea văd cum aş fi putut să ți-o promit.

Bietul senator nu-şi mai venea în fire. Fusese atît de sigur de cei cinci sute de mii de dolari, încît refuzul lui John îi căzuse-n cap, ca un buştean, strivindu-l. Zîmbetul de mulțumire i se crispă pe buze şi se făcu atît de alb la

față, încît John crezu că Smith e pe punctul de a leşina.

— Ei, Smith, ce-ai pățit?

— Nimic, patroane... Nu ştiu, dar...

Gangsterului i se făcu milă de subordonatul său. Îi era atît de milă de el, încît fu gata să-i ofere cei cinci sute de mii de dolari. Îşi spuse, însă, că nu trebuie să dai niciodată ceva pe degeaba.

O idee genială străbătu inteligența ațipită a lui John, o idee cum nu mai avusese încă niciodată, dar care decurgea firesc din alta, care-l obsedase într-una: moartea lui Macone.

— Nu, senator Smith, zise el. Nu ți-am promis nimic. Dar îți fac o propunere. Iat-o: totul sau nimic. Cinci sute de mii de lovele sau nici un gologan. Îți convine.

Ochii lui Smith sc umplură de lacrimi. Nu se aşteptase, bietul bătrîn, la atîta bunătate din partea lui John. De astă dată fu gata să leşine de prea multă fericire. Abia de putu să răspundă:

— Dar cum să nu primesc?

— Perfect. Am, însă, o condiție.

Chipul senatorului se schimonosi de nelinişte. Cu privirea ațintită asupra lui John, aşteptă, ca şi acum un sfert de oră, fără să scoată o vorbă. Cum însă patronul tăcea, surprins probabil de savoarea acestui spectacol, îndrăzni să îngaime:

— Nu împotriva patriei, patroane...

— Dimpotrivă, răspunse John, răstit, fixîndu-l cu asprime.

Smith răsuflă, uşurat.

— În cazul acesta, rosti, se acceptă cu anticipație.

— Întrucît ai acceptat, iată şi condiția: am neapărat nevoie de capul lui Macone. O să-i spui Preşedintelui, să dea ordin poliției sale secrete să mi-l aducă, viu sau mort. Nu e greu.

Entuziasmul lui Smith se prăbuşi.

— Dar asta înseamnă moartea mea.

— Puțin îmi pasă.

— Dar, patroane, e o adevărată condamnare la moarte, nu pot.

— Poți, totuşi, să vorbeşti cu Preşedintele.

— Are să refuze.

— Amenință-l.

— Imposibil.

John începuse să sc enerveze. Era aproape furios, deoarece a doua oară încasa din partea lui Smith un refuz aproape categoric. Îl ura, căci asta însemna pentru el o gravă încălcare a prestigiului său, lucru pe care nu-l putea admite. Cu cît se uita mai mult la senatorul Smith, cu atîta sîngele i se urca la cap. L-ar fi ucis cu plăcere pe reprezentantul poporului, supunîndu-l la cele mai grele torturi, într-atîta suferea în orgoliul său. Se ridică brusc de pe scaun.

— Senator Smith, strigă el, cu mine nu există imposibil. Îți ordon să

vorbeşti cu Preşedintele şi la nevoie să-l amenințI, dacă refuză. Dacă-n zece zile Macone nu o mort, o să-i iei locul. Mă înțelegi, senator Smith? Şi. dimpotrivă, în cazul cînd Macone e mort, o să ai nu cinci sute de mii, ci un milion de dolari. S-a-nțeles?

Nenorocitului i se făcu rău. Cînd John sc apropie de el şi începu să-l zgîlțîie, în asemenea măsură era de furios, Smith nu simți nimic, era ca şi mort de spaimă şi de: emoție. Gangsterul încerca zadarnic să-l ridice în picioare.

”Bietul ticălos, se gîndi John, cred c-am fost prea crud cu el. Acum chiar că merită cei cinci sute de mii de dolari.” Îl zgîlțîii şi mai puternic. Smith nici nu se clintea. John îşi aminti de celălalt, de pe vapor, şi se înfiora. „Numai să nu fi murit, imbecilul, mai am nevoie de el”. Îşi duse urechea la inima senatorului şi surîse, încîntat. Inima continua să bată, şi încă al dracului de bine. John atunci se duse în camera vecină, de unde se întoarse cu nişte săruri pe care le vîrî sub nasul senatorului. Acesta îşi veni în fire şi deschise ochii, dar, văzând chipul patronului aplecat asupra lui, se grăbi să-i închidă la loc. John îl îndopă cu săruri pe nări. Smith au rezistă acestei energice doftoriciri şi scutură din cap. Gangsterul însă, nemilos, nu-i lăsa în pace nările, aşa că Smith se resemnă şi-şi reveni în fire. Deschise ochii, atît de mari, încît John se sperie. Dar nu putu să rostească o vorbă. Cu desăvârşire năucit, nu îndrăznea să facă nici o mişcare, nici să clipească.

— Ei, Smith, acum ți-e mai bine.

— Nu... Nu, nu prea. Nu vreau să mor.

— Lasă, Smith, am glumit, zise John, rîzînd. Cum ai putut să mă iei în serios? Cum o să te omor eu, pe tine, care mi-ai fost întotdeauna atît de credincios? Haide, lasă.

— Mulțumesc, patroane, mulțumesc.

— Dar asta nu înseamnă că renunț la canalia de Al. Macone. A, nu, asta niciodată!

Bietul senator Smith, prin ce chinuri mai avea de trecut! În clipa în care credea că totul s-a aranjat, şi nu mai are de ce să se teamă, exact în această clipă John se răzgîndi şi-l făcu să recadă în cea mai cumplită nelinişte. Numai că John nu făcca lucrul acesta într-adins, ci se gîndea la cu totul altceva decît la suferința complicelui său, aşa că nu observă paloarea senatorului, nici tremurul său nervos.

După ce-şi arătase o parte din gânduri, adică necesitatea ca Macone să fie nimicit, începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat. Abia după cinci minute se hotărî, în fine, să pună capăt gândurilor, ceea ce îl uşură în mare măsură pe bietul senator.

— Da, îmi trebuie capul lui Macone şi o să-l am. O să i-l iau eu singur. N-am nevoie nici de tine, nici de nimeni pe lume. Singur, singur. Sînteți cu toții nişte laşi şi nişte imbecili. Vă învăț eu, cine-i John O’Donell. Ha, ha, ha! Mie, cel puțin, nu mi-e frică, eu nu sînt o curcă plouată, ca tine şi ca alții, din nefericire. O să-l am, jur că o să-l am. Uite, fac pariu cu tine, Smith, că în cu-

rînd va fi al meu. Pariezi? Pe ce pariezi?

Smith era din nou în culmea fericirii. Într-adevăr, nu se aşteptase să scape atît de uşor. Renunțase la toate, la bani ca şi la onoruri, doar să-i cruțe viața.

— Nici nu mă gîndesc să pariez, patroane. Nu cumva vrei să pariez împotriva unui lucru de care sînt absolut sigur. Nu, patroane, nu, mă faci să rîd. Bietul Macone, cînd mă gîndesc la ce-l aşteaptă... Ha, ha, ha!

Se ridică în picioare, cu mâna întinsă.

— Un singur om e în stare să-l răpună pe Al. Macone, zise el cu o voce puternică, de demagog. Iar, omul acesta, patroane, eşti dumneata. Lovitura e sigură, deşi foarte grea. Căci în divinele circumvoluțiuni ce-ți brăzdează creierul de geniu, vei găsi cu siguranță acea scânteie fulgerătoare, care să declanşeze explozia necesară morții, dar ce zic eu, dispariției totale a acestui monstru terestru, al cărui nume, doar, e de-ajuns ca să chinuiască sufletul creştinesc al marii noastre țări. Nu e nevoie să-ți urez noroc, deoarece nu-i o chestiune de noroc. Cum îți spun, lovitura e sigură şi mă întreb cum se face că până acum nu te-ai gândit să te descotoroseşti de această canalie.

— Nu m-am gândit la asta, Smith, făcu John, pe un ton nepăsător. Şi apoi, drept să-ți spun, imi era şi puțin milă. Dar acum, gata, m-am săturat. Începe să devină impertinent şi lucrul ăsta nu-l pot tolera. Am dreptate?

— Ca întotdeauna, patroane.

— Ei bine, pentru că eşti atât de sigur, să facem pariul următor: dacă ies învingător, primeşti cei cinci sute de mii de dolari, dacă nu, nimic. Bun, asta e tot. Dacă eu cîştig partida, tu cîştigi dolarii. Faci astfel o bună afacere. Îți convine?

— Şi încă cum!

Cît era de fericit senatorul Smith! Putea acum să spere că va avea, fără riscuri mari, banii promişi. Cît despre John, îşi făcuse atîta curaj, decretînd moartea lui Macone, încît nimic pe lume nu l-ar fi putut împiedica să-şi ducă planul la îndeplinire. Hotărî pe loc că, începînd din momentul acesta, viața rivalului său era în primejdie. Victoria lui căpăta astfel aspectul unei certitudini.

Fizionomia lui John se schimbase, de aceea, cu totul, atît de mult se schimbase, încât, în ochii senatorului, el lua înfățişarea eroului, un fel de invincibil Ulise. Smith, pentru care victoria patronului însemna în primul rînd un chilipir, pentru sine, căzuse în admirația eroului său, sorbindu-l cu ochii dilatați de o adîncă bucurie. În această clipă, i-ar fi oferit fără nici o ezitare ajutorul său, atît de mare îi era entuziasmul. Îşi reveni însă numaidecît şi se stăpîni.

— Ai un plan de bătaie, patroane? Spune-mi şi mie cîteva amănunte. Trebuie să fie magnific.

— A, nu, Smith, de astă dată îmi ceri prea mult. O să afli mai tîrziu, îți promit. Da, e magnific, dar zău că nu pot să-ți spun.

— Vai, patroane.

— Smith, te rog, nu mă iscodi. Niciodată nu mi-am dezvăluit planurile de

bătaie față de nimeni pe lume. Nu. Nu şi nu... Fireşte, mai întîi plec la Chicago.

— Cînd?

— A, asta mă priveşte. Prea eşti curios.

— Iartă-mă, patroane, e dintr-o mare admirație.

— Da, Smith, se îngîmfă John, ai dreptate să mă admiri. Numai că, vezi tu, cîteodată mi-e inima, cum să-ți spun eu, mi-e inima grea. Da, am ucis atîția oameni, atîția alții urmează să moară de mîna mea... Prea mulți morți, Smith. Nu-i plăcut. E, cum să spun, e enervant, da, ăsta e cuvîntul. Îi găsesc vinovați că n-au cedat la timp, îi găsesc vinovați că mi s-au împotrivit. Şi totuşi ar îi trebuit să ştie că nimeni nu poate să-mi reziste. Da, Smith, câteodată mi-e inima grea.

— Toți erau nişte canalii, răspunse senatorul, şi-au meritat cu toți moartea şi tortura. Oameni necinstiți, nu merită Într-adevăr să-ți faci sînge rău pentru astfel de lepădături. Şi sînt şi imbecili, patroane, imbecili şi lepădături. Iată de cine se va curăți total societatea, grație marelui dumitale geniu. Da, da, va fi o operă frumoasă. Mai sînt încă vreo cîțiva din ăştia...

— Al. Macone, îl întrerupse John.

— Ha, ha, ha! În privința lui, întreaga Americă de Nord îți va fi recunoscătoare. O, patroane, cu nerăbdare îi aştept sfârşitul!

— Cu el va fi mai greu, zise John.

— O, cinci minute mai mult decât cu alții. Ce înseamnă pentru dumneata, patroane, un Al. Macone? Un bandit în plus de doborît, atîta tot.

John urmărea cu atenție surîsul senatorului Smith. Acum îl prețuia pentru frumoasa încredere pe care i-o arăta. Era atît de sensibil la linguşire, îneît se gîndea chiar să-i ofere de două ori suma promisă. Tocmai dădea să i-o spună, cînd un nou gînd, izvorît din adîncurile ființei sale, îi înlătură prima idee: „E mult un milion. Nici atîta generozitate. Să păstrăm pentru la bătrînețe."

În vremea aceasta, senatorul Smith îşi rumega dolarii viitori. Îi şi vedea, în mintea lui, cum se prefac în sute de milioane, deoarece Smith avea intenția fermă de a juca la Bursă, speculând asupra valorilor viitoare, spre a deveni în sfârşit unul dintre cei mai bogați, deci dintre cei mai stimați oameni din Statele Unite şi din lume.

Astfel curgeau milioanele, fluviu plin de glorie, pe dinaintea ochilor săi fericiți. Pleoapele i se închiseră asupra acestei viziuni mărețe.

*

Afară, zăpada curăța Bursa din New York şi urmele de sînge.

Capitolul VI

IN CARE SE POATE VEDEA CĂ UN PRIETEN E ADESEA MAI PERICULOS DECÎT UN DUŞMAN

Un cer albastru se întindea, diafan, deasupra lacului Michigan. Era un cer

blajin şi sc uita cu un zîmbet disprețuitor la marile buildinguri, care s-ar fi încumetat să se înalțe către el. Jos, lacul imita calmul maestrului său azuriu, şi abia dacă lingea uşor digurile largului bulevard Michigan.

*

John se lăsa întrecut de mulțimea pururi grăbită. Lui îi plăcea mai mult să privească uşoarele unduiri ale apei şi să uite nițel de treburile sale, îi plăcea să viseze. Era atît de departe de orice griji, încît uitase pînă şi de faptul că purta mustață falsă şi se numea John O'Donell. Pe cea mai frumoasă stradă din Chicago, el visa la cerul din Ile-de-France, la ceața străvezie a Parisului, la ultima lui plimbare prin Bois de Boulogne. I sc părea plăcută viața în oraşul acesta mereu în mişcare, unde automobilele alunecau pe pavajul lucios, asemeni ideilor pe suprafața netedă a sufletelor americane.

Şi, totuşi, John venise la Chicago, spre a se descotorosi de duşmanul său de moarte, Al. Macone; venise în oraşul crimelor, pe deplin hotărît să comită el însuşi o crimă. Toate ziarele îi anunțaseră sosirea, toate cotidianele, nu numai cele din Chicago, ci din întreaga Americă de Nord, erau pline de ”Reîntoarcerea lui John O’Donell în bunul său oraş Chicago”. Iar bunul oraş Chicago aştepta cu adîncă nelinişte seria de omoruri ce trebuiau să marcheze această reîntoarcere. Automobilele mergeau mai repede ca de obicei, în timp ce pietonii îşi grăbeau pasul. Se simțea că aşteptarea irita oraşul. Cine-ar fi putut să bănuiască, însă, că tînărul paşnic, care hoinărea de-a lungul lacului, e cel mai teribil dintre gangsteri, stăpînul indirect al Americii, acela ce trebuia să ucidă spre a domni.

— Armand!

Strigătul, împins de puternicul resort al surprizei, scăpă de pe buzele lui John, care simți cum îl străbate un curent electric. Îi apăruse în față silueta înaltă şi zveltă a lui Armand de Liguieres, fostul său coleg de liceu. Armand avea o frunte largă, împodobită cu bucle de păr, şi ochii verzi şi visători. Bărbat frumos, nu purta pălărie şi era îmbrăcat într-un fel mai mult decît original. Se opri, mirat, că se aude strigat pe numele mic, iar John îi întinse o mînă umedă şi tremurătoare.

— Scuzați, făcu de Liguieres, rece şi distant. E o eroare, nu-mi aduc aminte să ne fi cunoscut.

În fața acestei atitudini glaciale, John îşi aminti numaidecît că e deghizat şi bătu în retragere.

— A, da, scuzați, v-am confundat... Se întîmplă ha, ha, ha!

Făcu greşeala de a rîde. Armand de Liguieres îl recunoscu pe dragul său Durant.

— Rodolphe! Desigur, nu mă-nşel. Eşti chiar tu. Cum era, însă, să te recunosc?

Fericit, se repezi la John, îmbrățişîndu-l.

— Totuşi, ce surpriză! adăugă el. La celălalt capăt al lumii, să-l întîlneşti pe cel mai stupid dintre colegi!

John făcu un gest de supărare.

— Ei, Armand, zise el, furios, iar începi?

— Am glumit. Dar, ia spune-mi, ce faci pe-aici şi ce e cu mustățile astea?

— Curios mai eşti! Eu te întreb ce faci tu pe-aici?

— Dar, pentru Dumnezeu, zise Armand, eu măcar sînt mai mult sau mai puțin bogat, în vreme ce tu... De unde ai bani?

Vizibil încurcat, John bîigui nişte vorbe neînțelese. După care, se scurseră cîteva minute bune, fără nici o explicație.

Din nefericire, curiosul şi vorbărețul Armand ținea cu orice preț să clarifice misterul.

— Unde locuieşti? îl întrebă el, ca un judecător de Instrucție.

— Bristol...

— Cum de poți plăti un asemenea lux?

Din ce în ce mai încurcat, John chiar că nu mai ştia ce să spună. Astfel că se mărgini la un:

— Bine, uite-aşa...

— Cum bine, uite-aşa? Găseşti că ăsta-i un răspuns? Vrei să-mi spui de unde ai atîția bani, da sau ba? La urma urmelor, puțin îmi pasă. Oricum, felicitările mele. Nu-ți fie teamă, Rodolphe, nu mai insist. Hai să facem o plimbare, azi e timp frumos.

John răsuflă uşurat şi se grăbi să-l ia de braț pe colegul său. Îşi continuară hoinăreala împreună, braț la braț. În măruntul spațiu, de un milimetru, care-i despărțea pe cei doi vechi prieteni, domnea însă tăcerea, o tăcere plină de amintiri, de ciudățenii şi totodată de enervare şi de temeri. Nici unul dintre ei nu ținea s-o înlăture. De altfel şi frumusețea cerului şi a marelui bulevard le înlesnea această tăcere, ca şi zgomotul străzii.

Lucrul acesta, însă, nu putea să țină mult. Armand se simțea dator să vorbească. Prea era plin de idei, pentru ca să nu le debiteze, indiferent față de cine, mulțumindu-se, astfel, cu o simplă tăcere.

— Ce oraş frumos e Chicago, zise el, aşteptînd cu aviditate replica lui John, replică pe care, dealtfel, o ştia dinainte, dar care trebuia să fie pentru el un pretext, spre a-şi expune ideile şi entuziasmul.

— Crezi? răspunse John. Dar e prea mult zgomot aici. Şi, pe lîngă asta, prea e totul nou.

Armand de Liguieres se repezi, ca un leu, asupra acestei fraze banale.

— Cît eşti de prost! exclamă el. Dar tocmai asta face frumusețea acestui oraş. Punctul de vedere estetic s-a schimbat de mult, dragul meu, ai rămas în urmă. Uită-te la aceşti zgîrie-nori, sînt o minune. Şi zgomotul acesta asurzitor! Şi această mişcare fără de sfîrşit, şi această viață, pe care o simți pretutindeni activă, niciodată oprindu-se, mergînd mereu înainte. Şi această tinerețe... În Europa, dragul meu, toată lumea, acolo, e bătrînă. Toate au devenit mărunte la Paris. Numai trecutul e mare, imens. Dar asta, pentru moment, nu mă interesează. Aici nimic nu e mort, nici chiar moartea, căci moartea aici nu există, aici moartea nu-i decît un caz întîmplător, pe care nu-l bagi în seamă, cel mult îl accepți în treacăt.

John surîse.

— Tu, parizianul înveterat, vorbeşti aşa? îl întrerupse el. Tu, care jonglai cu ideile, tu, care adorai trecutul? Tu, cel căruia-i plăcea atît de mult să hoinărească? Nu te recunosc.

Voia să dea în felul acesta un nou impuls conversației, să o lungească pe cît mai mult posibil, să o prelungească pînă la epuizare şi astfel să ocolească interogatoriul inevitabil al lui Armand. Acesta din urmă căzu în cursă.

— Da, dragul meu, eu îți vorbesc aşa. Mă săturasem de Franța, nu mai puteam trăi în atmosfera aceea apăsătoare, devenită într-adevăr prea meschină. Am dezertat. O criză de disperare, şi-am plecat. Am venit aici, ca să sorb puțină tinerețe. Ha, ha! N-am găsit mare lucru, dar, oricum, tot e ceva. E altceva, pe cînd la noi mereu e acelaşi lucru. Ce vrei, în Franța tragedia a murit, ca şi marea comedie. Iar asta vrea să spună multe, da, da, multe. Tragedia e de esență divină, grecească sau catolică, nu-şi mai are locul într-un secol ca al nostru, nu e posibilă. Dumnezeu, care-a inventat Infernul, spre a înfrumuseța creația, nu mai poate admite această tîrguială dintre Paradis şi Infern, acest concubinaj practic, această potrivеală, această politică de mijloc, invențiune a democrației, burghezia însăşi. Burghezia, dragul meu Rodolphe, nu-l putea vedea pe Dumnezeu decît prin prisma stăpînilor săi, regii, nobilii şi artiştii. Asta putea fi numită slăbiciune, dar în realitate era marea ei forță. Acum, voind să fie independentă, ea caută să aibă un Dumnezeu al ei. Firește, această căutare nu poate fi decît pozitivistă şi materialistă. În ultimă analiză, marxismul nu o decît căutarea Dumnezeului burgheziei. Lupta dintre capitalismul liberal şi comunism nu-i decît o farsă sinistră, o aparență înşelătoare. De fapt, ea nu există. Cel puțin aici, în America, problema nu se pune... încă. Aici cel puțin, din lipsă de idei, ucizi. Asta e.

— Şi găseşti că aşa e mai bine? îl întrerupse John, din nou, de teamă ca prietenul său să nu tacă.

— Desigur, răspunse Armand, desigur. Viață, viață şi iarăşi viață, asta e America. Gîndeşte-te, de pildă, la acei bandiți, de care ție, cu mentalitatea ta burgheză, probabil ți-e silă. Ei, bine, eu îi admir. Sînt mari, dragul meu, sînt uriaşi. Nişte tipi care-şi riscă viața în fiece clipă, nişte tipi care jonglează cu milioanele de dolari. Ființe alese, nu ca noi, ăştilalți. Noi sîntem nişte prăpădiți. Care dintre noi ar putea duce viața aspră a acestor viteji? Nişte prăpădiți, dragul meu, nişte prăpădiți, asta sîntem noi.

John se simți jignit.

— Tu vezi-ți de tine, se răsti el, atins aproape în amorul propriu, vezi-ți de tine!

Armand de Liguieres izbucni într-un rîs nebun.

— Ila, ha, ha! Ai haz. Dar te-ai privit vreodată într-o oglindă? Rodolphe şi Macone. Rodolphe şi John O'Donell. Ha, ha, ha! Mă faci să rîd.

— De ce l-ai pus pe Macone înaintea lui O'Donell? zise John, supărat.

— Ştiu şi eu? Poate pentru că-l consider cel mai puternic dintre ei.

John începea să se enerveze. Conversația cu prietenul său, sub cerul albastru din Chicago, lua o întorsătură care nu-i convenea deloc.

— În privința asta, te înşeli al naibii, zise el, iritat. Te înşeli şi-o să vezi curînd. Cît despre mine, hm! Cred că e o idioțenie să-i compari, atît e de mare deosebirea dintre ei. Ți-o spun sincer, Armand, eşti un caraghios, să nu mai susții niciodată prostia asta. John e foarte mare şi...

— Tu nu ştii un lucru, Rodolphe, îl întrerupse Armand. Nu ştii că eu îl cunosc personal pe Macone. Aş putea afirma că e inteligent, fin şi încîntător. Şi te anunț că duşmanul lui va dispărea curînd din lumea asta.

John păli uşor şi nu răspunse nimic. Se mulțumi să se uite la cei cîțiva nori mărunți şi alburii, care alunecau pe cer. Armand privea cum zgîrie-norii se înalță majestuoşi în fața lacului şi cum acesta din urmă nu făcea decît să-şi desfăşoare pînă departe valurile largi şi rare.

Un automobil trecu razant cu trotuarul. Cîteva focuri de revolver izbucniră dinlăuntrul maşinii. Pălăria lui John zbură la pămînt. Armand abia de tresări. Automobilul îşi reluă drumul în viteză. John se aplecă şi culese pălăria găurită de trei gloanțe. Era palid, dar liniştit, ca de obicei.

Îi arătă colegului său pălăria.

— Am scăpat ieftin, uite... Taxi! Taxi !

— Taxi!

Chemau taxiul amîndoi odată.

— De ce chemi taxiul, Armand?

— De ce chemi taxiul, Rodolphe?

Înainte de-a sosi poliția, se aflau amîndoi în automobil.

— Înțelegi, nu țin deloc să mă duc la secție pentru un fleac ca ăsta. Mai ales că am o întîlnire urgentă.

— Aşa şi eu, dar...

— Dar unde mergem? întrebă Armand.

— Să dejunăm.

— Şi întîlnirile?

— Ei, asta e! Dă-le-ncolo.

John îi dădu şoferului ordinele necesare şi maşina porni spre centrul oraşului.

”Înseamnă că sînt reperat, deci în mare pericol” îşi spuse John. ”Trebuie să bag de seamă”.

La ce se gîndea, însă, Armand? Era prima oară în viața lui cînd se lăsa condus de către vechiul său coleg de liceu, Rodolphe Durant.

Taxiul se opri în fața foarte luxosului hotel al lui John. În hol, directorul alergă în întîmpinarea clientului său.

— Ați fost căutat, Sir, acum cinei minute.

— Ştiu, n-are importanță. Iau masa cu prietenul meu, în camera mea. Nu sînt acasă pentru nimeni.

Directorul se înclină adînc în fața celor doi colegi.

*

— Tot nu pricep atacul de adineauri, zise Armand de Liguieres, vizibil îngrijorat.

John începu să rîdă.

— Te-au luat, probabil, drept Macone, zise el.

Cei doi vechi colegi tocmai terminau cu dejunul, copios, dar din cale-afară de anost. În tot timpul mesei, tăcerea ținuse locul unui al treilea conviv. Era un dejun american. Surîsul lui John restabili tăcerea, întreruptă o clipă de curiozitatea lui Armand, curiozitate rău plasată, deoarece chelnerul zîmbea într-una, iar zîmbetul său semăna ca două picături de apă cu surîsul lui John. Lucrul acesta îl exaspera pe colegul lui Rodolphe Durant, ca şi faptul că nu putea să vorbească deschis, din cauza aceluiaşi chelner, care era francez. Armand de Liguieres se resemnă să aştepte sfîrşitul mesei, spre a putea să discute pe față cu prietenul său.

— Se mănîncă prost în hotelul tău, Rodolphe, se mulțumi el să spună.

— Da, ca peste tot în America, răspunse chelnerul, fără să clipească.

— Are dreptate, adăugă John.

— Ca în toate hotelurile, preciza Armand. Să nu confundăm.

— Toată bucătăria americană, domnule, e o bucătărie de hotel, zise chelnerul, la fel de imperturbabil.

Armand îl măsură cu privirea. I se părea extrem de ciudat ca un servitor să se amestece în discuție.

— În orice caz, îl repezi el, nu ştiam că, în hoteluri, chelnerii se amestecă în conversația clienților. Mi se întîmplă prima oară.

Chelnerul zîmbi, apoi întinse o mînă către Armand.

— Poate să aveți dreptate, rosti. Sînt însă francez. E mai bine de un an, de cînd mă aflu aici, şi e prima dată cînd văd un compatriot. Ce să fac? Pentru mine e ceva.

De atîta timp n-am mai auzit pe nimeni vorbind în limba mea... Pleci de-acasă frumuşel, părăseşti totul, familia, țara, în fine, totul. Cînd întîlneşti ceva din toate astea, te cuprinde emoția şi atunci, Doamne, vorbesc şi eu. E un an, domnule, de cînd n-am mai vorbit, iertați-mă, pentru noi, ăştia, e foarte greu, să nu vorbeşti un an.

Cu lacrimi în ochi, Armand se ridică şi-l îmbrățişă pe chelner.

— Iartă-mă dumneata pe mine. Dar nu ştiam.

Iar dejunul, de astă dată, se sfîrşi în conversații, multe conversații, într-un cuvînt, un dejun franțuzesc. Meridional de felul său, trăit multă vreme la Paris, bietul chelner nu mai putea de atîta fericire şi îşi scotea pîrleala pe seama celor doi compatrioți, după îndelungata tăcere la care fusese constrîns mai bine de un an. John îi promise un loc bun în Mexic.

— Numai să pot vorbi, căci aici chiar că nu mai pot s-o duc.

— Nu-ți fie frică, zise Armand, acolo oamenii vorbesc şi încă prea mult.

— Niciodată nu vorbim prea mult, afirmă sentențios chelnerul, părăsind apartamentul lui John. Şi vă mulțumesc mult de tot, M'sieu dames, c-ați fost atît de buni cu mine. La revedere, M'sieu dames, şi încă o dată, mulțumesc.

După plecarea chelnerului, Armand se întoarse către colegul său.

— Şi acum să stăm de vorbă, zise el, sper că ai timp.

John avu un gest de iritare, ceea ce-l făcu pe Rodolphe să roşească din cap pînă-n picioare.

— Într-adevăr, răspunse plictisit, nu prea am timp.

— Ia te uită! Şi ce treburi ai?

— E!...

— Ce anume? insistă Armand.

— A, nu, nimic. În fond, dacă mă gîndesc bine, am timp. Desigur, Armand, am tot timpul.

Rodolphe, pe care John îl părăsise cu desăvîrşire, se înroşi din nou.

— Dealtfel, adăugă el, foarte stingherit, nu pricep de ce ți-am spus că nu am timp să stau de vorbă cu tine.

Evident că am timp. Da, evident, evident... Ua, ha, ha, idiot ce sunt! N-am nici o treabă, Armand, te asigur, absolut nici una. De ce-aş avea vreo treabă? Ha, ha, ha! Ca să-ți spun adevărul... Ei, bine, uite, ha, ha, ha! Am vrut pur şi simplu să te necăjesc nițel. Ştiam că te superi, dacă nu vreau să rămîn cu tine. Ştii, am devenit foarte... Dar foarte, cum să-ți spun eu, foarte...

Se putea ghici că, fără o încurajare, nu va ajunge niciodată să-şi termine fraza. Armand, pe care încurcătura colegului său îl distra teribil, îl supuse unei tăceri îndelungi, de cîteva minute.

— Ei, bine, ce-ai devenit? îi veni el apoi în ajutor, din simplă curiozitate.

Rodolphe începu să rîdă. Era un rîs forțat, care voia să țină locul gîndirii şi al frazei ce trebuia să-i urmeze dar care, la cei timizi, dă greş aproape matematic. Aşa încît, în cele din urmă se văzu nevoit să cedeze, rîsul său sfîrşind prin a-l intimida pe el însuşi. Îşi luă atunci un aer caraghios de ironic, chiar stupid...

— Ei, bine, iubite prietene, zise el aproape grav, am devenit foarte cicălitor.

— Fireşte, Armand nu-şi putu stăpîni rîsul. Rîdea zdravăn, cu acel rîs sănătos, din care anevoie se opreşte cineva şi care degeneră în hohote smintite.

Starea aceasta dură destul de mult. Armand aproape că plîngea de atîta rîs, şi lacrimi de bucurie picurau pe covorul adînc al hotelului. În vremea aceasta, John părea că e gata să se înfurie din nou. Colegul său îşi bătuse întotdeauna joc de el, încă din fragedă copilărie, iar acum, cînd ajunsese la o vîrstă matură şi, pe deasupra, în America, acum, la o distanță de douăzeci de ani şi, în plus, de opt mii de kilometri, acelaşi om continua să-şi bată joc de dînsul, acelaşi om se încăpățîna să-i fie superior sau, cel puțin, să pară astfel. Nu, lucrul acesta nu mai putu să-l suporte, mai ales din clipa cînd îşi aminti că el e stăpînul stăpînilor. De astă dată, John era absolut hotărît s-o termine. Iar dacă celălalt se încăpățîna... Ei, bine, atunci va muri. ”Nu de florile mărului sînt cu John O’Donell”, îşi zise. Ridicîndu-se de pe scaun, îşi aprinse o țigare, cu un aer grav. Armand, însă, rîdea într-una. Furios, gangsterul se duse la el.

— Armand, strigă John.

Armand de Liguieres nu răspunse acestei sfîşietoare chemări, Probabil, nici n-o auzise.

— Armand!

John turba de mînie. Şi simţea cum se apropie clipa în care colegul său, dacă nu se astîmpără, urma să primească un glonte sub piele. Instinctiv, Armand încetă să mai rîdă. Cuprins de îngrijorare şi, în acelaşi timp, pentru că avea în fond o inimă foarte bună, îl luă în braţe pe prietenul său şi-l sărută.

— Ce s-a întîmplat, Rodolphe?

— Dacă... dacă nu încetezi şi... şi-ţi mai baţi joc de mine în felul ăsta, se... se produce o nenorocire.

Vorbea întretăiat, cu mîna în buzunar, inconştient încleştată pe revolver. Ca de fiecare dată, cînd tachina pe cîte cineva, pe Armand îl cuprinse mila.

— Dar eşti nebun, Rodolphe, zise el, pe un ton foarte blînd. Haida de, cu tine nu se mai poate glumi?

— Se poate glumi, Armand, dar nu în felul ăsta. Te rog, să nu mai faci niciodată una ca asta. Niciodată.

— Ei, haide, haide, nu te ştiam atît de susceptibil.

— Ba da, o ştii de doisprezece ani.

Pe Armand, atitudinea colegului sau îl dezgustă atît de tare, încît nu se putu abţine de la o nouă ironie.

— De doisprezece ani mă faci să rid, zise. Cu atît mai rău.

John se apropie de el.

— Cu atît mai rău pentru tine, Armand, îi spuse aproape rînjind. Pentru că data viitoare te ucid. M-auzi tu, Armand, te ucid.

De Liguieres se mulţumi să-i arunce o privire plină de dispreţ şi de dezgust. Trecură astfel cîteva secunde.

— Rodolphe, zise el apoi, cu aerul cel mai firesc. De ce te joci de-a Macone?

— De ce de-a Macone şi nu de-a O'Donell? se oţărî John.

— Fie şi O'Donell. Văd că ai o preferinţă deosebită pentru el. Fie şi John, mi-e perfect egal. Ce-mi pasă mie, de vreme ce nu eşti tu acela?

— Şi cine-ţi spune că nu sînt?

Această replică neaşteptată reaprinse rîsul pe buzele lui Armand, care-l luă de umeri pe fostul său coleg şi-l pironi în faţa unei mari oglinzi.

— Te-ai văzut vreodată într-o oglindă? se hlizi el. Ei, bine, priveşte-te în oglinda asta. Haide, vino. Aşa. Şi acum, admiră-te. Cred că acum îţi dai seama. Priveşte-te bine, eşti, cel mult, un mic radical francez.

John se privi îndelung în oglindă. Îşi schimbă sau, mai curînd, încercă să-şi schimbe înfăţişarea timidă şi modestă, cu o atitudine războinică şi agresivă. Se admiră astfel un timp, din faţă şi din profil, apoi un văl i se luă deodată de pe ochi şi văzu atît de bine cît e de ridicol, încît se întoarse cu spatele la propria persoană.

— Ai dreptate, Armand. Sigur că n-am o mutră de gangster. Dar asta nu

înseamnă nimic. Nu mutra lui l-a făcut pe Macone. Sau mai bine zis, pe O'Donell.

Terminară prin a se îmbrățișa, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmpiat între ei.

— Îmi eşti, totuşi, prieten.

— Şi tu mie, Armand.

— Iar acum, reluă de Liguieres, să stăm de vorbă, ca doi vechi amici ce sîntem, vrei?

John se văzu din nou în încurcătură. Ce voia să-i spună? Ce putea să-i spună? „Important e să cîştig timp", se gîndi el. „Numai să plece, şi nu mă mai vede curînd".

— Vorba e că, începu el în cele din urmă, am o întîlnire urgentă, n-aş avea timp de discuții. Ştii, povestea mea e foarte lungă, foarte complicată, mi-ar trebui ore întregi ca să ți-o istorisesc. Iar eu aş vrea să-ți spun tot. Înțelegi? Totul.

— Cum vrei, zise Armand, dar spune-mi, cel puțin, cu cine ai întîlnirea. Sînt foarte curios.

— Eşti un prost, Armand. Cum adică, n-ai priceput încă, nu-ți dai seama? E totuşi lucrul cel mai simplu din lume. Cu cine vrei să am întîlnire, dacă nu cu o femeie? Da, dragul meu, am întîlnire cu o femeie. Şi încă o femeie foarte bine, adăugă John, mîndru de sine.

— Tu, întîlnire cu o femeie? Tu, Rodolphe? Glumeşti. Nu te cred, minți.

— Cum să mint? Ei, bine. jur. Pricepi tu, Armand, îți jur pe ce am mai scump în lume, că la ora patru, trebuie să mă întîlnesc cu o femeie, afirmă John.

— Eu nu spun că nu, replică Armand. Aveai însă aerul că întreții cu femeia aceasta anumite relații... în fine, mă-nțelegi tu.

— Am cu ea relații aşa şi-aşa, răspunse John.

— E amanta ta?

— Nu.

— Atunci?

— Bine. E soția mea.

Armand de Liguieres nu-şi putu opri o exclamație de uimire.

— Tu, însurat, şi nu-mi spui nimic? Dar cu cine? Vreau neapărat să-ți văd nevasta. Vino-ncoa, să te sărut. Ai, vasăzică, întîlnire cu soția ta? Unde ?

— Chiar aici.

Armand era sincer emoționat.

— Dar o aştept, zise el, vreau neapărat s-o cunosc pe soția celui mai bun prieten al meu. Căci, să ştii, Rodolphe, eu te consider prietenul meu cel mai bun. Vino, să te mai sărut o dată, cel mai bun prieten al meu, dragul meu Rodolphe! Cît de mult te-am necăjit, cît de tare te-am înfuriat... îmi pare rău, căci te-am iubit întotdeauna foarte mult.

John era, şi el, din ce în ce mai emoționat. Îl iubea şi el, în clipa asta, pe Armand, cu o dragoste reală.,

— Amicul Rodolphe, însurat. Şi încă în America. Viața îți trînteşte

asemenea surprize, încît rămîi înmărmurit. Soția ta e americanca?

— Da, dar vorbeşte foarte bine franțuzeşte.

— Cum o cheamă, pe numele mic?

— Jenny.

— Ia te uită, ca pe nevasta lui O'Donell! Dacă şi ea e tot atît de frumoasă...

John nu se mai putu stăpîni. Se ridică deodată, ca şi cînd urma să ia o hotărîre gravă. Mai întîi, îl fixă îndelung pe prietenul sau, care nu înțelegea nimic, apoi Rodolphe izbucni pe neaşteptate în hohote de plîns şi se aruncă, desperat, în brațele lui de Liguieres.

— Ei, ce te-a apucat, dragă Rodolphe?

Cum, însă, Rodolphe plîngea cu lacrimi fierbinți, Armand nu avu ce-i face, decît să-l consoleze ca pe un copil.

— Spune repede ce s-a-ntîmplat. Ia te uită, ce copil! Haide, spune-mi, de ce plîngi?

— Pentru că eu... eu... eu sînt...

— Tu eşti ce?

— Eu... eu sînt... Nu pot să-ți spun.

— Eşti încornorat? rîse Armand. Dar asta i se întîmpla oricui. De ce plîngi? Te înşală nevasta, am ghicit? Ei, bine, înşal-o şi tu la rîndul tău.

— Nu e asta. E că... e altceva.

— Haide, băiatule, spune-mi.

— Sînt... sînt... A, nu, nu vreau să-ți spun! Nu pot. Tu, unul, nu ştii. E groaznic să nu poți vorbi. Dar nu pot.

Plîngea din ce în ce mai tare, iar prietenul său nu reuşea să-l liniştească. Armand, fireşte, ar fi putut să renunțe şi să plece. Rodolphe s-ar fi simțit astfel uşurat. De Liguieres era însă prea intrigat şi, totodată, în clipa aceasta ținea într-adevăr prea tare la fostul său coleg. Şi, apoi, era convins că, dacă ar reuşi să-l determine să-şi dezvăluie marele secret, i-ar lua de pe suflet o mare povară şi i-ar face, prin urmare, un bine imens.

*

— Ei, haide, unui prieten ca mine trebuie să-i spui tot. Eşti...

— Sînt...

Rodolphe făcu un efort nemaipomenit.

— Sînt... se destăinui el apoi, în sfîrşit. Eu sînt John O'DonelI.

În momentul acesta, criza îşi atinse culmea.

— Sînt John O'Donell.

— Cum vrei tu. Şi pe urmă?

— Şi pe urmă nimic. Sînt un gangster. Sînt un bandit.

— Îți bați joc de mine.

— Nu, nu, nu-mi bat joc de tine. Sînt chiar el, crede-mă, Armand.

Evident, Armand nu credea o iotă din toată această poveste. Îşi dădea totuşi seama că prietenul său e sincer, căci îl ştia incapabil să se prefacă atît de bine.

— Haide, băiatule, explică-mi.

În locul oricărei explicații, Rodolphe repeta într-una: „Eu sînt John. Eu sînt John”. Iar Armand încerca în zadar să-l convingă că nu se poate ca el să fie faimosul gangster.

— Ba nu, băiatule, nu poți să fii John, pentru că tu eşti Rodolphe Durant. Unul îl exclude pe celălalt. Crezi că e atît de simplu, să se transforme cineva, aşa, din Rodolphe în John?

Rodolphe surîse îndepărtat.

— A fost chiar foarte simplu, de o simplitate îngrozitoare.

„Categoric, a înnebunit, îşi spuse Armand. Dar, ce să fac acum, pe cine să anunț? Desigur, toți banditii ăştia, adăugîndu-se unei ereditați, probabil, sifilitice, au avut o influență fatală asupra bietului netrebnic”.

Din cale-afară de încurcat, nu mai ştia ce atitudine să adopte față de prietenul său. „Cred că nu-mi rămîne decît s-o şterg”. Apoi, după cîteva clipe de gîndire: „Nu, nu vreau, totuşi. Ar fi o laşitate din partea mea”.

Armand găsi că nu avea altceva mai bun de făcut, decît să încerce să-l potolească, iar pe urmă să discute cu directorul hotelului, pentru ca acesta să treacă la cele necesare. „În plus, aş vrea foarte mult să ştiu de unde are tot bănetul ăsta, cu care dă de-a azvîrlita?”.

— Uite, Rodolphe, pretinzi că tu eşti John. Admit. Numai că, vezi, uiți de adevăratul John, duşmanul neîmpăcat al lui Al. Macone. Cu el ce faci?

— Ala nu mai există.

— Cum nu mai există?

— A murit.

— N-a murit, de vreme ce toate ziarele sînt pline de el.

— Ba da. A murit, iar eu lucrez în numele lui. Eu l-am ucis pe John O’Donell. Eu i-am suflat-o pe Jenny, nevastă-sa, în fine, totul. Vezi?

— Nu văd, se încăpățînă Armand.

Rodolphe izbucni din nou în lacrimi şi din nou se aruncă în brațele colegului său, reluînd aceeaşi scenă de la capăt.

Pe Armand de Liguieres, toate aceste tînguieli şi copilărisme începeau să-l enerveze.

Nu-l prea văd, pe John O’Donell în postura asta lamentabilă, zise el deodată.

Fraza îşi produse efectul. Ca plesnit cu biciul, John îşi reveni pe loc, şterse lacrimile lui Rodolphe şi se înțepeni într-o atitudine imperativă.

— Ai dreptate, Armand, zise el, sec. N-a fost altceva, decît o farsă. Am vrut să văd pînă unde merge naivitatea ta. Ei, bine, da, dragul meu, eu, eu sînt John O’Donell. Nu-s nebun. Uite-aici, ține, toate actele lui John, uite paşaportul lui, uite fotografia nevestei sale, adică nevasta mea, uită-te la ele... Dar uită-te odată!

Armand se uită, împietrit de groază. Ce să creadă, ce să spună? Simțea cum îl apucă amețeala. Fără nici o îndoială, în fotografie era însăşi Jenny, pe care de atîtea ori o admirase prin ziare.

— Şi, dealtfel, adăugă John, e timpul să vină şi Jenny. Ai să vezi atunci.

Dar ei să nu-i spui că mă cunoşti de la Paris. Nu trebuie să ştie nimeni, pricepi? Aşa că, iată, dragul meu, de unde am atîția bani. Iar asta, în timp ce tu, om superior, mucegăieşti într-un hotel mărunt şi scîrbos şi mănînci prost. Şi dacă n-ai avea nițel noroc, ai risca să tragi mîța de coadă!

Armand nu-i dădu nici un răspuns. Se mărginea să-l scruteze pe John, străduindu-se vizibil să nu-l creadă, în ciuda evidenței. Îşi cunoştea prea bine prietenul, ca să nu-şi dea seama de totala lui incapacitate, indiferent în ce direcție şi mai ales în materie de acțiune. Ce mister se ascundea aici?

Deschise fereastra, ca să intre puțin aer. Căci îi venise şi lui rîndul să se zăpăcească cu desăvîrşire şi să se întrebe dacă nu-i pe punctul de-a înnebuni sau dacă nu cumva e victima unui coşmar îngrozitor. Închise ochii, apoi îi redeschise.

— Nu te simți bine. Armand? Cît de palid eşti!

— A, nu-i nimic. Fără îndoială, emoția, răspunse de Liguieres. În fine, nu ştiu...

— Începi să crezi tot ce ți-am povestit?

— Nu ştiu...

— Şi totuşi, e curatul adevăr. Ți-o jur. Aşază-te. Vreau să-ți povestesc cum s-a întîmpiat.

John se cufundă într-un fotoliu. Armand luă loc în fața lui.

— Dă-i drumul, zise el, te ascult.

— S-a întîmplat acum două luni, în Bois de Boulogne...

Va urma...

STEVE BERRY

DOSARUL MALONE

STEVE BERRY

DOSARUL MALONE

Titlul original: *Dossier Malone*
Traducerea: Ştefi Todo

PERSONAL ŞI CONFIDENȚIAL
Dosar Magellan Billet

Doar pentru uz intern
Nu se difuzează

NĂSCUT: Harold Earl Malone, Thomasville, Georgia. Porecla „Cotton”, de origine nedeclarată.

TRĂSĂTURI FIZICE: 1,80 m. 90 kg. Părul blond închis. Ochi verzi.

PĂRINȚI: Forrest şi Peggy Jean Malone. Tatăl a servit în Marina Statelor Unite, ultimul grad, Comandant, dispărut pe mare la bordul USS Blazek. Mama încă în viață, trăieşte în Georgia.

NOTĂ PSIHOLOGICĂ: Deşi Malone şi-a iubit şi respectat tatăl, a rămas furios ani de zile după ce tatăl lui a dispărut. Pierderea a fost concretizată mai mult în singurătate decât în durere. Timpul petrecut împreună a fost limitat la trei ani, de la vârsta de 7 ani până la 10 ani (atât îşi poate aminti Malone) şi acele amintiri sunt vagi şi împrăştiate. El spune că nu există nicio zi în care să nu se gândească la tatăl lui. Niciodată nu a pus întrebări. Pur şi simplu a încercat să-l întreacă, câteodată în mod inconştient. Forrest Malone a fost ultimul căpitan al NR-1A, un submarin strict secret, un militar de carieră care a absolvit Annapolis. Existența şi dispariția submarinului au rămas secrete. A menționat de două ori faptul că nu are niciun cimitir pe care să-l viziteze. Nicio rămăşiță. Nimic decât o ştampilă „Secret” pe un dosar. De-a lungul vieții sale de adult s-a întrebat ce s-a întâmplat de fapt cu tatăl său. În cele din urmă, a condus o investigație independentă, detaliată în dosarul cu numele „Tezaurul împăratului”. Se observă că Malone are încă o furie profundă împotriva Marinei pentru modul în care au tratat dispariția tatălui său.

Mama lui, nativă din Georgia, şi-a venerat soţul. Malone a povestit că nu şi-a văzut niciodată mama plângând, ceea ce probabil explică propria reţinere în afişarea emoţiilor. Atipic, Malone şi mama lui nu s-au mutat când se schimbau unităţile la care lucra tatăl său. În loc de asta, ea a menţinut o locuinţă permanentă în Georgia. La serviciul memorial pentru tatăl lui (ţinut după dispariţia lui Blazek), când garda de onoare a Marinei i-a înmânat un drapel împăturit, ea a refuzat. Nu s-a recăsătorit şi încă se referă la ea ca fiind doamna Forrest Malone.

AFILIERE RELIGIOASĂ: Malone a fost născut şi crescut catolic, dar nu este un practicant religios activ.

TRĂSĂTURI SPECIALE: La vârsta de doisprezece ani Malone şi-a dat seama că are o memorie eidetică – abilitatea de a ţine minte obiecte, imagini, cuvinte şi numere cu o precizie extraordinară. De asemenea, şi-a descoperit pasiunea pentru cărţi şi citit. Asta s-a concretizat, ca adult, în colecţionarea de cărţi şi, în cele din urmă, în deschiderea unei librării cu cărţi rare. Este predispus la auto-motivaţie extremă şi devotament obsesiv. Emană încredere fizică şi are o capacitate extraordinară de a analiza împrejurimile. Dur, curajos, categoric, acceptă orice situaţie aşa cum apare, şi manifestă un curaj extraordinar în situaţii limită. Foloseşte umorul ca să-şi bată joc de realitate, să evite o problemă, să întoarcă un argument sau să scape de o încurcătură.

NOTĂ PSIHOLOGICĂ: Sporturile de echipă nu l-au interesat niciodată pe Malone, dar adoră să înoate. Îşi aminteşte cum el cu tatăl lui îşi petreceau timpul înotând împreună. Caii sunt o altă pasiune, ca adolescent a învăţat singur să călărească. A învăţat devreme în viaţă să nu se grăbească niciodată cu nimic. Asta duce pur şi simplu la greşeli. Scepticismul e ceva ce consideră sănătos pentru a supravieţui. Dar loialitatea este esenţială.

EDUCAŢIA: Malone a terminat al doilea din clasa lui la liceul din Thomasville. A fost acceptat la Academia Navală unde a terminat între primii trei din anul lui. Are o abilitate neobişnuită pentru limbi străine (datorită memoriei eidetice), în acest moment vorbind fluent cel puţin doisprezece, inclusiv araba.

NOTĂ PSIHOLOGICĂ: Nu-i plac spaţiile strâmte, închise, aşa că a renunţat la serviciul pe un submarin, optând în locul acestuia pentru şcoala de zbor a Marinei. A obţinut notele necesare pentru pregătirea ca pilot de luptă, dar a refuzat, alegând Corpul de Judecători al Armatei. Colegii tatălui său, mulţi ajunşi la grade înalte în marină, au considerat că acesta este un curs mai bun. Din respect pentru tatăl lui, le-a urmat sfatul şi a fost acceptat la Universitatea de Drept din Georgetown. A obţinut un doctorat în

ştiinţe juridice în timp ce lucra în Corpul de Judecători la Pentagon. Încă deţinea licenţa de pilot şi un certificat de scafandru, ambele obţinute cât era în Marină.

RELAŢII PERSONALE: Căsătorit cu Pam Gauldin la scurt timp după ce s-a alăturat Corpului de Judecători. Au divorţat după aproape douăzeci de ani de căsătorie. După şapte ani de căsnicie s-a născut un copil, Gary, un băiat. După divorţ, Malone a aflat că Gary era produsul unei relaţii pe care o avusese soţia lui în timpul căsniciei. Aceasta fost răspunsul la relaţiile în care a fost implicat Malone la începutul căsătoriei lor. Ale lui au fost descoperite în momentul apariţiei lor, a ei a rămas ascunsă până mult mai târziu. Acest conflict personal a jucat un rol cheie într-o întâlnire recentă dintre ei (vezi dosarul „Conexiunea Alexandria"), apoi din nou în alt incident din Anglia (vezi dosarul „Enigma Reginei"). Gary Malone, deşi fără legătură genetică, seamănă în mod remarcabil cu Malone. Atletic, deştept, iubind călătoriile, îşi petrece lunile de vară în Danemarca. În acest moment, Malone are o legătură cu Cassiopea Vitt, o descendentă a spaniolilor mauri, care locuieşte în Franţa (vezi dosarele intitulate „Trădare la Veneţia", „Mormântul Împăratului" şi „Codul Jefferson").

NOTĂ PSIHOLOGICĂ: Malone recunoaşte deschis că nu se prea pricepe la relaţiile cu femeile şi pare să fie atras de cele cu care are contradicţii profunde. El recunoaşte greşelile făcute în mariajul său, considerând că sexul ilicit părea, la acea vreme, o modalitate de a-şi uşura temerile.

CARIERA PROFESIONALĂ: A petrecut şase ani la Departamentul Juridic al Armatei. Excelent ca avocat, a primit opt citări de merit (pe toate le-a refuzat). Promovat de două ori, a obţinut gradul de comandant înainte să se retragă. A părăsit Corpul de Judecători al Armatei când a fost transferat la Departamentul de Justiţie ca unul dintre primii doisprezece avocaţi-agenţi al Magellan Billet. Directoarea, Stephanie Nell, l-a ales personal pe Malone. A lucrat 12 ani ca agent al Magellan Billet şi a fost recompensat cu nouă citări de merit, refuzându-le pe toate. A suferit trei răni grave cât era în misiune, a patra fiind în Mexico City în timpul asasinării unui procuror. Malone a doborât trei dintre atacatori şi a primit o nouă citare de merit, care a fost şi ea refuzată (vezi dosarul „Răzbunare la Paris"). După incident s-a pensionat din Marină şi a demisionat de la Departamentul de Justiţie, invocând riscurile în creştere şi dorinţa de a face o schimbare în viaţa lui. A refuzat un interviu de retragere. Apoi şi-a vândut locuinţa din Georgia şi s-a mutat la Copenhaga, Danemarca.

ACTIVITĂŢI DUPĂ RETRAGERE: Malone a cumpărat o librărie veche de la un milionar danez, Henrik Thorvaldsen. Banii obţinuţi din vânzarea locuinţei din Georgia a făcut posibilă tranzacţia. Afacerea este localizată în Hojbro

Plads, într-o clădire deținută de Thorvaldsen. Malone locuieşte la etajul patru, deasupra magazinului, într-un apartament mic. A întreținut o relație personală apropiată cu Thorvaldsen. Rezidența lui daneză a fost posibilă datorită unei vize temporare de muncă pe care a rezolvat-o Thorvaldsen. E membru al Asociației Daneze a Anticarilor. Curios, aşa cum era obişnuit cât a fost în serviciul activ, a continuat să țină sub pat un rucsac care conține un pistol Beretta automat, dat de Magellan Billet (pe care i s-a permis să-l păstreze), paşaportul, o mie de euro, acte de identitate de rezervă. S-a confruntat de două ori cu poliția locală din cauza posesiei unei arme de foc (care nu este permisă în Danemarca). De ambele dăți Thorvaldsen şi-a exercitat influența şi acuzațiile au fost retrase. Directoarea Nelle l-a implicat pe Malone într-un incident personal imediat după retragerea lui (vezi dosarul „Moştenirea Templierilor") demonstrând loialitatea lui continuă pentru ea. A fost, de asemenea, implicat în alte investigații la cererea directoarei Nelle (vezi dosarele „Moştenirea Templierilor", „Răzbunare la Paris", „Mormântul Împăratului" şi „Codul Jefferson") şi în patru de natură mai personală (vezi dosarele „Conexiunea Alexandria", „Trădare la Veneția", „Tezaurul Împăratului" şi „Enigma Reginei"). Nu există niciun motiv să credem că nu va continua. De fapt, există semne că Malone e dispus să devină liber profesionist, disponibil pentru angajare. Această opțiune e în curs de examinare.

STEVE BERRY

MARCA AMIRALULUI

POVESTIRE DIN SERIA

COTTON MALONE

STEVE BERRY

MARCA AMIRALULUI

Titlul original: *The Admiral's Mark, 2012*
Traducerea: Ştefi Todo

CU OPT ANI ÎN URMĂ[1]

Cotton Malone ura funeraliile. Singurul lucru mai rău era o nuntă. Ambele evenimente implicau o aşteptată expunere a emoţiilor şi ambele aduceau la lumină amintiri care mai bine ar fi rămas uitate. Participase doar la câteva din fiecare de când părăsise marina, cu şase ani în urmă, şi lucra cu normă întreagă pentru Departamentul de Justiţie. Înmormântarea de azi era complicată şi mai mult de faptul că nu-l prea plăcuse pe omul din sicriu.

Scott Brown fusese căsătorit cu Ginger, soţia lui, sora lui Pam. Scott nu avusese niciodată o slujbă adevărată, întotdeauna făcând afaceri riscante pentru investitori, multe dintre scheme fiind la limita legii. Cu doi ani în urmă Malone a trebuit să intervină la autorităţile din Texas şi să potolească una care implicase câteva sute de mii de dolari şi o mulţime de fermieri nervoşi. Printr-un noroc, Scott avea încă banii şi returnarea lor a făcut să dispară totul.

De data asta lucrurile luaseră o turnură diferită.

Scott Brown era mort.

Omorât într-un accident la scufundări pe coasta din Haiti. Ce făcea acolo nu ghicise nimeni. Oficialităţilor haitiene puţin le păsa. L-au pescuit din Caraibe, au clasificat-o ca moarte accidentală şi l-au trimis acasă pentru înmormântare.

O problemă în minus cu care să-şi bată capul.

Una în plus pentru Malone.

— Trebuie să te duci în Haiti, i-a spus soţia. Ginger e devastată.

Sora lui Pam era cu doi ani mai mică, cu zece ani mai imatură şi îi plăceau băieţii răi. Scott era al treilea ei soţ. Dintre toţi, el fusese probabil crema, ceea ce nu spunea prea mult. Arătos, fusese o persoană vorbăreaţă, plăcându-i străinii, ceea ce în mod sigur îl ajutase la excrocheriile lui. Problema lui era că nu ştia, vorba cântecului, „când să le ţină, când să renunţe şi când să plece." Pur şi simplu nu putea rezista tentaţiei de a obţine

[1] Faţă de evenimentele relatate în următorul roman, „Afacerea Columb".

uşor un ban. Din fericire, nu exista niciun copil din acest mariaj şi Ginger avea un serviciu solid care plătea facturile.

— Şi de ce trebuie să merg în Haiti? a întrebat el. Scott s-a înecat. Caz închis.

Un raport însoțise trupul. În el era scris tot ce ştiau localnicii – ceea ce nu era mult – şi era semnat de un inspector de poliție din Cap-Haïtien.

— Scott a sunat-o pe Ginger cu o zi înainte să moară. Părea că are necazuri. Spunea că cineva îl urmăreşte.

— E un mincinos patologic şi *întotdeauna* are probleme.

S-a uitat la fața ei. Care spunea, *Poți să argumentezi cât vrei, dar te vei duce acolo să vezi ce s-a întâmplat*. Aşa că s-a hotărât să încerce:

— Voi fi plecat săptămâna viitoare. Am crezut că vrei să petrec mai mult timp acasă cu tine şi cu Gary.

Fiul lui avea opt ani şi creştea repede. Întâi îl ținuse departe de el marina, acum serviciul lui la Magellan Billet. Lipsise mult în copilăria lui Gary, un punct sensibil în relația lui cu Pam.

Căsătoria lor avea probleme. Şi amândoi o ştiau.

— Vreau să faci asta, a spus ea cu voce calmă. O va ajuta pe Ginger să treacă peste.

— Ce caut?

— Cum aş putea eu să ştiu? Tu eşti agentul secret. Află ce i s-a întâmplat.

Nu avea rost să se mai certe. Când Pam îşi punea ceva în cap, asta era.

Slujba de înmormântare se terminase, cei câțiva care participaseră îi prezentau condoleanțe lui Ginger.

— Ar trebui să le verific apartamentul, a spus el.

Familia Brown locuia în partea de sud a Atlantei.

— Mă îndoiesc că sora ta a fost în totalitate sinceră cu privire la afacerile în care era implicat soțul ei. Ştie ce simțim.

Pam i-a dat o cheie din geantă.

— Am trăit cu un agent destul de mult ca să ştiu cum merge treaba. Du-te, în timp ce toată lumea e la noi după funeralii.

A început să se întrebe cât de mult planificase ea.

— Îmi iubesc sora, a spus ea. Dar e oarbă când vine vorba despre bărbați. Nu va spune nimic din ce se întâmplă.

*

A găsit complexul de apartamente chiar lângă şoseaua interstatală, una din sutele care punctau aria metropolitană a Atlantei. Nicio poartă nu bara accesul şi parcarea era lipsită de maşini, cei mai mulți dintre rezidenți fiind la muncă într-o miercuri după-amiază. Familia Brown locuia la etajul al doilea şi a folosit cheia pentru a intra. Înăuntru era curățenie lună, totul la locul lui.

Ginger, ca şi sora ei, aprecia ordinea. Interesant cum încălca acea regulă când era vorba de viața ei amoroasă. Fusese aici doar de câteva ori, deoarece de obicei familia Brown venea la casa lui Malone în cealaltă parte a oraşului.

Nu era sigur ce căuta, dar a găsit un carnet de cecuri într-un sertar, contul deschis doar pe numele lui Ginger, cu 2.400 de dolari. Un cont de economii avea încă 14.000 de dolari. Era bine de ştiut că avea nişte bani sub controlul ei.

O grămadă de scrisori i-a atras atenția.

Apoi cineva a bătut la uşă.

Ceea ce l-a surprins.

Altă bătaie.

Nu a încuiat după ce a intrat. De ce-ar fi făcut-o? Nu era nimeni împrejur. Familia şi prietenii erau la funeralii.

Mânerul a început să se mişte.

S-a retras în dormitor şi s-a strecurat sub pat. O cuvertură cu volănaşe cădea pe trei părți şi îi oferea acoperire. Nu era sigur de ce era necesar să se ascundă, dar ceva nu îi suna bine.

— E cineva acasă? a întrebat o voce de bărbat.

Un moment de tăcere.

— Verificați camerele.

Un spațiu cam de trei centimetri îi oferea puțină vizibilitate în dormitor. Şi-a lipit obrazul de covor şi s-a uitat cum două picioare au păşit în dormitor, au ezitat un moment apoi s-au îndreptat spre baie şi dulap, verificându-le pe amândouă.

— Nu e nimeni aici, a spus o altă voce bărbătească.

Un jaf?

— Sunt încă la funeralii, aşa că avem timp. Caută.

Dacă da, nu părea unul obişnuit.

A auzit cum se deschideau sertarele şi cum căutau prin ele.

— Nu-i nevoie să cauți mai departe, a spus prima voce. Aici e ce voiam.

A ridicat uşor cuvertura, destul pentru a putea vedea mai mult decât pantofi.

Dincolo de uşa dormitorului a observat doi bărbați. Unul avea cam cincizeci de ani, palid, cu părul grizonat şi barba la fel. Celălalt bărbat era mai tânăr, cu părul negru, tenul mai închis. Cel mai în vârstă ținea teancul de scrisori. A pus scrisorile deoparte şi a păstrat una, scoțând ceea ce era într-un plic maroniu mare.

Bărbatul mai în vârstă a dat din cap.

— Se pare că domnul Brown ne-a păcălit. Aici nu e nimic.

— Dar soția lui l-a citit.

— Nu a însemnat nimic pentru ea.

S-a uitat cum scrisoarea era pusă la loc în plic şi aruncată înapoi pe masă.

— Nu trebuie să mai stăm pe aici, a spus bărbatul mai în vârstă. Din nefericire, domnul Brown a reuşit să ajungă înaintea noastră. Răspunsurile pe care le căutăm nu sunt aici, dar trebuia să venim să aruncăm o privire.

Au plecat amândoi, închizând uşor uşa în urma lor.

S-a strecurat afară de sub pat şi s-a repezit la fereastră, uitându-se cum cei doi bărbați ieşeau din clădire spre o Honda albastru-închis.

Au urcat în maşină şi au plecat.

S-a îndreptat spre masă, a luat plicul, apoi a fugit în jos pe scări, încetinind ritmul la un mers normal când a ajuns jos şi s-a îndreptat spre maşina lui.

Honda era la o curbă, îndreptându-se spre poarta de ieşire.

A sărit în maşina lui şi i-a urmat.

*

A oprit motorul maşinii şi s-a uitat cum cei doi bărbați parcau Honda. Au condus de la complexul de apartamente, pe autostrada interstatală 85, apoi au mers spre sud către Fayette County şi un mic aeroport privat. Prima dată s-a gândit că destinația lor era Hartsfield-Jackson International, care ar fi putut fi o problemă. Din fericire, au evitat aeroportul principal din Atlanta. Mai multe avioane cu un singur motor şi două turbopropulsoare de lux aşteptau lângă un hangar mare. Țintele lui au intrat într-o clădire administrativă de metal, au stat câteva minute, apoi s-au urcat la bordul unui turbopropulsor. Câteva minute mai târziu motoarele au pornit şi avionul s-a îndreptat spre pistă.

A ales să nu se confrunte cu ei.

În loc de asta, ar fi trebuit să fie capabil să afle ce avea nevoie, fără să atragă atenția. Înainte să părăsească maşina a înşfăcat scrisoarea luată din apartament, care avea adresa expeditorului scrisă de mână: Hotel Creole, Cap-Haïtien, Haiti. A scos o singură bucată de hârtie şi a studiat ce era acolo.

Nu avea nicio idee ce înseamnă combinația de litere.

A aruncat plicul pe scaunul pasagerului şi a ieşit din maşină. În interiorul clădirii a arătat insigna de la Departamentul de Justiție.

— Cine erau cei doi bărbați care au plecat cu avionul chiar acum?

Omul de serviciu, un bărbat ca un buştean, părea că nu vrea să răspundă.

— Putem face asta aici, sau înapoi în Atlanta într-un cadru mult mai formal. E alegerea ta.

Sediul lui Magellan Billet era în Atlanta. Şefa lui, Stephanie Nelle, a insistat cu asta ca o condiție a angajării ei, dorind unitatea departe de Washington şi de Departamentul de Justiție, atât fizic cât şi simbolic. Şi a funcționat. Billet şi-a câştigat o reputație de independență, folosită în cele mai sensibile investigații, atât în interiorul țării cât şi în afară. Doisprezece agenți lucrau sub controlul ei exclusiv, aleşi de ea şi instruiți special. Bineînțeles, el juca la cacealma, din moment ce nimic din astea nu avea de-a face cu Billet. Totuşi, ceva neobişnuit s-a întâmplat.

— Tipul mai în vârstă e Zachariah Simon. Avea paşaport austriac. Celălalt tip era…

Îl privea în timp ce bărbatul încerca să-şi amintească.

— Rócha. Da, asta era. Rócha.

— Mai avea şi alt nume.

Tipul a ridicat din umeri.

— Nu-mi amintesc. Nu am ştiut că trebuie. Au luat un charter, au plătit taxele, au cumpărat combustibil şi au plecat.

— Şi maşina de afară?

— A mea. Au închiriat-o.

— Când au ajuns aici?

— Cu câteva ore în urmă.

— Ai paşapoartele lor?

Cunoştea regulile. Aeroporturilor mici ca acesta li se cerea să păstreze o copie a documentelor de intrare pentru vamă.

— Da, le am.

— Am nevoie de ele.

Şi acum ceea ce voia cu adevărat să ştie.

— Unde s-au dus?

— Tipii ăştia au probleme?

— Dacă au, aici e problema. Ei au plecat, iar tu eşti încă aici.

Spera că mesajul a fost clar.

— Pilotul avionului a întocmit un plan de zbor către Cap-Haïtien.

*

Cap-Haïtien era un oraş de 180.000 de locuitori pe coasta de nord a Haitiului. Arhitectura îi amintea lui Malone de New Orleans, aceleaşi case ca de turtă dulce mărginind străzile înguste, acelaşi sentiment franțuzesc peste tot, deşi sărăcia copleşitoare oprea orice comparație ulterioară. Străzile, acolo unde existau, erau pline de gropi şi bălți, şanțurile puțeau de la apa de

canalizare. Sute de colibe acoperite cu tablă, care se prăbuşeau în căldură, dominau pantele goale ale muntelui. Cu două sute de ani în urmă portul era plin cu corăbiile negustorilor, care încărcau cafea şi zahăr de pe plantațiile francezilor. Acum golful era aproape gol, cu excepția câtorva bărci mici, cu apele distruse de poluare. Un miros puternic de putreziciune umplea aerul umed al după-amiezii. Ieri, după ceea ce se întâmplase în apartamentul familiei Brown şi la aeroportul din sudul Atlantei, o întrebase pe cumnată despre plic.

— Ce făceai în apartamentul meu? a întrebat Ginger.

— Eu l-am trimis, a spus Pam. Eu i-am dat cheia şi i-am spus să arunce o privire.

— De ce?

— Soțul tău e mort. Nu vreo să ştii ce s-a întâmplat?

— Bineînțeles, dar…

— Ai vreo idee ce înseamnă asta? a întrebat-o el, arătându-i hârtia din plic.

Ginger a dat din cap.

— A venit din Haiti la o zi sau două după moartea lui Scott. Mi-a spus la telefon că mi-a trimis ceva. Dar nu mi-a spus ce înseamnă.

— Şi tu nu mi-ai pomenit niciodată despre plic, a spus Pam, cu o iritare pe care ajunsese să o cunoască.

— Nu m-am gândit că era important. Haide, Scott s-a înecat.

— Dar a spus că îl urmărea cineva, a spus Pam.

— Ştiu. Dar trebuie să recunosc, nu l-am crezut.

Pam a continuat să o dojenească pe Ginger că nu a spus nimănui despre scrisoare, dar tot ce a obținut au fost lacrimi. Pentru siguranță, a insistat ca Ginger să stea la ei, deşi el se îndoia că vor mai fi alte vizite.

Orice se va întâmpla, se va întâmpla aici, în Haiti.

Înainte să părăsească aeroportul din Cap-Haïtien, a localizat hangarele private şi a observat că avionul din Atlanta era acolo. Înăuntru, 50 de dolari i-au obținut numele hotelului unde stăteau Zachariah Simon şi Rócha. Hotelul Creole. Acelaşi care era notat pe plicul pe care l-a trimis Scott. Ar putea începe cu poliția, sau cu barca închiriată pe care o folosise Scott, sau cu cei doi oameni care veniseră din Atlanta. A hotărât că barca închiriată părea cel mai bun pariu, aşa că a luat un taxi în traficul congestionat din centrul oraşului.

Haiti ocupa jumătatea vestică a unei insule pe care Columb o descoperise în 1492 şi pe care el o numise Hispaniola. Populată la început cu nativi Tainos, apoi cu spanioli, apoi cu sclavi aduşi să lucreze pe plantațiile de trestie de zahăr, insula a ajuns sub controlul francezilor în 1697. Patruzeci de mii de colonişti stăpâneau peste 500.000 de africani. Până în 1790 a fost una din cele mai bogate locuri din lume – sursa numărul unu de profituri a Franței – datorită imensului profit din zahăr, cafea şi indigo. Era şi una dintre cele mai pitoreşti, cu pădurile tropicale dense, apă limpede strălucitoare şi

munți înalți. Castele umbrite de palmieri, pline de mobilier parizian, erau ceva obişnuit. Codul Negru stabilea reguli sociale rigide, făcând-o una din cele mai eficiente colonii de sclavi din lume. În cele din urmă, totuşi, mulatri eliberați, urmaşii coloniştilor şi femeile sclave şi-au unit forțele cu mii de alți sclavi şi i-au expulzat pe francezi, întemeind singura națiune care s-a născut vreodată dintr-o revoltă a negrilor.

Apoi a început harababura.

După două sute de ani Haiti era acum cea mai săracă națiune din emisfera vestică, pădurile erau duse, apele distruse, sărăcia un mod de viață acceptat. Citise recent un articol despre cum navele încetaseră să vină – pur şi simplu pentru că pasagerii se plângeau de cât de deprimant era locul.

Şoferul de taxi l-a lăsat la malul mării, unde docurile prăbuşite ieşeau în afară pe o plajă noroioasă îngustă. Magazii de lemn cu acoperişul de tablă se aflau la baza ei, o macara mică aflându-se la capătul uneia. O mare verde deschis, stropită cu pete de albastru, se întindea la orizont. Valuri albe loveau țărmul. Din raportul poliției ştia numele proprietarului care l-a scos din apă pe Scott şi l-a găsit după ce a întrebat prin preajmă.

Vasul avea douăzeci de picioare, cu o cabină mică în față şi o punte dezordonată la pupa. Omul de la bord era scund, slab şi mergea cu un şchiopătat la genunchiul stâng. Avea un nas lat, maxilarul încordat şi ochi închişi la culoare, iar părul negru era tuns scurt.

— *Bonsoir*. Sunteți Yann Dubois?

Bărbatul a ridicat privirea la el cu un zâmbet slab.

— Vrei să faci scufundări?

— Pare o zi calmă. Poți să mă duci în larg?

A văzut că i-a captat interesul. Erau bani de câştigat şi Dubois părea dispus să accepte.

— Bineînțeles, te duc în larg. Ai certificat?

A negat din cap.

— Nu la mine. Dar am certificat de la Marina Statelor Unite. Mă descurc.

Presupunea că cerința de a fi certificat nu era o mare problemă în Haiti.

Dubois a zâmbit.

— Marina Statelor Unite. E bine, omule. Unde vrei să mergi?

— În acelaşi loc în care s-a înecat tipul săptămâna trecută.

Atitudinea plăcută a lui Dubois a dispărut.

— Eşti de la poliție? Eşti aici să mă deranjezi şi mai mult? Nu vreau asta.

— Nu de la poliție. O rudă. Tipul care a murit era cumnatul meu. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat.

— S-a înecat. Asta s-a întâmplat. Nu a fost vina mea.

— N-am spus că a fost. Vreau doar să văd unde s-a întâmplat. Să arunc o privire. Te voi plăti dublu decât iei de obicei.

S-a uitat cum Dubois lua în considerare oferta, dar rezultatul era clar.

— Să mergem, omule.

*

Malone şi-a pus rezervorul de oxigen şi vesta de salvare, fixând centura în jurul taliei şi ajustând curelele pe umăr. Nu era cel mai nou echipament dar avea un aspect rezonabil. Drumul de la țărm a fost scurt, pupa intrând în fierbere de la motoarele supraîncălzite. Au ancorat la mai puțin de trei sute de metri de plajă, culorile întunecate în apa turcoaz indicând un recif dedesubt. Un vânt umed bătea în permanență din vest. Păstra ritmul cu tangajul bărcii, bucurându-se să-şi dea seama că mai putea să se țină în picioare.

Marina îl învățase să se scufunde cu zece ani în urmă. Îi plăcuse dar, spre deosebire de tatăl său care a lucrat pe un submarin, el nu a dorit o carieră sub apă. L-a atras cerul, aşa că a învățat să piloteze avioane de luptă. În cele din urmă, s-a îndreptat spre lege, unde şi-a găsit locul întâi ca ofițer al Corpului de Judecători ai Armatei, iar acum în Departamentul de Justiție.

— Mergem în jos zece metri, a spus Dubois în timp ce îşi ajusta propriul echipament. O mulțime de curenți. Ai grijă de tine. Îți arăt unde s-a întâmplat.

— Tu l-ai scos?

— Da, omule. El n-a venit sus, aşa că am coborât eu.

— De ce nu ai coborât cu el?

Dubois l-a privit iritat.

— Pentru că Scotty a spus că nu mă vrea acolo jos.

Nimic din toate astea nu a fost detaliat în raportul poliției. Dar toată chestia era mai mult o prezentare generală decât un raport. Puține detalii, şi mai puține concluzii. Doar o simplă afirmație „accident de scufundare”.

— Scotty? a spus el. Voi doi erați prieteni?

Dubois s-a uitat din nou la el cu o privire rece.

— Îmi plăcea de el. Era în regulă.

Apoi Dubois s-a răsturnat peste margine în apă.

Malone l-a urmat.

L-a întâmpinat imediat un rechin gri de recif. Aerul din tanc avea un gust dulce, uleios, probabil de la un compresor prost. Nu mai fusese sub apă de cinci ani, dar s-a adaptat repede, ascultând sunetul bolborosit al expirației.

Dubois l-a condus până jos.

A verificat adâncimea de la regulatorul său.

Şapte metri.

Suficient de puțin pentru a nu-şi face griji în privința decompresiei.

S-a uitat împrejur în marea acvamarin şi a observat câțiva peşti tropicali ici şi colo, nişte peşti buzați şi un peşte înger, dar nu în numărul mare la care se aştepta. Ştia că recifele din Haiti au fost decimate de pescuitul excesiv şi din cauza sedimentării. Cei mai mulți dintre copacii de pe insulă dispăruseră – tăiați pentru combustibil şi construcții, cu puține replantări – permițând

ploilor să se scurgă de pe munți fără nicio oprelişte, cărând cu ele tone de noroi care s-au oprit în mare. Peşti puțini în recif însemnau şi mai puțini care să curețe coralii de alge. Aşa că scheletele de calcar răsucite erau în cea mai mare parte lipsite de viață, totul de culoare verde închis.

Dubois s-a dus către o formațiune la cincisprezece metri mai încolo şi i-a indicat lui Malone că ar trebui să îl urmeze.

A înotat către el.

Un sunet puternic din regulator îi însoțea fiecare respirație. Încerca să ignore gustul neplăcut al aerului şi spera că nu e nimic toxic.

Au ajuns la o formațiune de corali, şi asta, de asemenea, lipsită de polipi. Puțini peşti se înfruptau din alge. Rechinul se îndepărtase. Apa era caldă şi confortabilă, aproape prea mult, şi s-a avertizat singur să rămână în alertă. Razele soarelui strălucitor, întrerupte de suprafață, dansau într-o mişcare rapidă. Dubois avusese dreptate. Un curent constant din față făcea dificilă înaintarea.

Au ajuns la un schelet calcaros, care se ridica trei metri către suprafață, întinzându-se mai mulți metri în mare. O nuanță mai închisă în apă, aflată la câteva sute de metri distanță, semnala adâncimi mai mari şi a presupus că acolo se termina reciful mai puțin adânc.

Dubois a arătat către o deschidere în piatră, unde căzuseră bucăți, descoperind o spărtură care se întindea pe şase metri. O deschidere mică, precum o peşteră, ducea la o crăpătură. Dubois a arătat cu mâna, indicând că o furtună cauzase stricăciunea.

Malone a înotat mai aproape şi a privit înăuntru. A văzut ceea ce părea să fie cherestea de lemn pe fund, încrustată cu scoici şi alge. Alte forme erau îngropate în nisip, pline de depuneri.

Un soi de epavă. Veche. Ascunsă sub aceste pietre de multă vreme. A arătat – *Asta-i tot?* – şi Dubois a dat afirmativ din cap. Hotărâse că a văzut destul. Va trebui să se întoarcă pentru o cercetare mai detaliată, dar mai întâi trebuia să afle mai multe informații.

A arătat către suprafață.

S-au îndepărtat de zidul de calcar.

Se pare că Scott găsise epava unei nave. Dar probabil că erau mii în aceste ape, din moment ce Cap-Haïtien fusese un port plin de viață. Vase franțuzeşti, spaniole, britanice şi portugheze străbătuseră aceste ape, împreună cu pirații. Era probabil foarte greu şi să numeri vasele care ajunseseră pe fundul apei.

Ce o făcea pe asta aşa de specială?

A expirat şi şi-a întors atenția către suprafață, uitându-se cum urcau bulele de aer.

Următoare respirație nu a mai adus nimic.

Ce?

A încercat din nou, trăgând mai tare.

Niciun pic de aer nu intra prin furtun.

A atins supapa de presiune, care arăta zero.

S-a întors, căutându-l pe Dubois, care era la câțiva metri în spate, privind prin mască. Puținul aer din plămâni era pe terminate, neavând nicio posibilitate să-şi taie cureaua cu greutăți şi să urce şapte metri înainte să leşine. Şi-a dus mâna dreaptă la gât, semnul universal că nu are aer şi a dat din picioare spre Dubois.

Haitianul i-a întins furtunul lui.

Malone a respirat adânc.

Apoi încă o dată.

A mai fost nevoie de încă două inspirații înainte să se stabilizeze.

Au împărțit aerul, apoi s-a uitat cum Dubois a ajuns lângă el. A simțit cum învârte ceva, apoi a observat cum supapa de presiune se muta de la 0 la mai mult de 2.000.

Nenorocitul îi închisese valva de la tanc.

Şi-a fixat furtunul lui în gură şi Dubois a arătat către suprafață. Au ajuns la vas şi Malone a urcat primul, şi-a dat repede jos centura şi a aruncat tancul pe punte. Dubois a urcat şi, înainte să-şi dea seama, Malone l-a pocnit, aruncându-l pe punte. Dubois a rămas nemişcat – ca şi cum se aşteptase la un atac – desfăcându-şi calm centura şi eliberându-se şi el de echipament.

— Ce naiba tocmai s-a întâmplat? a țipat Malone.

Dubois s-a ridicat.

— Scotty nu s-a înecat. A fost ucis. Exact cum ți-am arătat.

Era adevărat, nu simțise deloc că valva de aer era închisă. Niciodată nu s-a aşteptat la asta. Dacă Dubois n-ar fi fost acolo ar fi mort.

— Asta am spus poliției.

— Era singur acolo jos. Cine naiba l-a ucis?

— Celălalt bărbat.

— Raportul poliției nu spune nimic despre un alt bărbat.

— Eu le-am spus. Nu au vrut să audă. Am ştiut că ceva nu era în regulă cu polițistul ăla. Ceva nu era în regulă cu toți de aici.

Ăsta era unul din motivele pentru care forțele de menținere a păcii ale Națiunilor Unite erau peste tot în țară. Corupția era de mult timp un mod de viață în Haiti.

— Nu am vrut să te ucid, a spus Dubois. Dar am vrut să ştii adevărul. Mi-ai spus că Scotty era rudă cu tine. Aşa că trebuie să ştii. Celălalt bărbat l-a omorât pe Scotty.

— Era pe vasul ăsta?

Dubois a clătinat din cap.

— A venit cu altul, ancorat acolo. A arătat spre est. Nu departe. Scufundătorul s-a dus jos. Nu m-am gândit prea mult. O mulțime de scufundători sunt pe aici în fiecare zi. Următorul lucru pe care-l ştiu e că el a

venit sus şi vasul a plecat. Dar Scotty n-a mai urcat niciodată. Aşa că m-am dus eu jos.

— Ai aruncat o privire la celălalt tip.

Dubois a aprobat din cap.

— Era bun.

Având o bănuială a păşit spre geanta lui de călătorie şi a găsit copiile celor două paşapoarte pe care le obținuse în Atlanta. I le-a arătat lui Dubois.

— Ăsta e, a spus Dubois, arătând către Rócha.

— Sigur?

— Foarte sigur.

Crima schimba totul.

— Scotty a fost bun cu mine, a spus Dubois. L-am adus aici de câteva ori. M-a plătit bine, întotdeauna a fost drăguț. A venit la mine acasă şi a mâncat cu soția şi copiii mei. Îmi plăcea de el.

Ăsta a fost Scott. Un mincinos. Un hoț. Dar un suflet prietenos.

— Ce căuta Scott?

— Mi-a spus că a găsit *Santa María*.

Asta l-a şocat.

Cunoştea povestea.

În prima lui călătorie, Columb a ancorat undeva în aceste ape. Dar de Crăciun, în 1942, nava lui amiral, *Santa María*, a eşuat pe un recif. Fără nicio posibilitate de a elibera chila, nava a fost dezmembrată, lemnele şi încărcătura au fost duse pe țărm şi folosite pentru a construi o aşezare. Trei săptămâni mai târziu, Columb a plecat cu *Niña*, lăsând 39 de membri ai echipajului în ceea ce a numit La Navidad, prima aşezare a vest europenilor în Lumea Nouă. I-a însărcinat pe acei oameni să exploreze insula şi să găsească aur. Dar când s-a întors, în noiembrie 1493 cu 17 corăbii şi 1.200 de oameni, în a doua călătorie, La Navidad era cenuşă. Toți cei 39 de membri ai echipajului erau morți, măcelăriți de Tainos. Ceea ce a rămas din *Santa María* ajunsese pe fundul mării şi era căutat de zeci de ani de către arheologi.

Şi Scott o găsise?

— Mi-a spus că e acolo, a spus Dubois. În piatra aia. S-a scufundat de câteva ori. Întotdeauna singur. Până ultima dată.

— Puteai doar să îmi spui toate astea. Nu trebuia să încerci să mă omori.

— Arăți ca un bărbat care poate rezolva lucrurile. Nu ca Scotty.

A simțit ceva în vocea bărbatului.

— Nu-ți place ce i s-a întâmplat?

Dubois a scuturat din cap.

— Nu a meritat asta. Dar nu pot să fac nimic. Poliția are putere aici.

A auzit destul.

— Du-mă înapoi pe țărm.

— O să-l cauți pe bărbatul din fotografie?

— Tu ce crezi?

— Cred că ai nevoie de ajutor. Acel bărbat e aici, în Cap-Haïtien. Ştiu unde. Am maşină. Trebuie să te poți mişca pe-aici. Sunt dator. Dubois a făcut o pauză. Pentru Scotty.

*

A găsit hotelul Creole chiar în Place d'Armes, lângă catedrala Notre-Dame, o clădire victoriană uluitoare, cu intrarea separată de stradă de către o curte plină de frunze, cu poarta păzită de oameni de securitate. Când a apărut, cu geanta în mână, spunând că vrea să se cazeze, a fost invitat înăuntru. Dubois îl adusese cu maşina de la docuri. Acesta era hotelul unde îi spusese omul de la aeroport că vor sta Simon şi Rócha, acelaşi de pe plicul trimis de Scott lui Ginger, acelaşi pe care l-a identificat şi Dubois. Nu avea încă încredere deplină în noul lui aliat, dar de multe ori a primit ajutor de la localnici. Totul era parte din munca lui. La fel era şi înşelăciunea şi trădarea, aşa că era atent. În favoarea lui era faptul că Simon şi Rócha nu aveau nicio idee că există şi a plănuit să folosească această anonimitate în avantajul lui.

Holul hotelului părea adus direct din secolul al XVIII-lea, cu tavanul boltit şi o grămadă de piatră şi lemn, deschizându-se într-o curte interioară. În spatele recepției a observat mai multe găuri în perete, câte una pentru fiecare cameră. Ceva ce nu prea mai vedeai. Aşa că a hotărât să folosească o şmecherie veche. S-a apropiat şi a spus că vrea să lase un mesaj pentru Zachariah Simon. S-a prefăcut că scrie ceva pe o hârtie, a împăturit foaia de mai multe ori, apoi i-a dat-o recepționerului, împreună cu o hârtie de 10 dolari. Bărbatul a zâmbit, i-a mulțumit, apoi s-a întors şi a introdus nota în deschizătura cu numărul 25.

— Şi aş dori o cameră.

*

Şi-a aruncat geanta pe pat.

Camera lui era la etajul trei, spațioasă, curată, cu decorul minimalist, cu puțină mobilă. Din fericire, şi uşile erau vechi, prevăzute cu încuietori simple, fără mecanisme de blocare. A părăsit camera şi a coborât la etajul al doilea, găsind uşa marcată cu numărul 25.

A ascultat, n-a auzit nimic, apoi a ciocănit.

Încă o încercare.

Niciun răspuns.

A scos micul ciob de diamant pe care-l păstra în portmoneu şi a deschis închizătoarea în mai puțin de cinci secunde, un truc uşor pe care-l învățase în timpul primelor câteva luni de serviciu la Departamentul de Justiție.

Camera era la fel cu a lui. Două bagaje stăteau sprijinite de un perete. Le-a verificat repede pe fiecare şi nu a văzut nimic care să-i atragă atenția. Ceea

ce-l interesa pe el erau hârtiile de pe masă. Una era un raport despre Scott Brown, o investigație de fond surprinzător de detaliată. A trecut peste paragrafe şi a aflat lucruri pe care nu le-a ştiut niciodată despre cumnatul său: unde s-a născut şi a crescut, numărul de pseudonime utilizate, multiplele numere de asigurări sociale asociate cu multele lui identități şi un cont în bancă în insulele Cayman cu aproape 600.000 de dolari în el. Din câte ştia, familia Brown trăia de la un salariu la altul – al ei. Totuşi, era ceva tipic pentru Scott să pună bani deoparte şi să nu-i spună niciodată soției. Cel mai probabil banii din ascunzătoare reprezentau ori bani de folosit pentru următoarea excrocherie, ori bani de trăit între căsătorii.

Un lucru, totuşi, era clar. Cei doi bărbați care ocupau camera asta erau foarte interesați de Scott.

Din nefericire, domnul Brown a reuşit să ajungă înaintea noastră. Răspunsurile pe care le căutăm nu sunt aici.

Asta spusese bărbatul mai în vârstă, Simon, în Atlanta.

Altceva i-a atras privirea.

Un catalog de la o licitație locală care se ținea la alt hotel, La Villa St-Louis, în seara asta. L-a răsfoit. În principal antichități. Câteva bijuterii. Mobilă. Totul de la o proprietate care se lichida. Contrar părerii generale, exista bogăție în Haiti.

A observat nişte notițe cu cerneală albastră pe una din pagini.

Numere. 5.000. 7.000. 10.000.

Deasupra scrisului era un obiect de vânzare.

> Volum mic (215 x 130 mm), 62 de foi cu scris de mână cu cerneală neagră, alte 12 goale. Legată în piele fină originală pe lemn. Semnificativ murdar şi înnegrit, ocazional pătat şi colorat. Pergament olandez, marginile aurite, capetele uzate. Nu se cunoaşte exact proveniența, dar originea este dovedită din secolul al XVI-lea.

O fotografie color înfățişa cartea. Văzuse multe ca asta înainte. Cărțile erau una din iubirile lui. A colecționat sute, toate învelite în coperți de plastic, aşezate pe rafturi de metal în subsolul casei din Atlanta. Pam le ura, deoarece ocupau o grămadă de spațiu, ca să nu mai vorbim de banii pe care îi cheltuia pentru ele. Dar el era un bibliofil înrăit. Un vis de care îşi permitea să se bucure câteodată era că într-o zi va deține un anticariat cu cărți rare.

Se întreba ce e cu această carte de e atât de interesantă.

Broşura scria că licitația începe la ora 6:00 după amiază. Ceasul lui arăta că e puțin trecut de 2:00. S-a hotărât că mai poate să rămână anonim un timp, aşa că va fi acolo să vadă ce se întâmplă.

A părăsit camera, a încuiat uşa la loc şi a coborât pe scări în hol. Trebuia să-l găsească pe Dubois. Aliatul său îi spusese că îl va aştepta pe stradă, lângă intrarea principală. Oamenii se plimbau prin hotel şi curte, două

restaurante şi un bar făcând afaceri înfloritoare în mijlocul după-amiezii. S-a întors spre uşa principală şi a fost imediat flancat din fiecare parte de câte un bărbat. Amândoi erau tineri, proaspăt bărbieriți, cu părul scurt, îmbrăcați în mod obişnuit, cu cămăşile scoase pe afară.

— Domnule Malone, a spus unul din ei.

Gata cu anonimitatea. N-a spus nimic şi a aşteptat să facă ei prima mişcare.

— Trebuie să mergi cu noi.

S-a oprit.

— Sper că aveți un motiv mai bun decât asta.

— Cum am spus. *Trebuie* să mergi cu noi.

Le putea face față la amândoi. Nicio problemă. Aşa că nu s-a mişcat.

— Nu trebuie să fac nimic.

Celălalt bărbat a dus mâna la buzunarul de la spate şi a scos un portofel de piele. L-a deschis şi a arătat o legitimație.

Unul pe care o mai văzuse.

HaMossad leModi'in uleTafkidim Meyuchadim

Institutul de Informații şi Operațiuni.

Israel.

— Ce interes are Mossadul în Haiti? a întrebat el.

— Trebuie să vorbim. Dar nu aici.

*

El şi cei doi agenți au ieşit din maşină. A mers cu ei la câțiva kilometri în afara oraşului Cap-Haïtien spre un loc despre care auzise, dar nu-l vizitase niciodată.

Palatul Sans-Souci.

Henri Christophe, sau King Henri I cum s-a autointitulat – înalt, puternic, inteligent şi nesupus – l-a construit în prima parte a secolului al XIX-lea, ca parte a planului său de a arăta Europei şi Americii puterea rasei negre. În cele din urmă, împrăştiate pe insulă, erau şase castele, opt palate şi citadela masivă, dar nimic nu se compara cu Sans-Souci. Un cutremur a dărâmat o mare parte din clădire în 1842 şi nu a fost niciodată reconstruit. Odată echivalentul Versailles-ului, cu cincizeci de camere, o scară în stil baroc şi grădini terasate, găzduind o curte grandilocventă de duci şi ducese, secole de neglijare au permis naturii să preia din nou controlul. Dar, deşi devastate de foc, fără acoperiş, expuse vântului tropical şi ploii, ruinele păreau în armonie cu împrejurimile.

Şi-a urmat paznicii spre ruine peste un covor de iarbă verde. Şi-a amintit că *sans souci* înseamnă „fără grijă", ceea ce nu descria cu acuratețe emoțiile lui de moment. Deşi israelienii erau aliați, niciodată nu-i plăcuse să aibă de-a

face cu ei. Faptul că au fost aici, urmărindu-l şi el n-a ştiut, înrăutățea lucrurile.

În ce naiba se implicase Scott?

Un bărbat îl aştepta la baza castelului în ruine. Era interesant că scopul lui Christophe când construise castelul a fost să arate supremația africană, dar peste tot se vedea prestigiul regal european. Erau puțin oameni în jur, ceea ce era ciudat având în vedere că era una din principalele atracții ale regiunii.

— Domnule Malone, apreciez că ați venit aici, a spus bărbatul.

Avea cam cincizeci şi cinci de ani, subțire, în formă, cu părul castaniu, fără chelie. Şi el era îmbrăcat lejer şi era clar la comandă. Cei doi bărbați tineri de la hotel s-au retras la o distanță de discreție, fiind atenți la ce se întâmplă, dar nu destul de aproape ca să audă.

— Ai un nume?

Bărbatul a zâmbit.

— Matt Schwartz.

— Şi de ce e serviciul secret israelian aici în Haiti, urmărindu-mă?

— Eşti un bărbat care trebuie urmărit. Ai o reputație. Un agent de la faimosul Magellan Billet. Unul dintre cei doisprezece pe care Stephanie Nelle i-a ales cu mâna ei. De fapt, din ce mi s-a spus, eşti agentul ei preferat, cel pe care-l trimite la cele mai dure operațiuni.

— Nu poți crede tot ce spune agentul meu.

Schwartz a chicotit.

— Nu, aşa e. Ce făceai în camera lui Zachariah Simon?

— Am greşit. Am intrat în camera greşită. Hotelul ăla e ca un labirint.

— Speram că te poți gândi la ceva mai creativ.

— Şi de ce aş face asta?

— Curtoazie profesională?

Acum a zâmbit.

— De ce nu îmi spui de ce sunteți aici?

— Simon e o persoană pe care o urmărim de o vreme. Ştii ceva despre el?

A dat din cap.

— Milionar. Trăieşte în Austria. Familia lui este un mare susținător al Israelului. Au supraviețuit holocaustului, chiar s-au îmbogățit după război. Tatăl şi bunicul lui au ajutat la formarea statului nostru. Dar această a treia generație nu e nici pe departe la fel de binevoitoare. De fapt, Zachariah Simon e o problemă.

— Terorism?

Schwartz a clătinat din cap.

— Dacă da, nu de felul cu care suntem obişnuiți.

Nu afla mai mult decât ceea ce ar putea dezvălui un rezumat al departamentului, disponibil pentru oricine avea o autorizație de securitate,

chiar şi de cel mai elementar nivel. Acest om îşi făcea treaba, fiind atent la ce spune, oferind doar destul cât ascultătorii lui să-i răspundă.

Aşa că i-a spus:

— Nu sunt aici cu treburi oficiale.

— Zău? Ai hotărât să faci o excursie scurtă prin Haiti?

— Cumnatul meu, Scott Brown, s-a înecat aici săptămâna trecută. Am venit să văd ce s-a întâmplat.

— Scott Brown. Schwartz a dat din cap. Şi *acel* bărbat era o problemă.

*

Malone a fost luat prin surprindere de comentariu. Acum se întreba dacă israelienii luaseră parte la ce se întâmplase, aşa că a întrebat:

— Ce a făcut Scott?

— Aproape a distrus un an de eforturi. Făcea nişte excrocherii cu Simon. Dar nu avea nicio idee cu ce are de-a face.

Acum începea să se enerveze.

— Aşa că i-aţi lăsat să-l omoare?

— Noi nu am lăsat să se întâmple nimic. S-a întâmplat pur şi simplu. Supravegherea noastră asupra lui Simon e discretă. Nu putem să-l speriem. Nu are habar că-l urmărim. Vreau să rămână aşa.

— Dar ştiai că Scott e în pericol?

— Cu antecedentele lui am crezut că poate să-şi poarte singur de grijă.

— Aţi crezut greşit.

Schwartz a înţeles mesajul, dar nu părea afectat.

— Ştii regulile jocului.

Da, le ştia. Dar asta nu însemna că-i plac sau că le aprobă. Într-o zi, poate, se va retrage şi atunci va putea juca după propriile lui reguli.

— Cumnatul meu a avut o mulţime de şanse. Dar niciodată n-a jucat pentru îmbogăţire. Urmele lui nu erau violente. *El* nu ştia regulile acestui joc.

— Dar a luat ceva ce Simon voia înapoi.

Domnul Brown a reuşit să ajungă înaintea noastră.

— Din nefericire, nu ştim ce.

— Şi vreţi să aflu eu?

— Speram că ai putea să ajuţi.

Încă era enervat de atitudinea nepăsătoare faţă de moartea lui Scott. Nu l-a plăcut el pe Scott, dar era soţul lui Ginger şi ea era din familie, şi asta cumva conta.

Şi l-a lovit o altă evidenţă.

Se pare că nu numai Scott intrase într-o încurcătură. Ci şi el.

— Plec, a spus el.

— Nu până nu spun eu că poţi.

— Nu lucrez pentru tine.

— Dar dacă nu vei coopera, vei părăsi insula. Nu pot risca mai multe interferențe.

Evaluase deja situația şi a tras concluzia că cei doi bărbați tineri care-l aduseseră erau toată armata pe care o avea Schwartz, cel puțin aici. Doar câțiva mai umblau printre ruine, nimeni nedând vreo alarmă. A presupus că Schwartz e înarmat, aşa că prima mişcare era evidentă.

A dat din cap şi a zâmbit.

— Nu vei renunța, nu?

Schwartz a îndreptat ambele mâini spre cer, a ridicat din umeri şi a spus:

— Aşa sunt eu.

— Uite, a spus el, păşind uşor mai aproape, ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva în particular, voi pleca…

Brațul lui drept a zvâcnit şi l-a prins pe Schwartz de gât ca într-o menghină în timp ce-l trăgea către el. Mişcarea l-a prins nepregătit pe adversarul său şi a putut să ajungă sub cămaşa care atârna şi să găsească pistolul despre care ştia că e acolo. Cu arma în mână l-a pocnit pe Schwarz între picioare, dezechilibrându-l.

Un cot în spatele gâtului l-a trimis pe israelian la pământ.

S-a întors şi a văzut celelalte două probleme întinzându-se după propriile arme. A tras către amândoi, făcându-i să fugă derutați printre pietrele sfărâmate, pentru găsi o acoperire.

A luat-o spre dreapta, căutând refugiu în spatele unei coloane care stătea în picioare. Scăparea sa necesita o alergare de cincizeci de metri, înapoi prin cărarea de iarbă spre parcare. Schwartz era încă la pământ, abia mişcându-se, cu ceilalți doi agenți undeva în stânga lui. Următorul loc în care se putea refugia era la şapte metri distanță. A făcut un salt, a atins pământul şi s-a rostogolit spre el.

În direcția lui au venit gloanțe, dar l-au ratat.

A sărit în picioare în spatele unei bucăți de stâncă infestată de licheni şi a privit cum cei doi tineri încercau să ajungă la Schwartz. A folosit acel moment, în care atenția le era distrasă, pentru a alerga înainte şi a sări un zid de piatră înalt care separa poteca cu iarbă de pietrele de dincolo.

Ghemuindu-se, a continuat să meargă înainte până când a trecut de o curbă şi nu mai era în bătaia focului. A sărit înapoi peste zid, în iarbă şi a alergat către parcare.

Şi acum?

Maşina cu care venise aştepta în dreapta lui.

Nu avea nicio şansă să fie cheile în ea, dar a verificat ca să fie sigur.

Erau acolo încă trei maşini şi le-a verificat şi pe acelea.

Nicio cheie, nici acolo.

Trebuia să continue să meargă.

Hârâitul unui motor se auzea de pe drumul înclinat şi şerpuit care ducea înapoi la autostradă.

Un vehicul a apărut de după ultima curbă.

Unul pe care l-a recunoscut.

Dubois.

Motorul zornăia şi pufăia, dar pentru el suna ca o orchestră minunată. Aliatul său a oprit. A sărit în scaunul pasagerului şi a spus:

— Bună sincronizare.

— V-am urmărit de la hotel. Nu arătau ca nişte oameni buni.

— Nu sunt. Să plecăm de aici.

Apoi s-a gândit la ceva.

— Aşteaptă.

A deschis uşa, s-a ridicat şi a tras câteva focuri în maşina israelienilor, dezumflând un cauciuc din spate.

*

Au mers înapoi spre Cap-Haïtien, cu anvelopele tremurând, drumul mizerabil fiind mai mult gropi decât asfalt. Nimeni nu i-a urmărit şi Dubois a hotărât să-l ia la el acasă.

— Scotty a fost aici de multe ori. Îi plăcea.

Locuința era o altă baracă, cu tablă pe margini, acoperită cu tablă, câțiva zeci de metri pătrați. Era aşezată printre alte câteva sute, în estul oraşului, nu departe de aeroport, cu pământul invadat de buruieni. Caprele se plimbau pe-acolo în față şi în lateral, şi un grup de copii se juca. Duhoarea era copleşitoare, dar începuse să se obişnuiască. Şi apoi, cine era el să judece? Dubois părea un muncitor serios, un bărbat decent, care l-a plăcut în mod dezinteresat pe Scott Brown. Viața era dură aici, dar el făcea tot ce putea.

Mai mult, îi era dator.

Doi dintre copii s-au repezit spre ei. Băiatul avea nouă sau zece ani, fata era puțin mai mică. Ambii l-au îmbrățişat pe Dubois.

— Aceştia sunt ai mei. Violine este fiica mea scumpă, dar Alain este viitorul bărbat în casă.

Malone a dat din cap spre ei.

— El e Cotton Malone. Era apropiat de Scotty, le-a spus Dubois.

— Şi tu eşti agent secret? a întrebat Alain.

I-a aruncat lui Dubois o privire întrebătoare.

— Scotty le-a spus că e un agent al americanilor. Că lucra pentru Billet.

A hotărât să nu se amestece în minciunile nimănui.

— Cred că se numeşte Magellan Billet.

— Aşa a spus Scotty. O chestie foarte secretă.

— Scotty a mai spus ceva?

Dubois a clătinat din cap.

— Doar că era aici într-o misiune. Avea nevoie de ajutor. I l-am dat, aşa cum ți l-am dat şi ție.

Copilul a fugit înapoi la prietenii lui. În uşa colibei a apărut o femeie. Era subțire, cu părul lung, cu ochi strălucitori şi fața proaspătă.

— Ea e Elise. Soția mea.

Malone a dat mâna cu femeia şi ea i-a aruncat un zâmbet cald.

— Erai rudă cu Scotty? a întrebat ea.

El a aprobat din cap.

— A fost căsătorit cu sora soției mele.

— Ne-a plăcut mult de el. Era un om bun.

Engleza ei era mai bună decât a lui Dubois şi nu avea niciun accent, fiecare silabă fiind perfect pronunțată.

— Elise predă la şcoală, a spus soțul ei cu mândrie în voce. E foarte bună la asta.

Licitația începea peste trei ore. Între timp s-a hotărât să stea de vorbă cu Stephanie Nelle. Deşi această călătorie nu începuse ca şi o afacere a lui Magellan Billet, lucrurile s-au schimbat. Şefa lui trebuia să ştie despre israelieni.

— Trebuie să dau un telefon, a spus el. Ies afară să pot vorbi liniştit.

— Stai cât ai nevoie, a spus Dubois. Elise face mâncarea. Mâncăm.

A dat din cap să le mulțumească pentru ospitalitate şi a găsit telefonul în buzunar. Era tehnologie de ultimă generație, de la Magellan Billet, cu legătură la satelit. Cel mai mic produs de pe piață, fabricat numai pentru serviciile secrete ale Statelor Unite. Dar se întreba cât timp va mai dura până când telefoanele tuturor vor avea aceleaşi tehnologii.

Stephanie era în biroul ei şi a răspuns la telefon.

— Credeam că eşti în concediu, a spus ea.

— Şi eu.

I-a spus ce s-a întâmplat, nelăsând nimic pe dinafară.

— Schwartz are dreptate, a spus ea. Zachariah Simon e un fanatic care doar recent a apărut în atenția noastră. Nu ştim sigur ce caută, dar am transmis tot ce am aflat către israelieni şi ei au devenit extrem de interesați.

Îşi cunoştea şefa.

— Aşa că ai făcut o verificare completă?

— Bineînțeles. Simon e bogat, singuratic şi fanatic religios. Dar se ține departe de orice. De asemenea, stă în mod declarat în afara politicii şi nu vorbeşte niciodată cu presa.

— Cu alte cuvinte, e prevăzător.

— Cam prea mult, după părerea mea.

— Ce face în Haiti?

— O întrebare excelentă. Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat cumnatului tău, dar a fost depăşit de situație.

— Asta-i evident. Ce nu e, e de ce vrea Mossadul să scape de noi.

— Aş vrea să ştiu ce pun la cale.

Se gândise că asta s-ar putea să vrea ea şi el avea o cale ca să afle.

— Pot să fac asta, dar voi avea nevoie de puțin ajutor din partea ta. Vreau să merg la licitație şi să cumpăr cartea aia. Simon o vrea. Presupunerea mea e că şi israelienii sunt interesați. Dacă nu pentru altceva, măcar va fi intrarea noastră în acest joc.

— Sunt de acord. Fă-o. O să-ți trimit bani. Dar, Cotton, păstrează prețul rezonabil. Bine?

— Nu fac asta întotdeauna?

*

A mers înapoi spre casă, auzind oameni peste tot în jurul lui, unii din propriile locuințe, alții de afară, în după-amiaza luminoasă. Înăuntru a descoperit că Elise Dubois gătea orez şi fasole, împreună cu o supă de cartofi, roşii şi carne, toate fierbând pe o mică plită electrică. Casa avea patru camere, cu mobilă puțină, totul fiind curat şi ordonat.

S-a aşezat la masă cu Dubois şi cei doi copii.

— Cu ce te ocupi? l-a întrebat gazda sa.

Din nou a hotărât să nu dezvăluie minciuna lui Scott.

— Lucrez pentru aceiaşi oameni pentru care lucra Scott.

— Eşti agent secret? a spus Violine, fața fetiței fiind aprinsă de anticipare.

— Nu ca Scotty. El era pe o treaptă mai înaltă decât mine. Dar lucrez pentru aceiaşi oameni.

— Scotty ne-a învățat lucruri, a spus Alain. Lucruri de agent secret.

Băiatul s-a ridicat de la masă şi a fugit din cameră.

— Sunt emoționați, a spus Dubois. Nu întâlnim oameni ca Scotty tot timpul.

Elise a adus mâncarea pe masă.

Dubois a strâns mâna soției sale cu afecțiune.

— E profesoară bună şi bucătăreasă bună.

Alain s-a întors cu nişte hârtii, pe care le-a afişat cu nerăbdare.

— Domnul Malone nu are timp pentru asta, a spus mama băiatului. Stai şi mănâncă-ți mâncarea.

Malone a zâmbit.

— Nu e nicio problemă.

Alain a arătat.

— Poți citi mesajele?

Toate cele trei bucăți de hârtie erau albe.

A dat din cap.

— De ce nu le citeşti tu pentru mine?

— E uşor.

Băiatul a sărit în picioare pe scaun şi a ținut foile albe la lumina de deasupra capului. Încet, pe hârtie au apărut litere maro.

BUNĂ ALAIN.

Atunci a ştiut. Suc de lămâie. Reacționând la căldura becului.

— Ăsta-i un vechi truc al spionilor. Scotty nu ar fi trebui să ți-l dezvăluie.

— E un secret? a întrebat Violine.

— Şi tu îl foloseşti? a spus Alain în timp ce cobora. Scotty a spus că agenții secreți îl folosesc tot timpul.

— A avut dreptate. Îl folosim. Tot timpul. Dar nu poți spune nimănui.

— Scotty a fost un bărbat bun, a spus Elise. A petrecut mult timp cu copiii. Am fost atât de trişti când a murit.

A văzut că ea vorbea serios. Evident, Scott îşi făcuse un aliat din Dubois şi familia sa, cimentând asta cu vorbele potrivite, spuse în momentul potrivit, dublate, cel mai probabil, cu sclipirea generoasă a banilor. Magellan Billet? Interesant că Scott a folosit asta drept acoperire. Ce fel de excrocherii făcea cumnatul său?

Se îndoia că aceşti oameni ştiau.

Aşa că şi-a ținut gura şi i-a lăsat să continue să gândească cele mai bune lucruri.

*

Malone a intrat în La Villa St-Louis, hotelul situat în afara Cap-Haïtien, pe coastă, într-o clădire remarcabilă, cu influențe spaniole şi franțuzeşti. Mai luxos decât locul în care stătea, cu terenurile luxuriante îngrădite şi păzite. Licitația se ținea într-un hol lambrisat în care încăpeau confortabil câteva sute de oameni. A estimat că erau acolo mai puțin de şaptezeci şi cinci, mulți deja aşezați şi aşteptând primul articol. În dreapta şi aproape în față stătea Zachariah Simon. Celălalt bărbat, Rócha, nu se vedea. Malone s-a aşezat pe un scaun din stânga podiumului central, la capătul unui sector de opt locuri.

Un exemplar din *International Herald Tribune* din acea zi era pe scaunul alăturat. Ca să se facă mai puțin vizibil a apucat ziarul şi a citit prima pagină, observând un articol despre un reporter de la *Los Angeles Times* al cărui nume îl cunoştea. Tom Sagan. Prins cu falsificarea unei poveşti despre Orientul Mijlociu. Interesant. După o investigație internă, *Times* l-a dat afară pe Sagan şi şi-a cerut scuze pentru scandal. Păcat. Niciodată nu l-a considerat pe Sagan un tip care să mintă. Ochii lui au alunecat de pe ziar, ținând o privire pe ce se întâmpla.

Intrau mai mulți oameni.

Licitația a început şi patru articole au fost vândute, trei picturi şi o piesă frumoasă de mobilă din mahon, toate din aceeaşi proprietate care se lichida. În conformitate cu catalogul, cartea din secolul al XVI-lea va fi a cincea licitată şi a fost adusă înăuntru de un angajat cu mănuşi albe, care a aşezat-o în fața adjudecătorului.

S-a deschis licitația. Simon nu a pierdut timpul.

— Cinci mii.

Malone a aşteptat să vadă dacă altcineva făcea o ofertă. Nefiind nimeni, a făcut el una.

— Şase mii.

Adjudecătorul a aruncat o privire mulțimii şi a aşteptat.

— Şapte mii, a venit răspunsul lui Simon.

— Opt, a adăugat repede Malone.

— Zece.

O voce nouă.

Din spate.

S-a întors şi l-a văzut pe Matt Schwartz, în picioare, cu mâna ridicată pentru a se identifica.

Simon i-a aruncat şi el o privire noului venit, apoi a spus:

— Doisprezece.

Malone s-a hotărât să vadă cât de tare doreau cartea austriacul şi israelienii.

— Cincizeci de mii.

Adjudecătorii erau de obicei cunoscuți pentru fețele lor imobile, dar pe acesta l-a prins clar nepregătit. S-a văzut surpriza, dar a dispărut repede înainte de a întreba:

— Alte oferte?

— Şaptezeci şi cinci de mii, a spus Schwartz.

— O sută de mii, a supralicitat Simon.

Se părea că amândoi voiau cartea. *Bine, hai s-o facem cu adevărat interesantă.*

— O sută cincizeci de mii.

Linişte.

Nici Schwartz nici Simon nu au mai licitat.

Adjudecătorul a aşteptat treizeci de secunde înainte să întrebe de o nouă ofertă.

Niciun răspuns.

— Vândut.

*

Malone a acceptat cartea, pusă în siguranță într-o pungă de plastic transparentă, împachetată în hârtie maronie. Cei 150.000 de dolari fuseseră transferați în contul companiei de licitații, mulțumită unui cont online pe care în accesase cu parola pe care i-o dăduse Stephanie.

Îl va omorî.

Tocmai aruncase o grămadă de bani publici pe o cumpărătură discutabilă.

Dar cel puțin atrăsese atenția tuturor.

A ieşit din hol şi, înainte să părăsească hotelul, a ocolit pe la toaletă. Acolo a intrat în una din cabine, a desfăcut cu grijă pachetul şi a pus cartea învelită în plastic sub separator. Cu o mână a desfăcut oferta de la licitație, apoi a scos o altă carte – un roman franțuzesc cumpărat înainte să sosească – pe care Malone a băgat-o în învelitoarea maronie. A părăsit cabina şi baia. Dubois va aştepta cinci minute apoi va face acelaşi lucru, ducându-se acasă cu premiul.

Ştia că nu va dura mult şi, exact când părăsea hotelul şi mergea pe cărarea luminată spre stradă, cineva l-a strigat.

— Ai plătit mult prea mult pentru aia.

S-a oprit şi s-a întors.

— Şi tu eşti?

— Bărbatul pe care l-ai bătut la licitație. Zachariah Simon.

Bărbatul mai în vârstă s-a apropiat, dar nu a întins mâna spre el. Bine. Ar fi preferat să-l strângă de gât pe nenorocit.

Simon a arătat către pachet.

— De ce te interesează?

A ridicat din umeri.

— Colecționez cărți.

— De ce asta?

— Ştii deja răspunsul la întrebarea asta.

— Totuşi, de ce simt că tu nu ştii? Ceea ce-i interesant.

— Luminează-mă.

Simon a arătat printre palmieri, spre ocean şi cerul care se întuneca.

— Nu departe de aici a fost primul loc în care s-au aşezat europenii în Lumea lor Nouă.

— La Navidad.

— Ah, văd că nu eşti total ignorant. Columb a lăsat treizeci şi nouă de oameni ca să caute aur şi să formeze o colonie. Dar nu au supraviețuit un an. Măcelăriți de Tainos pentru cruzimea lor față de nativi.

— O victorie rară a băieților buni.

Fiind un bibliofil însemna că e şi cititor. Citise mult despre Columb şi secolul de după descoperirea lui. Culturile care existaseră de mai multe milenii au fost exterminate în mod violent – sute de mii au murit – totul în numele religiei şi alimentat de lăcomie.

— Cine eşti tu? a întrebat Simon.

— Harold Earl Malone. Dar toată lumea îmi spune Cotton.

— Interesantă poreclă. Cum ai…

— Poveste lungă. A arătat către pachet. De ce vrei asta?

— Ce ştii despre Cristofor Columb?

Un răspuns ciudat la întrebarea lui.

— În 1942 a navigat pe oceanul albastru?

Simon a făcut o grimasă.

— Nu am un simț al umorului prea dezvoltat. După accentul tău, aş spune că eşti din sudul Americii.

— Băiat din Georgia. Născut şi crescut.

— Acel vers pe care l-ai citat, a spus Simon. E dintr-un poem scris pentru comemorarea Zilei Columb, pe care dintr-un oarecare motiv americanii simt nevoia să o celebreze.

— Cred că e doar o scuză ca să-şi ia o zi liberă de la muncă.

— Asta ar putea fi adevărat, dar poemul este o ficțiune. Aproape nimic din el nu e adevărat. Cu toate acestea, a fost folosit de decenii ca un instrument didactic.

— Nu pari un fan al lui Columb.

— Nu ştim nimic despre Cristofor Columb.

Clar că bărbatul voia să vorbească, ceea ce îl deranja pe Malone. Se aşteptase la mai multă acțiune. Şi unde erau israelienii? În apropiere? Spera că da. De data asta se baza pe ei.

— Locul naşterii, părinții, unde a fost crescut, educat. Prima parte a vieții. Toate astea sunt necunoscute, a spus Simon. Nu ştim nici măcar cum arăta Columb. Toate portretele care există au fost pictate la mult timp după moartea lui de către oameni care nu l-au văzut niciodată. Dacă ai citit multe cărți despre el, aşa cum am făcut eu, ai şti că fiecare se contrazice cu celelalte. Columb însuşi doar a adâncit misterul, deoarece de-abia a vorbit despre el în timpul vieții şi puținele mențiuni pe care le-a făcut nu au fost consistente.

— Poate că a avut vreun motiv să țină lucrurile confuze.

— Asta a făcut, domnule Malone. A făcut-o, cu adevărat. Dar acel motiv nu e important în situația prezentă. Ce e relevant e cartea.

A hotărât să nu se mai joace.

— De ce l-ai omorât pe Scott Brown?

— Am bănuit că e o legătură. Apreciez că eşti direct, aşa că îți voi răspunde la întrebare. Domnul Brown a furat de la mine.

— Şi ce a furat?

— Cartea pe care ai cumpărat-o. A fost în proprietatea mea, apoi domnul Brown a hotărât să o ia, însuşindu-şi recompensa pe care o oferea proprietarul pentru înapoierea ei.

— Deci tu ai furat-o primul?

— Acesta-i felul în care e făcută lumea, aşa cum sunt sigur că înțelegi. L-am angajat pe domnul Brown ca intermediar, să aibă grijă de carte, dar el a hotărât să meargă pe alt drum.

— Îi stătea în caracter.

— Într-adevăr. Dar de data asta i-a fost fatal.

— Aşa că l-ai omorât. Sau, aş spune, asociatul tău l-a omorât.

— Există consecințe când îți asumi riscuri. Am fost avertizat asupra trecutului domnului Brown. Nu fac afaceri cu oameni pe care nu-i cunosc.

Dar am crezut că taxa pe care i-am plătit-o era suficientă. Din păcate, am greşit.

— Avea o soție.

— Atunci ea ar trebui să-mi mulțumească. Să fii căsătorită cu cineva care e în mod natural necinstit nu poate fi o plăcere.

Era de acord, dar Ginger l-a iubit pe idiot. Şi indiferența acestui nenorocit arogant, ca şi cea de mai devreme a lui Schwartz, îl enerva.

— Mi-am petrecut cea mai frumoasă parte a vieții mele de adult studiindu-l pe Cristofor Columb, a spus Simon. Mă consider un bun cunoscător al particularităților lui…

— Şi care e scopul pentru care se pare că a meritat să faci acest efort?

A văzut că Simon nu a apreciat critica.

— Din nou, nu e ceva care să fie relevant pentru afacerile noastre de acum.

Simon a păşit către marginea drumului, lângă una din luminile de joasă tensiune şi s-a aplecat. Malone a văzut cum a desenat ceva pe nisipul moale.

Aceeaşi combinație ciudată de litere care era şi pe scrisoarea lui Scott către Ginger.

— Asta e marca Amiralului, a spus Simon. Modul în care Columb se semna câteodată. Ciudat, n-ai spune?

Cel puțin.

Simon s-a ridicat.

— Interesant că omul nu şi-a folosit numele său de botez.

Se întreba de ce ar conta asta.

— În loc de asta, el a desenat aceste litere. Până în zilele noastre, nimeni nu ştie ce a vrut să spună cu asta. Există multe interpretări, niciuna convingătoare. Unii spun că e o combinație de greacă şi latină. Alții spun ebraică. Un lucru ştim: A vrut ca moştenitorii săi, după moartea lui, să continue să folosească acest aranjament triunghiular al literelor ca semnătură *a lor*.

— Şi ce are asta de-a face cu restul?

— Totul. Cartea pe care ai cumpărat-o conține marca Amiralului. Deschide pachetul şi o să-ți arăt.

Asta nu putea face, din moment ce cartea era dusă de mult.

Simon se uita la el.

— Şmecheria ta din toaletă n-a prostit pe nimeni.

Nu se va lăsa înşelat aşa de uşor.

Simon a ridicat o mână şi a gesticulat. Bărbatul numit Rócha a apărut pe cărare şi mergea către ei.

Ținând cartea de la licitație.

Un semnal de alarmă l-a alertat pe Malone.

Părea că Simon savurează momentul şi a spus:

— Îl am pe Yann Dubois.

Rócha i-a dat cartea lui Simon.

— E prizonierul meu şi va rămâne acolo până când vei face ceva pentru mine.

Simon a deschis volumul vechi.

— În general, aceste cuvinte sunt fără valoare. Dar există o pagină care nu e.

Părea că a găsit ce căuta.

— Aici.

Malone a văzut o tăietură clară lângă marginea cărții, de unde o pagină fusese îndepărtată chirurgical.

— Pe această pagină care lipseşte era marca Amiralului şi un mesaj de la Columb. Când am găsit prima dată cartea am văzut-o, dar nu am avut ocazia de a traduce pagina. Scrierea era în castiliana veche, o limbă pe care numai câțiva o mai pot înțelege corect în zilele noastre. Din păcate, domnul Brown ştia toate astea. M-am întrebat de ce a returnat cartea. Acum ştiu. A înlăturat cea mai importantă pagină, a luat banii pentru returnare de la proprietar, apoi a vrut să-mi vândă mie înapoi pagina.

— Dar tu nu cumperi de la oameni care au furat de la tine.

— Transmite mesaje greşite. Nu eşti de acord?

Malone a făcut un gest către Rócha.

— Aşa că ți-ai trimis câinele să-l omoare.

— Şi acelaşi lucru îl va păți şi Yann Dubois dacă nu-mi aduci pagina aia.

— Şi dacă n-o am?

— Pariez că o ai. Am presupus că Brown nu a lucrat singur. Apariția ta aici pare să confirme asta.

— Dacă e adevărat, de ce aş fi cumpărat cartea?

— Nu ştiu. Dar sunt sigur că e o legătură între tine şi domnul Brown. Adu-mi pagina aia.

Interesant, omul acesta care se credea atât de atent a făcut şi greşeli. Dar lucrurile s-au întâmplat prea repede pentru o pregătire corespunzătoare. A improvizat, răpirea lui Dubois fiind cea mai rapidă cale de a genera o reacție.

— Mâine, domnule Malone. Adu-mi pagina aia şi Dubois va scăpa neatins. Nu am nicio problemă cu el. Dar, dacă nu, nu va mai fi văzut vreodată.

S-a gândit la Elise şi la cei doi copii. Nu putea să permită să se întâmple asta, aşa că a întrebat:

— Unde şi când?

— Presupun că vrei un loc public. Unul cu acces limitat. De preferat o singură cale de intrare şi ieşire.

— Văd că ai mai făcut asta.

Simon a zâmbit.

— Şi mai mult din spiritul din sudul Americii.

— E un dar.

Simon a arătat spre sud.

— Citadela Laferrière.

Ştia locul, îl văzuse din aer chiar înainte ca avionul să aterizeze. Fortăreața era situată în vârful unui munte, construită de Henri Christophe cu două sute de ani în urmă.

— Zece dimineață, a spus Simon. Ar trebui să ai o grămadă de timp.

Nu putea să-l contrazică. Nu avea de ales.

— *Bitte*, domnule Malone, a spus Simon.

Bărbații au dat să plece.

— Oh, a spus Simon. Aproape am uitat.

A aruncat ceva spre el, şi el a prins.

Chei.

— De la vehiculul domnului Dubois. Presupun că vei avea nevoie de ele ca să te mişti pe-aici. El, bineînțeles, nu îl va folosi.

Simon şi Rócha au plecat.

Acum avea o mare problemă.

*

Malone a ieşit din maşină. Ceasul lui arăta 8:30 după-amiaza. S-a descurcat să ajungă la casa lui Yann Dubois, refăcând drumul de mai devreme. Uşa cocioabei s-a deschis şi a apărut Elise, cu siguranță aşteptându-şi soțul.

În loc de asta l-a văzut pe străinul cu care împărțise cina.

El a mers spre uşa luminată.

Ea a văzut îngrijorarea de pe fața lui.

Ochii îi erau umezi, dar nu au curs lacrimi.

— Yann are probleme?

El a aprobat din cap.

— Acelaşi om care l-a omorât pe Scotty l-a răpit.

— Şi ce plănuieşti să faci în privința asta?

Era interesant că ea nu a menționat poliția sau alte autorități. Doar ce plănuia *el* să facă. A presupus că oamenii de aici îşi pierduseră de mult orice încredere în guvern.

— O să-l aduc înapoi.

— Cum poți promite aşa ceva?

Nu putea, dar ea nu avea nevoie să audă asta.

— Tu eşti adevăratul agent secret, aşa-i?

A aprobat din cap.

— Scotty a fost un bărbat vesel. Ca un copil. Le-a arătat copiilor multe trucuri, câştigându-le încrederea. Dar nu era ceea ce a dorit să ne facă să credem.

— Şi n-ai spus nimic?

— De ce? Nu făcea niciun rău. În el am văzut doar oportunism. În tine văd rezolvare. Tu chiar ai putea fi capabil să mi-l aduci pe Yann înapoi.

Era o femeie intuitivă.

— Trebuie să stau aici în noaptea asta.

Ea şi-a dat seama de motiv şi el a văzut asta în ochii ei.

— Vor veni aici? După noi?

Pistolul lui Matt Schwartz era băgat sub cămaşă.

— Mă îndoiesc. Dar, pentru siguranță, aş prefera să rămân.

*

Malone se uita în sus la Citadela Laferrière.

Noaptea trecuse fără evenimente şi reuşise să se odihnească uşor câteva ore, rămânând în alertă. A condus maşina lui Dubois douăzeci şi cinci de kilometri în sudul oraşului, în munte, la Bonne de l'Évêque – Bishop's Miter – care se înălța 900 de metri spre cerul albastru senin al dimineții. O şosea şerpuită ducea la o parcare chiar sub fortăreața impresionantă.

O potecă de piatră urca de la parcare şi putea fi străbătută pe jos sau călare pe un cal. Mai avea treizeci de minute până la întâlnirea de la ora 10:00. Nu trebuise să ajungă şi mai repede, din moment ce presupunea că era exact ceea ce făcuse Simon. Dimpotrivă, el se baza pe altceva pentru a se autoproteja.

S-a oprit şi a studiat o placardă care dădea informații despre loc, desemnat de mult pe lista Patrimoniului Mondial UNESCO. Pereții de 40 de metri înălțime, 6 metri grosime. *Construit ca să reziste pentru posteritate*. Fără fundație, pietrele gri întunecate se sprijineau direct pe stâncă, înălțimile fiind lipite cu mortar calcaros, melasă şi sânge de vacă. Zece mii de metri pătrați de spațiu închis, fuseseră odată casa a câteva mii de soldați, având destulă hrană şi apă pentru supraviețuire a cinci mii de oameni timp de un an. Henri Christophe a dorit ca fortăreața să fie ultima lui redută. Dacă francezii se întorceau şi invadau coasta de nord, el şi oamenii lui ar fi incendiat Cap-Haïtien şi pământurile dimprejur, apoi s-ar fi retras în munți şi ar fi folosit cele câteva trecători ca puncte strategice, supraviețuind cu orice preț, în ideea de a nu mai ajunge sclavi niciodată. Bineînțeles că francezii nu s-au întors niciodată, dar citadela a devenit un simbol al dorinței lor de a lupta pentru libertate şi a rămas cel mai respectat monument din Haiti. Din nefericire,

mândria a fost afectată de modul în care Christophe a folosit munca a 20.000 de sclavi pentru a o construi, mulți dintre ei murind în acest timp.

A început să urce către intrare.

Ştia ce s-a întâmplat aici în martie 1811.

În fața unei revolte, pornită ca să detroneze prima monarhie din Haiti, Christophe, în loc să lupte, s-a sinucis în Palatul Sans-Souci cu un glonț de argint tras în inimă. Soția şi copiii i-au târât trupul în sus pe munte la citadelă, unde a fost cufundat într-o cuvă cu var nestins, lăsând gloata fără premiu.

Urcarea a durat cam douăzeci de minute.

Stânci perpendiculare protejau pe trei laturi, singura intrare aflându-se sub focul nestingherit al tunului de sus. A păşit printre porți, încă cu balamale, şi s-a întrebat dacă era adevărată legenda conform căreia Christophe, pentru a testa caracterul oamenilor săi, a mărşăluit cu o companie pe parapetul turnului.

Şi cealaltă poveste.

Cum regele a îngropat aur undeva în pereți.

Rampele şi treptele se înălțau întunecoase şi umede. A ieşit din interiorul răcoros într-o curte însorită. Cele mai multe din acoperişurile clădirilor dispăruseră, cu excepția câtorva acoperite cu țiglă roşie. Era uimitor cum un bărbat care nu ştia să citească sau să scrie, care lucrase ca spălător de vase şi chelner, a fost în stare să creeze ceva atât de impresionant.

Creat în sclavie, eliberat în agonie.

Asta era Haiti.

În zare, pe kilometri întregi, fără niciun obstacol, se vedeau pante verzi şi munți. Terasele defineau cetatea, creând mai multe niveluri de pe care un atac putea fi respins. Peste tot erau tunuri, unele încă pe carele lor, cele mai multe împrăştiate. Aproape patru sute, cum spunea placa de mai jos. Şi un milion de ghiulele, aşezate în piramide, încă aşteptând să fie utilizate. A văzut movila din centru – var solidificat – unde a fost aruncat corpul lui Christophe şi unde a şi rămas.

Apoi l-a văzut pe Simon.

În dreapta movilei.

Cam încă cincizeci de oameni rătăceau pe-acolo, admirând grandoarea lăsată în paragină. Pistolul lui Schwartz era în buzunarul din spate al lui Malone, ascuns de cămaşă. Dimineața era caldă şi umedă, fruntea fiindu-i umedă de sudoare. Nu fusese niciodată un jucător pentru bani, neplăcându-i pariurile, dar părea că fiecare zi ca agent al Magellan Billet era un joc de noroc. În ultimul timp, simțea că riscurile îl obosesc. Ca acum. Viața lui Yann Dubois depindea de cacealmaua pe care era pe cale să o facă şi de miza care spera să apară.

A păşit către Simon şi a spus:

— O am.

— Arată-mi.

— Fii serios. Dacă o vrei, arată-mi-l pe Dubois.

Dintr-una din clădiri a apărut un grup care făcea turul, ghidul recitând ceva în engleză despre cum oamenii spuneau că Henri Christophe ar fi zburat în mod magic de la Sans-Souci la citadelă şi spiritul său încă fusese văzut bântuind noaptea, căutându-şi soldații. Grupul era format din zece persoane şi se apropia de groapa de var. Se părea că lui Simon nu-i plăcea intruziunea şi s-a îndepărtat. L-a urmat, continuând să fie atent la ce se întâmpla în jur.

— Domnule Malone, a spus Simon. Nu mă lua de prost. Domnul Brown a greşit. Aş spera că ai învățat din greşeala lui.

— Am pagina şi, ai avut dreptate, marca Amiralului e acolo. Am recunoscut-o noaptea trecută când ai desenat-o. Nu dau doi bani pe toate astea. Îl vreau doar pe Dubois şi 600.000 de dolari din Insulele Cayman.

Fața lui Simon s-a luminat de recunoaştere.

— Domnul Brown te-a înşelat?

Unul din avantajele memoriei sale eidetice era abilitatea de a-şi aminti detalii exacte. Malone se născuse cu acest dar, care i-a fost de folos când a fost avocat – şi a devenit chiar şi mai de folos în munca de acum.

— Numărul de cont 569328-78-9432. Banca din Insulele Cayman. Categoric, mă interesează acei bani.

S-a gândit la asta noaptea trecută şi a tras concluzia că ar putea să funcționeze ceea ce învățase din verificarea trecutului lui Simon.

Şi se părea că aşa era.

— Ştiu despre acele fonduri, a pus Simon şi nu mă interesează. Sunt ai tăi. Vreau doar pagina lipsă.

— Atunci îți pierzi timpul.

Simon părea că ştie ce se aşteaptă de la el şi a arătat cu mâna.

Malone s-a întors şi l-a văzut pe Dubois la treizeci de metri, de cealaltă parte a curții, cu bărbatul numit Rócha lângă el. Deşi nu a văzut nicio armă, ştia că Rócha e înarmat.

Bine, aproape toți jucătorii erau aici.

A pornit către Dubois.

— Prima dată pagina, a strigat Simon.

S-a întors.

— După ce sunt sigur că e bine.

S-a ținut tare, arătând clar că acest punct nu e negociabil. Simon a ezitat, apoi a dat din cap aprobând.

S-a întors şi a continuat să meargă.

Dacă a ghicit bine, Zachariah Simon nu era un om dispus să se afişeze public. De asta îl avea pe Rócha. Nu că Simon nu reprezenta un pericol – doar că cea mai directă amenințare era în fața lui, nu în spate.

Şi-a dus mâna la buzunarul din spate şi a găsit pistolul.

Şi-a ridicat arma şi a tras către Rócha.

Dar ținta lui sărise în stânga.

Dubois a sărit în dreapta. Spera că va ieşi naibii de-acolo.

Malone s-a ghemuit în spatele movilei de calcar, găsind refugiu la Henri Christophe.

S-a întors.

Simon nu se mişcase.

Oamenii se împrăştiau.

Câteva țipete.

S-a auzit o armă şi un glonț a ricoşat de pe piatră, la o palmă de fața lui.

Rócha ripostase.

Nu văzuse niciun paznic când a intrat, dar presupunea că un loc ca acesta trebuia să aibă angajați de securitate. Gloanțele şi haosul vor atrage atenția.

Aşa că trebuia să acționeze repede.

A hotărât să-l atragă pe Simon. Austriacul continua să stea nemişcat, încrezător că Malone nu-l va împuşca şi că Rócha are situația sub control.

A răsucit pistolul, dar înainte să tragă, pământul din jurul lui Simon a erupt în mici explozii. Trei. Patru. Cinci. Ceea ce a provocat în final o reacție, când Simon a realizat că altcineva decât Malone îl avea în vizor.

Împuşcăturile au venit fără zgomot, ceea ce însemna că o armă cu amortizor se afla pe meterezele de deasupra lor.

Simon a alergat la siguranța unei clădiri din apropiere.

Malone a zâmbit.

Israelienii.

În sfârşit.

A presupus că au urmărit. Nu fusese niciun contact noaptea trecută, dar asta nu însemna că ei au plecat. Ştia că n-ar risca să se expună, folosindu-l pe el ca să obțină orice ar fi căutat. Din moment ce erau aici a presupus că ştiau că Simon are cartea. Dar ştiau şi că o pagină lipseşte şi vor începe să se întrebe.

O avea americanul?

A scrutat curtea goală cu privirea, dar nu l-a văzut nici pe Rócha nici pe Simon. Şi deasupra lui totul era tăcut. Trebuia să plece. Dar unde era Dubois?

A dus brațul cu arma într-o parte şi a protejat pistolul cu coapsa în timp ce intra din lumina soarelui înapoi în fortăreață. A auzit oamenii discutând în diverse limbi, cu vocile ridicate şi emoționate, toți mergând, cu siguranță, spre ieşire.

A mers şi el încolo şi a văzut oamenii alergând în jos, spre parcare. S-a uitat rapid în spate şi nu a văzut pe nimeni. Aşa că i-a urmat, aruncând câte o privire în spate până când a trecut de prima curbă. Mult deasupra porții, pe parapet, l-a văzut pe Matt Schwartz.

O fluturare de mână a israelianului a spus *Cu plăcere*.

I-a întors gestul.

Ştia cum mergea treaba. Israelienii l-au fugărit pe Simon, dar nu vor risca mai mult. În schimb, ei urmăreau din poziția lor cum pleca toată lumea. Lipsa securității sau orice alte forțe oficiale i-au spus altceva – guvernul Haitian coopera.

Diplomație.

Nu era minunat?

A ajuns la parcare şi tot nu i-a văzut pe Simon şi Rócha. Trebuia să meargă înapoi şi să-l găsească pe Dubois. Dar în depărtare, încă pe parapetul de deasupra citadelei, Schwartz îi făcea semn să plece.

De ce?

Apoi şi-a dat seama.

A mers mai departe, a deschis maşina din partea şoferului şi s-a strecurat în spatele volanului.

Fața lui Dubois a apărut în oglinda retrovizoare, ridicându-se din locul în care a stat ascuns.

— Mi-am văzut maşina şi te-am aşteptat.

— Eşti bine?

Prietenul lui a aprobat din cap.

— Sunt bine. Să mergem.

El a fost de acord.

*

Malone a condus direct la şcoala unde preda Elise Dubois ca s-o anunțe că totul era în regulă. A fost bucuroasă să-şi vadă soțul nevătămat şi i-a mulțumit lui Malone cu o îmbrățişare şi un sărut.

— Ştiam că o vei face.

I-a apreciat încrederea, din moment ce el nu fusese atât de sigur. Acum problema erau israelienii, din moment ce ei îşi vor vrea răsplata. Dar la fel ca şi cu Simon, el nu avea pagina lipsă ca să le-o dea. A hotărât să părăsească Haiti şi să le spună lui Pan, Ginger şi Stephanie Nelle ce aflase. Cel puțin ştia cum şi de ce murise Scott. Mai ştia şi numărul de cont pentru depozitul de 600.000 de dolari din Insulele Cayman, pe care Magellan Billet îl putea obține uşor. Ginger merita acei bani şi el se va asigura că îi va obține.

Au părăsit şcoala şi s-au oprit la hotelul Creole, unde Malone a aflat că Simon plecase mai devreme. Cel mai probabil, austriacul se îndrepta acum spre aeroport, nesigur de ceea ce se întâmplase la citadelă, dar bucuros că scăpase. A apucat geanta din camera de la etajul al treilea şi a plecat, mergând cu Dubois către docuri şi barca lui. Pe drum sunase şi rezervase un loc la zborul de la Cap-Haïtien la Miami, care pleca în şase ore. De acolo se va duce acasă la Atlanta.

— Îmi pare rău că te-am implicat în tot acest pericol, i-a spus el lui Dubois.

— M-am băgat singur. Am vrut să te ajut.

— Din fericire, s-a terminat, şi apreciez ce ai făcut.

Stătea pe puntea din spate, sub un baldachin de pânză, ferit de soare. Cele mai multe dintre bărci dispăruseră, cu câştigul pentru o zi. Nu observase cu adevărat barca la prima călătorie, cu excepția motorului chinuit.

— Ai nevoie de un mecanic, i-a spus lui Dubois.

— Eu sunt acela. Face o grămadă de zgomot şi fum, dar funcționează. Întotdeauna. Scotty m-a ajutat cu asta. Mi-a dat bani pentru piese.

Şi aşa va face şi el când Dubois îl va lăsa la aeroport.

Cel mai mic lucru pe care-l putea face.

— Mi-a cumpărat GPS.

— Scott?

Dubois a aprobat din cap.

— A spus că avem nevoie de el. L-a folosit el, apoi mi l-a lăsat mie.

A intrat cabina din față. Deasupra volanului, pe lemn, era montat un GPS nou, cu cablurile coborând spre sursa de energie.

Voia să ştie.

— Ce a făcut Scott cu el?

— Aşa a găsit *Santa María*.

— Dar nu ştii dacă acea epavă e nava amiral al lui Columb,

Şi nimeni nu va şti vreodată. Cel mai probabil, Scott intenționa să folosească descoperirea pentru altă excrocherie cu cineva.

— A marcat locul pe GPS. Aşa am ştiut unde este. Mi-a spus că sunt chestii de agent secret. Dar niciodată n-am crezut că e agent. Doar un bărbat care s-a purtat bine cu mine.

Mintea lui se învârtea. Totul se potrivea la locul lui, cu excepția unui lucru. Hârtia pe care i-o trimisese Scott lui Ginger. Asta-l deranjase în ultimele patru zile. De ce a făcut-o? Şi de ce ar fi considerat-o Simon destul de importantă pentru a zbura la Atlanta ca să arunce o privire?

Apoi şi-a dat seama.

Cât de simplu.

Atât de simplu că aproape i-a scăpat.

A păşit pe puntea din față şi a găsit plicul maroniu în geanta lui. A scos pagina cu marca Amiralului şi a dus-o înapoi în cabina din față. A aprins becul de deasupra şi a ținut hârtia aproape de filamentul cald.

Încet, s-au materializat numere maronii.

Dubois a privit cu atenție şi a înțeles.

— A folosit zeamă de lămâie.

Malone a zâmbit.

— Asta a făcut. De fapt, nu e un mod rău de a trimite un mesaj, dacă ştii că e acolo.

— Ştiu alea, a spus Dubois. Sunt de la locul epavei.

— Porneşte motorul. Vreau să merg înapoi jos.

*

Malone şi-a lovit înotătoarele şi a înotat spre masivul de piatră cu crăpătura şi crevasa. A coborât singur, Dubois stând sus cu arma lui Schwartz, păzindu-l. Nu era prin preajmă niciun vas şi voia ca lucrurile să rămână aşa. Ziua de azi era mai slabă, dar acelaşi rechin patrula la cincizeci de metri de acolo. Numerele de pe GPS pe care Scott i le trimisese în secret lui Ginger i-a trimis direct înapoi acolo.

S-a apropiat de deschidere şi s-a strecurat înăuntru.

A examinat lemnele din nisip şi a văzut că fuseseră cioplite de mâna omului, acum pietrificate de secolele petrecute sub apă. Mai erau împrăştiate câteva artefacte. Care arătau ca o cupă, nişte cuie, nişte catarame. Era clar o epavă. Dacă îi aparţinuse lui Columb, rămânea de văzut.

A agitat nisipul şi a ajuns la fund, dezvăluind ce se afla la câțiva centimetri dedesubt. Furtuna s-a ridicat, apoi s-a aşezat repede, apa caldă rămânând clară. O nişă i-a captat privirea, dar ştia că nu e bine să-şi bage mâna acolo. Țiparii ar putea hotărî că nişte degete ar putea fi o masă grozavă.

O altă nişă la dreapta lui părea mult mai primitoare.

Goală, cu mai puțin de treizeci de centimetri adâncime, întregul interior fiind vizibil.

A scormonit în nisip.

Şi a văzut ceva.

Sticlă.

Mai multă agitare a nisipului a dezvăluit mai multă sticlă.

S-a aplecat şi a eliberat obiectul.

O sticlă de Coca-Cola, cu capătul acoperit cu un dop şi sigilat cu ceară. Înăuntru era o foaie rulată de hârtie maronie, asemănătoare ca mărime şi culoare cu celelalte pagini din cartea pe care o cumpărase de la licitație. O pungă de plastic sigilată cu ceară oferea o măsură suplimentară de protecție.

A găsit locul ascuns.

Riscant ca naiba să fie lăsat sub apă, dar Scott nu a fost niciodată renumit pentru precauție.

*

Malone a ieşit din maşină la terminalul principal al aeroportului din Cap-Haïtien. Dubois l-a condus acolo de la docuri şi au ajuns cu destul timp înainte de zbor.

I-a strâns mâna prietenului lui şi i-a mulțumit din nou.

— Nicio problemă, omule. Sunt bucuros că ai venit. Am rezolvat totul.

Nu chiar totul, dar destule.

I-a dat 500 de dolari lui Dubois.

— Repară motorul acela, bine?

— Ah, omule. E prea mult. Mult prea mult.

— E tot ce am, că ți-aş fi dat mai mult.

Şi-au luat la revedere şi a intrat în terminal, căutându-şi zborul.

Matt Schwartz îl aştepta chiar înainte de punctul de securitate.

— Nici nu credeam că mă vei lăsa să plec fără să-mi spui la revedere, i-a spus israelianului.

— Ai găsit pagina?

A aprobat din cap.

— Mă gândeam că vei reuşi. Ne-am întrebat de ce te-ai dus înapoi cu barca.

— Ce s-a întâmplat cu Simon?

— A mers direct la aeroport şi a plecat de mult.

— Probabil gândindu-se că am avut ajutor la citadelă.

— Asta a fost ideea. Îmi dai pagina?

— Presupun că nu ai de gând să mă laşi să plec cu ea?

— E plata pentru favoarea pe care ți-am făcut-o cu Dubois.

Şi-a dus mâna la buzunarul de la spate şi a scos pagina răsucită, încă în punga de plastic. Spărsese sticla ca s-o elibereze. Pagina era umplută cu nouăsprezece linii scrise cu cerneală neagră estompată, împreună cu marca Amiralului, exact cum o descrisese Simon.

— Poți să ne dai măcar o copie? a întrebat el.

— Presupun că nu mă vei crede pe cuvânt dacă-ți spun că nimic de aici nu e important pentru America.

— E în natura mea.

— Atunci copia pe care ai făcut-o pe drum ar trebui să facă să dispară toate temerile guvernului tău.

A presupus că Schwartz ştia că s-au oprit la hotel în drum spre aeroport.

I-a dat pagina şi a spus:

— Ai idee ce e asta? Cunosc câteva limbi, dar nu pot s-o citesc. Simon a spus că e în castiliana veche.

Israelianul a ridicat din umeri.

— Oamenii noştri o vor traduce, cum sunt sigur că o vor face şi ai voştri.

— Simon a omorât un om pentru asta.

— Ştiu. Ceea ce ne-a făcut pe toți să ne punem întrebări. Dar persoane cu rang mai mare decât al meu se vor ocupa acum de asta.

A înțeles.

— Să fii la baza de jos a grămezii vine cu dezavantaje.

Schwartz a zâmbit.

— Îmi place de tine, Malone. Poate ne vom mai întâlni într-o zi.

— Poate.

Israelianul a făcut un gest cu geanta.

— Ceva îmi spune că n-am văzut şi n-am auzit nimic despre Zachariah Simon.

El a fost de acord.

— Tot ce putem spera, a spus Schwartz, e că data viitoare va fi problema altcuiva.

— Ai dreptate.

Şi s-a îndreptat spre casă.

SFÂRŞIT

MERCENARUL ETERN
BARRY SADLER

Barry SADLER

Mercenarul etern

versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL 4

14

Călătoria trebuia să dureze între douăsprezece și cincisprezece zile, depinzând de vânturi și vreme. *Destul timp pentru odihnă*, se gândi Casca. Privi nenumăratele insule ale Cicladelor alunecând prin babord și tribord în timp ce galera împinsă de rame naviga pe marea întunecată. Era plăcut să privești insulele și să respiri aerul proaspăt al mării ce se întindea de la un orizont la celălalt. Acestea semănau cu un convoi enorm de nave ciudate plutind pe apa întunecată sub cerul albastru senin. Precum o gardă de onoare formată din nave trimise de zei să-i ureze drum bun în voiajul său către libertate.

La a acest gând copilăresc, a zâmbit în sinea sa. Au trecut atât de mulți, mulți, ani de când imaginile iscate de imaginația copilărească nu-i mai apăruseră în minte, încât această mică înfumurare momentană era ca un băț plutitor singuratic ce tresălta printre valuri. E de bine. O prevestire bună. Undeva din adâncul minții sale, ceva îi spunea că libertatea va veni. Dar, se întreba ce naiba ar fi crezut ceilalți sclavi dacă ar fi știut ce era – chiar și puțin – în mintea sa. Pe durata voiajului îşi va păstra gândurile pentru el. Și din nou, ca și în timpul primei sale călătorii către Seriphos, nu a simțit nici o urmă de rău de mare, deși, chiar și în aceste ape calme, maladia i-a atins pe mulți dintre sclavi. Ruliul ușor și înălțimea mică a galerei îl ajutau doar să-și limpezească mintea în timp ce se odihnea.

Au părăsit insulele. În zorii celei de a doua zi pe mare, când a ieșit pe punte, mai putea vedea în pupa doar o linie ce reprezenta Achaia, cel mai sudic ținut al Greciei. Au pătruns în apele lipsite de insule a ceea ce grecii numeau Marea Ionică, o întindere de patru sute de mile de apă ce despărțeau Grecia de cuceritoarea și ucenica sa, Roma.

Vântul a lipsit doar de două ori în zece zile. Atunci bătăile de tobă ale *hortator*ului au dat măsura, iar sclavii au păstrat ritmul. Pe această navă biciul era folosit cu moderație. Căpitanul avea un echipaj de vâslași buni și voia să-i păstreze în formă bună cât mai mult posibil. Doar doi au murit în timpul voiajului. Unul datorită unei boli hemoragice care l-a făcut să-și piardă dinții, după care a murit. Celălalt datorită încercării căpitanului de a-i băga mințile în cap unui vâslaș care a pierdut ritmul; pe acela a vrut să-l pocnească în cap cu bastonul, dar.... O mișcare greșită, și o țeastă mai subțire decât a crezut căpitanul. Sigur, bastonul era făcut din lemn țeapăn cu o măciulie de argint la capăt…

Casca era hotărât să-și vadă de treaba lui în timpul voiajului, dar asta nu-l împiedica să-i observe pe ceilalți sclavi. În cala în care erau cazați sclavii particulari era obișnuitul amestec de oameni și rase. Dar unul dintre ei ieșea în evidență, iar pe el îl interesa în mod deosebit.

Nu mai văzuse altul ca acesta. Sclavul era un om micuț de o vârstă greu de precizat. Putea avea oricât între 45 și 65; un smoc de mustață gri și barba îi accentuau trăsăturile. Era greu de spus datorită culorii pielii care avea o nuanță aurie ascunsă sub un strat de bronz căpătat de la soare. Ochii săi erau la fel cu cei văzuți de Casca la unii călători veniți din orient în piețele din Ierusalim, doar că ai lui erau mai oblici, dându-i un aer somnoros. Avea trupul suplu, cu musculatura bine reliefată.

Dar ceea ce îl făcea să pară atât de ciudat era mai mult ceea ce făcea decât cum arăta. În fiecare dimineață și seară avea un ritual straniu de exerciții, răsucindu-și trupul ca un șarpe, în poziții ciudate pe care le menținea perioade lungi de timp și performând alte exerciții bizare de respirație, expirând aerul șuierat printre dinți, apoi inhalând și oprindu-și respirația.

Și mai ciudat era felul cum se comporta în relațiile cu ceilalți sclavi. Micuțul era tăcut și bine manierat, fără să jignească pe nimeni când nici măcar când nu mai avea șansa să ia ceva din oala cu mâncare, ba chiar zâmbea și-i mulțumea bastardului care-i făcuse asta. Afurisit de curios. Poate că omul era nițel dus cu pluta.

Pe măsură ce zilele treceau, Casca vedea cum puțin câte puțin, ceilalți sclavi îl dominau pe omul galben, până ce nu şi-a mai putut reține curiozitatea. În această noapte, după masa de seară, s-a alăturat micuțului și l-a întrebat:

— De ce-i lași să te trateze așa, omule galben?

Ochii căprui, oblici, l-au privit direct pe Casca. Omul nu arăta nici o urmă de frică. Indiferent ce i se făcuse, nu era pentru că ar fi fost un fricos.

Omul galben a zâmbit, dinții albi strălucindu-i în lumina slabă.

— Nu în această seară, monstruosul meu barbar. Noaptea asta dormi. Mâine voi răspunde întrebărilor tale, pentru că stăpânul Confucius spunea că a învăța pe cineva înseamnă să înveți tu însuți. Mâine, amândoi vom învăța ceva mai mult.

Pe când se culca pe salteaua sa de paie, Casca se gândea la ciudatul omuleț cu dinți strălucitori, dar până la urmă a renunțat să mai aprofundeze ce-a vrut să spună sclavul galben, și, cu un mormăit, s-a întors pe partea dreaptă și a lăsat ca scârțâiturile navei de lemn să-l adoarmă.

Iar când noua zi a venit la fel de asemănătoare ca toate celelalte ale voiajului, practic și-l scosese din minte pe cel galben.

Până la masa de seară, desigur.

Rațiile sclavilor au fost coborâte în cală într-un cazan mare, negru, care după cum arăta, a fost folosit în flotă de cel puțin o sută de ani. Toate mesele erau gătite în singurul loc de pe navă unde putea fi aprins focul, o zonă deschisă acoperită cu nisip, o tipsie de alamă servind ca sobă. Focul era cel mai periculos dezastru ce se putea întâmpla la bordul unei galere.

După ce cazanul a fost coborât, sclavii s-au așezat în șir pentru a-și lua rațiile în bolurile personale. Evident, Casca a fost primul. Era cel mai puternic, cel care totdeauna se hrănea primul. Și-a dus bolul cu pește fiert la locul unde-și avea salteaua și, așezându-se cu picioarele încrucișate, a început să mănânce cu degetele.

O agitație la cazan i-a atras atenția. Omul galben avea probleme.

Acesta așteptase răbdător să-i vină rândul, mulțumit, chiar dacă era ultimul la rând pentru că cedase locul unui sclav bătrân – și a făcut o plecăciune politicoasă în timp ce-l lăsa să se așeze în fața lui.

Când și-a luat propria porție – una foarte mică pentru că atât mai rămăsese pe fundul cazanului – doi dintre sclavii mai tineri au vrut să se distreze pe seama micuțului. Unul dintre ei avea vreo 20 de ani, cu părul blond și trăsături destul de plăcute – deși o privire mai atentă ar fi văzut expresia josnică a gurii. Celălalt avea sânge amestecat, poate grec cu persan. Corcitura era masiv și puternic, și se gândise de câteva ori să-l provoace pe Casca pentru prima poziție. Dar, pare-se că a văzut ceva la legionar care i-a spus că e mai bine să-și vadă de treabă, deci Casca nu a avut plăcerea să-i tăbăcească curul. Dar omul galben era altceva – un fleac. Când micuțul cu ochii oblici și-a luat bolul și se îndrepta către salteaua sa, tânărul sclav blond i-a pus piedică, făcându-l să-și verse mâncare pe podea. Blondul și corcitura s-au veselit, spunându-i gălbejitului să mănânce de pe jos precum un câine, pentru că oricum este un fel de animal, poate chiar un nou fel de maimuță.

Omul galben s-a ridicat de pe podea. Zâmbind, și-a șters resturile de mâncare de pe roba sa de culoarea șofranului și s-a întors cu fața către cei doi. Făcând o plecăciune, i-a întrebat politicos:

— Onorați domni, este intenția voastră de a continua să mă hărțuiți? Am făcut ceva care v-a ofensat? Dacă-i așa, regret sincer și vă asigur că a fost neintenționat. N-aș vrea să vă rănesc. Vă doresc doar să aveți o viață plină de bucurii și armonie.

Corcitul nu-și putea crede urechilor. Apoi începu să râdă.

— Să ne rănești? Nu vrei să ne rănești? Broscoi galben, te învăț eu ce înseamnă să rănești.

Casca dădu să se ridice ca să oprească atacul, dar omul galben i-a prins privirea și i-a făcut semn să stea pe loc. Ei, nu era treaba lui dacă omulețul voia să se aleagă cu țeasta spartă de cei doi turbați. Casca a dat din cap și a continuat să mănânce, dar privea atent.

Grecul continua să vorbească cu orientalul. Îmbătându-se cu auzul propriilor vorbe, începuse să descrie ce fel de părinți trebuie să fi fost cei în stare să producă ceva ca micuțul cu ochi oblici.

Omul galben a oftat ca și cum ar fi fost obișnuit și obosit de aceste insulte și de altele pe care cei doi le-ar mai fi azvârlit asupra sa. Dar și-a coborât brațele într-una din acele poziții pe care Casca le observase când acesta făcea exerciții. Mișcarea a atras și atenția corcitului.

— Ce-i asta? a întrebat, și întinse un braț lung cu care îl înșfăcă pe omuleț de umăr.

Dar înainte de a pricepe ce se întâmplă, a zburat prin aer. Se lovi cu spatele de punte la mai bine de trei metri depărtare, cu un *thunk* puternic care i-a scos aerul din plămâni.

Orientalul abia dacă-și schimbase poziția. Apoi s-a întors cu fața către cel căzut, a făcut o plecăciune, și l-a întrebat pe un ton politicos:

— Vrei să-mi faci marea favoare de a lăsa deoparte această întâmplare nefericită? Nu vreau să te rănesc.

Fața-i galbenă nu arăta nici un semn de mișțocăreală. Omul era absolut sincer.

— Te rog nu mă obliga să fac ceva neplăcut.

Corcitul de pe podea a rămas uimit. Apoi respirația i-a revenit, s-a ridicat, și cu un grohăit s-a aruncat asupra omului galben, cu mâinile întinse către gâtul acestuia.

Ochi-oblici a pivotat pe un picior, și-a întors trupul ca și cum ar fi vrut să fugă, apoi cu o mișcare circulară l-a lovit pe grec cu piciorul în gât, trimițându-l din nou la podea abia respirând.

Când corcitul năvălise asupra lui, la fel a făcut și tânărul blond. Pe când piciorul orientalului mai era încă în aer, blondul și-a trimis pumnul către fața omului galben – doar ca să… nu-l găsească acolo. Mâna lui ochi-oblici a făcut o mișcare, și trupul tânărului s-a răsucit ajungând cu fața în direcția de unde venise. Până când corcitura a lovit podeaua, orientalul l-a pus deja pe tânăr în genunchi. Cu un oftat de regret, a format un pumn ciudat și l-a pocnit pe tânăr chiar în spatele urechii. Tânărul a căzut inconștient. Probabil că și-ar fi spart nasul dacă galbenul nu i-ar fi prins capul în cădere și l-a așezat cu blândețe pe podea.

Ochi-oblici s-a întors spre ceilalți sclavi.

— Cer iertare pentru această întâmplare neplăcută, dar a fost de neevitat.

Îngenunchind, a adunat resturile de mâncare de pe jos și le-a pus la loc în bolul său, apoi a luat o cârpă și a șters conștiincios puntea acolo unde căzuse mâncarea. Când a terminat, s-a întors cu fața spre ceilalți și a făcut o plecăciune.

Casca a rămas cu gura căscată. *Pe Hades, ce-a fost asta*? *N-am mai văzut așa ceva*. A înghițit la repezeală restul de mâncare și și-a șters gura cu dosul mâinii păroase, apoi s-a alăturat omului galben.

— Ce fel de om ești tu? Știu că te-am întrebat și ieri, dar nu mi-ai răspuns, iar după ceea ce tocmai am văzut că le-ai făcut acestor doi „viteji" mi-ar place să aflu mai multe despre tine. Vrei să-mi spui?

Omulețul s-a uitat lung și drept în ochii lui Casca înainte de a răspunde.

— De ce te preocupi de mine, soldat?

— Nu sunt soldat! a ripostat Casca. Sunt sclav ca și tine.

— Ești soldat… indiferent de starea ta prezentă. Suntem ceea ce suntem din clipa în care ne-am născut și nu putem schimba asta. Ești un soldat. Poți fi și multe alte lucruri în viață, dar, așa cum se rotește marea roată, vei redeveni ceea ce ești.

Blândețea revenise, o blândețe ancestrală, cu care continua să se uite adânc în ochii lui Casca.

Privirea lui Shiu Tze îl stingherea pe Casca, așa că vocea i-a devenit severă.

— Și-atunci, ce ești tu, micuțule, dacă nu un sclav?

— Sunt un umil adept al marelui înțelept Kung Fu Tsu, Kung Filozoful – sau, așa cum îl numesc învățații voștri, Confucius. Urmez învățăturile sale și regulile de viață.

— Nu încă o religie, a gemut Casca. Doar de asta mai avea lunea nevoie, de o altă gașcă de zei care să-l înnebunească pe om.

Shiu Tze a râs ușor.

— Nu, barbarul meu năsos. Kung Fu Tzu – sau poate ar trebui să-i spun Confucius; va fi mai ușor pentru tine să-l pronunți cu limba ta needucată – Confucius nu este un zeu. Este un mod de viață care poate aduce pace și bucurie tuturor.

Curiozitatea l-a cuprins pe Casca. Micuțul avea un efect magnetic asupra lui.

— Și care este acest mod, Shiu Tze?

— Este calea educației. Maestrul meu, înțeleptul Confucius, are doar un singur principiu de viață: să nu faci altora ceea ce nu vrei să-ți facă ei ție.

— Doar atât?

— Mai sunt Analectele și cele cinci Ching ale învățăturilor sale, dar nu e o religie ca a voastră cu panoplia ei de zei. Marele înțelept a trăit și a pășit pe pământ acum mai bine de cinci sute de ani. Nu este zeu, dar învățăturile sale îți pot aduce

pacea în minte, liniștea interioară. Aceasta este „religia” mea. Membrii ordinului meu cred că sufletul dăinuiește atât timp cât descendenții unui om își amintesc de el, așa că eu îmi onorez tatăl, iar fii mei trebuie să mă onoreze pe mine până la momentul renașterii mele. Iar atunci, dacă mi-am câștigat meritul, voi renaște ca om. Dacă nu, voi fi o ființă inferioară, un animal, până ce îmi voi răscumpăra păcatele.

— Religia, a mormăit Casca. Destul cu religia. Vreau să știu cum ai făcut ceea ce le-ai făcut ăstor doi idioți de aici.

Îi arătă pe cei doi huligani care acum se consolau unul pe altul cu ideea că Shiu trebuie să-i fi lovit cu vreun ciomag în momentul când ei nu au fost atenți. Peste un ceas vor crede propria lor minciună.

Shiu a râs, un sunet zglobiu, ca niște clopoței de vânt. Vocea sa era surprinzător de muzicală.

— Foarte bine, o, puternice războinic. Ceea ce ai văzut a fost calea *mâinii deschise*. Este o artă pe care o practică mulți din frăția mea. Vezi, codul nostru interzice folosirea armelor, dar nu suntem atât de proști încât să credem că pasivitatea absolută va rezolva orice situație. Deci, când nu mai e nimic de făcut, aplicăm cale *mâinii deschise*. A ajuns la noi de peste munții cei mari împreună cu învățăturile unui alt mare înțelept, Siddhartha Gautama, zis și Buddha. Mulți dintre adepții săi erau maeștri ai acestei arte, iar noi am învățat-o de la ei și am adaptat-o ca ni se potrivească nouă.

— Dar, l-a întrerupt Casca, cum de funcționează? Ești mult mai mic decât cei doi, totuși i-ai manevrat de parcă erau copii. Cum?

Shiu a râs din nou.

— Îmi placi, barbarule. Și pentru că te plac și cred că de fapt ești un om bun, am să te învăț calea *marelui cerc*. Pentru fiecare mișcare există o contramișcare. Folosești puterea și greutatea oponentului împotriva lui. Cât va dura această călătorie, te voi instrui în Cale, dar, în schimb pentru aceasta, trebuie să mă lași să-ți vorbesc despre învățăturile lui Confucius în speranța că aș putea obține mai mult cu eforturile mele. De acord?

Casca nu prea era interesat de partea cu religia, ci de modul de luptă.

— De acord.

Când și-au strâns mâinile în semn de pecetluire a înțelegerii, a băgat de seamă pentru prima oară că palmele lui Shiu erau ciudate. Încheieturile degetelor erau mărite și acoperite de calusuri groase. Alte calusuri erau prezente pe marginile exterioare ale palmelor. Iar mâinile micuțului erau la fel de tari ca ale lui Casca – chiar dacă acesta a petrecuse atâția ani în mină.

Pentru Casca, restul călătoriei a trecut mult prea repede. Timpul petrecut cu Shiu l-a învățat mai mult despre viață și oameni decât toți anii anteriori la un loc.

Chiar și filozofia lui de viață devenea plăcută și credibilă. Totuși, Casca știa că nu este Calea sa. Soarta sa era legată pentru totdeauna de sabie. Pe Shiu îl plăcea și-l respecta.

Mâinile și picioarele lui Shiu erau mai rapide decât putea ochiul să urmărească. Și totuși, el pretindea că există alții și mai rapizi decât el, maeștrii acestei arte din patria sa natală, Kithai, care puteau prinde săgeata din zbor, atât de rapizi erau. Dar, râzând, spuse:

— Nu-ți bate capul cu acest fapt, năsosule, pentru că tu nu vei atinge acest nivel în scurtul timp pe care-l vom petrece împreună. Pentru asta e nevoie de ani de antrenamente, și mă tem că tu ești prea bătrân. Trebuie început din copilărie pentru a fi învățat cum trebuie, dar vei învăța destul încât să devii un maestru printre egalii tăi. Pentru că nu e chiorul împărat printre orbi? Nu vei învăța tot, dar poate că va fi destul pentru țelurile tale.

Casca era fascinat de mișcările asemănătoare unui ritual pe care le executa Shiu. După câteva zile putea vedea că nu sunt doar forme pentru disciplina mentală, ci chiar mișcări și lovituri cu o eficiență mortală.

Shiu s-a concentrat să-l învețe pe Casca doar acele tehnici mai ușor de învățat. Le exersau pe acestea timp de mai bine de zece ore pe zi. Ceilalți sclavi socoteau că au înnebunit, văzându-le „dansul” și răsucirile.

Cât despre Crespas, l-a lăsat în pace pe Casca, chemându-l doar din când în când ca să se asigure că este bine hrănit și nu s-a îmbolnăvit. Un om înțelept avea grijă de proprietatea sa – iar Casca valora foarte mult.

Crespas habar nu avea despre micuțul om galben.

15

Ziua de dinaintea debarcării a început cu o liniște amăgitoare. Era greu de imaginat că violența și pericolul ar putea reveni înainte de sfârșitul voiajului. Pentru Casca și Shiu dimineața a fost liniștită. Stăteau la pupa bucurându-se de briza răcoroasă.

La tribord acoperișurile roșii din Rhegium reflectau lumina soarelui matinal, contrastând plăcut și relaxant cu pereții albi ai caselor. Portul era orientat către imensa insulă Sicilia pentru care se luptaseră Roma și Cartagena și unde au fost fondate coloniile grecești în urmă cu mai bine de 700 ani, dintre care cea mai veche era Naxos, dar aflate mult prea la sud ca să poată fi văzute de Casca și Shiu. Galera a alunecat încet, întrând în apele aglomerate din Strâmtoarea Messina. Prova placată cu bronz își croia drumul apropiindu-se de Roma. Mâine, spre seară, ar trebui să ancoreze în portul Ostia.

Sclavii de la vâsle erau gata să le folosească în cazul în care vântul de pupa se oprea lăsând nava la discreția apelor perfide din această strâmtoare îngustă. Dar pentru moment, totul era doar pace și calm.

Casca s-a întors spre Shiu, uitându-se în adâncul ochilor acestui ciudat și neobișnuit om care era surprinzător de blând pentru unul care avea asemenea abilități de luptă.

— Shiu, te-am întrebat mai înainte şi mi-ai spus că-mi vei răspunde mai târziu. Mai avem doar o zi și o noapte înainte de a debarca și de a ne despărți. Spune-mi! Vreau să știu. Cum de ai ajuns aici? Și ce ești tu? Unde trebuia să ajungi, de fapt?

Shiu a zâmbind blând, vântul fâlfâindu-i roba pe care încerca să o strângă în jurul trupului precum vela în jurul vergii galerei.

— Foarte bine, năsosule. Șezi și ascultă. Vin din provincia Tsi, aproape de marele fluviu Hwang-ho. Acolo m-am antrenat în tehnicile maestrului meu, Confucius. Am studiat cu frații mei de la mănăstire. Când cei mai bătrâni dintre frați au considerat că sunt vrednic, m-au trimis în lume să-i învăț Calea pe cei neinițiați. Mi-am luat doar castronul de cerșetor și alte câteva lucruri. Am călătorit prin multe provincii, răspândind Cuvântul. Am văzut minuni la care tu nici măcar nu ai visat. Dar, am descoperit și că am o curiozitate de a vedea și mai multe. Iar din cauza acestei curiozități, am fost luat în captivitate de pirați pe când mă îndreptam spre regatul Khmer.

Soarele de dimineață se reflecta în apele mării precum în monezile de argint, iar Shiu a făcut o pauză ca să-și adune gândurile.

— Voinicul meu prieten, nu e nevoie să-ți spun eu tot ce mi s-a întâmplat în acești cincisprezece ani. Ar lua mai mult timp decât ne-a mai rămas din această călătorie. E destul să spun că am fost vândut și revândut, eliberat și făcut sclav iar și iar – dar întotdeauna, Calea pe care soarta a ales-o pentru mine m-a mânat către aceste ținuturi barbare. Am avut mulți stăpâni. Cei mai mulți dintre ei au fost destul de buni, iar câțiva dintre ei au ales să urmeze Calea. Am petrecut ultimii cinci ani învățând fii și fiicele guvernatorului din Rhodos, pentru că am oarece talent la numere și muzică. Totuși, filozofia mea nu era ceea ce guvernatorul din Rhodos poseda din naștere. Fiul său cel mai mare a început să arate interes pentru cuvintele mele. Pentru a preîntâmpina acceptarea de către fiul său a Căii, guvernatorul, un om amabil, m-a prezentat unui prieten al său. Auzisem de prietenul său; este un înțelept și nobil învățat. Acum mă îndrept către casa sa.

— Măi să fie, a mormăit Casca, cine este?

— Seneca este onoratul său nume – Seneca.

Casca a tăcut o clipă. Când Lucius îl pusese la curent cu istoria și politica, numele lui Seneca a fost menționat adesea. Seneca, și-a amintit că spunea Lucius, era

unul dintre înțelepții Romei. A fost învățătorul și sfătuitorul lui Nero când tânărul împărat a preluat puterea. Totuși, mai târziu, Nero a luat-o pe propria sa Cale ne mai ascultând de nimeni, decât de cei ce-l lingușeau. Eh, nu era treaba lui Casca. Nu-l va întâlni niciodată pe Nero.

Promontoriul Pelorus tocmai apărea la vedere iar marea se zburlea. Căpitanul a ordonat ca vâslașii să ajute pe ultima porțiune a Strâmtorii Messina.

— Mai avem o singură noapte pe mare, tânărul meu prieten. Timpul nostru pe mare este scurt, și trebuie să-l petrecem mai mult învățând. Te numesc tânăr, pentru că așa pari, dar… am fost în prea multe locuri și ținuturi. Am întâlnit măreție și mizerie. Cea mai mare parte a grupului jalnic pe care noi îl numim *oameni* se potrivește într-o nișă sau alta. Chiar și eu intru într-una. Dar tu ești o enigmă pentru mine. Nu prea știu unde să te pun. Poți să mă ajuți cu asta? Iartă-mă dacă-ți cer prea mult, dar, cum ți-am spus, sunt blestemat să fiu deosebit de curios.

Zâmbind, Casca s-a dat mai aproape de omul galben.

— Există un răspuns, Shiu, dar nu cred că acum este momentul să fie spus. Poate după ce acostăm, mai avem șansa să mai vorbim o dată.

Shiu a acceptat amabil reticența lui Casca de a vorbi cu el.

— Așa să fie, năsosule. Dacă nu vrei să vorbești, ai tu niște motive. E suficient ca să cred că în forul tău ești un om bun – mă rog, după regulile tale. Nu ești crud fără motiv, nici nu-ți folosești marea ta putere împotriva cuiva mai slab. De asemenea, dorința de a-mi veni în ajutor atunci când ignoranții aceia m-au atacat, arată o anume structură morală. Dar eu cred că tu ești hăituit de propria ta existență, că vrei să-ți dobândești controlul asupra destinului – sau măcar să afli ce va fi. Dar, destul. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt. Te accept fără opreliști.

Shiu se ridică în picioare. Își împreună palmele și cu ele în interiorul mânecilor sale foarte lungi, făcu o plecăciune.

Crespas, care tocmai venea pe punte, a observat plecăciunea celui galben către Casca, dar nu se gândi la asta. Cu sau fără ei, dimineața a fost liniștită pentru el. Amintirile sale despre voiaj erau plăcute. A fost mulțumit să-și pună zălog palatul contra banilor căpitanului galerei, numind diversele vinuri de pe cuprinsul imperiului, aduse în fața sa. Până acum a învins de trei ori și a pierdut o dată, dar în acest fel de rămășaguri el nu putea pierde cu adevărat. Pariurile erau mici, iar vinurile – în cea mai mare parte – chiar bune, mai ales falernul de la Roma. Mă rog, nu chiar din Roma ci din vița crescută pe dealurile dintre Roma și Neapolis, dinspre sud. De asemenea, erau și niște vinuri vechi aproape la fel de bune. Mamerian din Sicilia și Chios și Lesbos grecești meritau și ele degustate măcar pentru a vedea diferențele.

Ah! Gândul la un vin bun și mâncare bună l-a umplut de mulțumire pe Crespas care anticipă cina. Pe când galera se va apropia de destinația sa, vase mici o vor întâmpina – Crespas știa din experiențele trecute; marinarii vor scoate la iveală ceea ce vor dori să vândă… draci de mare și calcani proaspăt scoși din apă… și stridii.

Gura lui Crespas saliva la gândul rândurilor de stridii în sos de pește, făcute să alunece pe gât cu un vin Tarter Mamertine.

Bine! Plăcerile unei companii plăcute… și hrană adecvată pentru a fi mâncată, nu carne de capră înăbușită în usturoi cu care acei ciobani mizerabili l-au îndopat constant în ultimii ani. Întoarcerea acasă s-a lăsat atât de mult așteptată.

Totuși, ultimii trei ani nu au fost fără profit, Minele din Syphnos nu fuseseră complet secătuite de greci. În afara minereului de cupru, mai găseau ocazional și *buzunare* de argint. Uneori chiar și cu aur. Grosul acestora intra în contul lui, după ce, desigur, plătea o recompensă supraveghetorilor care-i aduceau cele găsite. Trebuia să le țină limbile legate

Dar… mâine… Roma… și villa mea… din nou acasă!

Crespas a uitat, anticipând luxul ce-l aștepta.

Uitase cu totul de Casca și de micuțul om galben.

Dar doi oameni de pe galeră nu i-au uitat pe Casca și Shiu.

Cei doi derbedei l-au văzut pe Shiu plecându-se în fața lui Casca. Corcitul a blestemat pe tăcute. Cel mai tânăr a întrebat:

— Deseară?

— Deseară. Când marea se va înrăutăți.

— Dar dacă n-or să iasă pe punte?

— Vor ieși.

Pe Mythra, blestemat să fie dacă nu se va răzbuna. Nici chiar zeii nu pot fi atât de nedrepți. Până acum n-a avut nici o șansă să se revanșeze. Cei doi au continuat să le arunce priviri întunecate lui Casca și Shiu și să-i blesteme la fiecare răsuflare ori de câte ori se aflau pe aproape de omul galben, dar numai o dată au încercat ceva. Cu câteva zile mai înainte cei doi s-au dat pe lângă Casca și l-au luat la ture pentru că se ține cu gălbejitu', dar la vederea furiei care l-a cuprins pe acesta – fața și ceafa s-au înnegrit de mânie, brațele groase s-au flexat – s-au retras repede. Incidentul le-a întărit ura pentru Casca, iar acum îl includeau și pe el în blestemele și intrigile lor.

— Deseară, a repetat corcitura.

Rafale puternice de vânt loveau în velele întinse și mânau galera spre nord, dincolo de portul Ostia. Apele deveneau tot mai agitate odată cu lăsarea zerii, iar Marea Tireniană s-a întunecat. La căderea nopții, Insula Aeoli era mult în pupa-babord, iar apele mării erau și mai agitate. Dar vântul era constant, împingându-i spre nord cu o viteză apreciabilă, iar căpitanul a luat hotărârea să fugă odată cu

vântul, după ce a ordonat ca toate lucrurile slobode de la bord să fie bine amarate. Toate focurile au fost stinse. În noaptea aceasta nu va fi aprinsă nici o lampă cu ulei. Riscul de *foc-la-bord* era prea mare, iar căpitanul era un om prudent. Pentru Casca și Shiu, interzicerea luminii lămpilor conta prea puțin. Oricum, de obicei nu aveau lămpi noaptea. Uleiul era un lux rezervat celor bogați și prosperi, nu sclavilor.

Casca și Shiu și-au luat porțiile și, după cum luaseră obiceiul, au mâncat separat de ceilalți sclavi. Ce doi derbedei le aruncau priviri întunecate, dar Casca i-a ignorat, iar Shiu nici nu părea să-i vadă. Mâine voiajul se va sfârși. Probabil că nici unul dintre ei nu se vor mai întâlni vreodată după debarcare. Au mâncat și s-au pregătit pentru noapte.

Vântul s-a întețit, marea s-a montat. Galera se înclina în toate părțile. Cei din cala sclavilor încercau să doarmă. Unii au reușit, dar zvârcolitul pe saltea n-a făcut decât să-l irite. S-a ridicat, și-a pus haina pe el, și a vrut să urce pe punte la aer curat. Pe când încă se mai afla pe scară, o siluetă s-a apropiat de el.

— Shiu!

— Haide, năsosule, vin din urma ta.

Cei doi au pășit cu grijă către tribordul galerei. Italia se întindea undeva în întuneric. Vântul șuiera printre parâme, umfla velele, iar galera își croia drum prin noapte.

Shiu s-a întors cu fața spre pupa lăsând briza rece să-i lovească fața și să-i fâlfâie barba rară și mustața.

— Aiiieee, năsosu. Așa e mult mai bine decât să zaci în cală ca într-o temniță. Măcar aici putem respira în aer liber – chiar dacă noi nu suntem oameni liberi.

Casca a mormăit ca totdeauna când nu știa ce să spună, bucurându-se de vântul înviorător. Singurii marinari de pe punte erau cei necesari să vegheze asupra corabiei. Majoritatea erau ciprioți și egipteni, oameni cu experiență pe care se putea conta în caz de urgență.

Vântul era puternic, dar nu reprezenta un pericol real, deși agitația mării era suficientă pentru a-i face pe novicii în ale navigatului pe mare să se simtă inconfortabil.

Dar, acum era un pericol mult mai real.

În timp ce Casca și Shiu se bucurau de spațiul deschis al mării întunecate, două siluete se strecurau pe punte. Aceste se mișcau nevăzute prin umbre, mișcându-se încet și cu precauție. Cei doi hărțuitori erau hotărâți să-și ia revanșa, marea montată fiind un moment ideal. Dacă cei doi, Casca și Shiu, ar fi fost aruncați peste bord în apele înspumate, n-ar fi fost nici o bănuială de omor.

Tânărul a înaintat, auzindu-și propria respirație precum un zăngănit în urechi, anticiparea acțiunii accelerându-i pulsul. Era prima sa crimă în acest mod. Cel mai în

vârstă era mai reținut și liniștit. O nevoie de cruzime primitivă cerea să fie satisfăcută, combinată cu nevoia de a-și reface propria imagine despre sine, l-au împins către această crimă. Mai ucisese și altădată la adăpostul întunericului, odată chiar în circumstanțe foarte asemănătoare cu acestea, pe când naviga pe o navă de mărfuri în largul Cretei. Acolo, marea, ca și aici, a acoperit pentru totdeauna fapta sa.

În întunericul de pe mare, luna nu era prezentă. Singura lumină venea de la strălucirea fosforescentă a spumei valurilor, care scânteia și dispărea, pâlpâind ca niște licurici ciudați.

În ciuda nopții răcoroase, fața tânărului era acoperită de sudoare. Abia dacă-l putea vedea pe grecul din spatele său. I-a atins brațul cu un gest deopotrivă întrebător, nerăbdător și temător.

Umbrele lui Casca și Shiu se conturau neclar în fața lor, dar în lumina slabă a fosforescenței mării era clar că stau cu spatele, iar vântul acoperea orice zgomot făcut de cei doi asasini. Acum era timpul. Corcitura l-a îmbrâncit înainte pe camaradul său, înaintând și el în același timp, cu brațele întinse și mâinile gata să înhațe…

Erau la doar doi pași…

Shiu s-a crispat. O umbră catifelată… s-a întors… a văzut mâinile întinse… s-a răsucit între brațele acestuia. Cu o mișcare ușoară și-a proptit șoldul în coapsa tânărului și cu o aruncare peste cap l-a trimis dincolo de marginea punții.

Următoarea imagine care a trecut prin capul tânărului a fost apa care venea spre el să-l învăluie. Un val mare de apă neagră păru să se deschidă ca să-i înghită trupul. Un suspin gâlgâit. Apoi liniște. Apele l-au tras în jos, închizându-se deasupra sa, surprinzător de calde. Gura i s-a deschis, dar țipătul nu s-a mai făcut auzit, pentru că Mediterana a umplut-o instantaneu. Nu avea senzația de greutate. În întuneric, în apa sărată nu exista *sus* sau *jos*. Panica începea să pună stăpânire pe el. Dar s-a domolit când apa sărată i-a năvălit în plămâni, și întunericul cald, ud, l-a luat pentru totdeauna.

Tovarășul său nu a fost la fel de norocos.

Când Shiu s-a întors, l-a alertat pe Casca care l-a înhățat pe grec de braț și de gât. Instinctul de soldat antrenat al lui Casca a preluat comanda. Lecțiile primite de la Shiu au acționat automat. Fără să-și dea seama ce se-ntâmplă, a făcut un pas înainte și l-a trântit pe grec pe punte, continuând să-l strângă de gât. Cu coada ochiului a surprins mișcarea umbrei tânărului în zbor și a lui Shiu care a luat poziția clasică, de bază, pentru apărare, bine înfipt pe picioare și cu brațele gata să lovească.

Ținându-l jos pe grec, Casca și-a reamintit o tehnică pe care i-o arătase bătrânul, dar nu complet. *Shit, acum am ocazia să văd dacă funcționează*. A schimbat mâna cu care strângea gâtul grecului, împiedicându-l să țipe, și și-a format mâna eliberată, cu degetele adunate, gata de lovitură. A inspirat adânc, apoi a expirat forțat ca o

explozie, șuierând, în locul obișnuitului *kiyi*! Apoi Casca a lovit cu degetele adunate direct într-un punct aflat imediat sub centrul și puțin în stânga plexului solar. Când degetele s-au afundat adânc, le-a răsucit direcția în sus, către inimă. Cu o mișcare rapidă, vibratorie, a acționat înainte și înapoi, fapt ce a creat o undă de șoc care a provocat convulsii inimii grecului.

Mușchiul acesteia a ratat o bătaie… apoi încă una… a încercat singură să-și recupereze ritmul, dar a urmat o altă undă de șoc, și țesutul a cedat în interior. Inima s-a rupt. Grecul a deschis gura. Venele gâtului s-au îngroșat dincolo de orice închipuire. Pieptul s-a umflat. Spatele s-a arcuit, iar picioarele au lovit puntea, trezind o clipă pe unul dintre vâslași. Apoi a murit, cu fața neagră și cu o hemoragie internă din inima ruptă.

Casca s-a ridicat și, mormăind, a făcut cadavrul să alunece peste bord, în adâncuri. Apoi s-a întors spre Shiu și a spus cu glas mulțumit:

— A mers. Pe Hadeș, Shiu, chiar a mers. Când l-am lovit, chiar i-am simțit inima cu vârful degetelor. Asta e într-adevăr o tehnică grozavă. Mi-ai dat ceva pentru care îți voi fi recunoscător în veci. Ești un geniu.

Zâmbetul blând al lui Shiu era invizibil în întuneric, dar evident în tonul vocii sale.

— Nu fi foarte entuziast, nămilă. Din nefericire , am fost forțați să folosim arta de a ucide, dar, trebuia să o facem; aceștia doi ar fi terminat-o rău oricum. Noi probabil că am salvat câțiva nevinovați de *atenția* lor dură. Cât despre faptul că aș fi un geniu…

Zâmbetul i-a devenit și mai larg, încât Casca putea să-l vadă și prin întuneric. Vocea a răsunat cu clinchetul său vesel.

— Cât despre faptul că aș fi un geniu, asta-i adevărat, năsosule, foarte adevărat.

16

Sclavii au scos vâslele și galera a plutit până la debarcaderul pietruit. Parâmele au fost prinse de docherii care așteptau și care au asigurat rapid nava la locul de acostare.

Primii care au debarcat au fost pasagerii. Sclavii au fost puși sub pază până ce erau preluați de proprietarii lor, dar Casca și Crespas au mers imediat către un *chariot* (car de luptă) cu doi cai care-i aștepta. Luând hățurile, Crespas a poruncit servitorului să aibă grijă de bagajele sale și să le aducă repede acasă. Bunurile lui Casca erau ceea ce avea în mica sa traistă, un castron, lingura și un amnar – un ghem de scame, o bucată de metal și o piatră de cremene.

Crespas se arătă a fi adeptul metodei de a-și mâna singur caii. Se mândrea din plin și în egală măsură cu abilitatea sa de a conduce atât oamenii cât și caii. Aparent, pentru el, aceștia erau egali. A ajustat hățurile astfel încât să atingă crupa cailor și cu o plesnitură au luat-o din loc. Roțile cu obada protejată de benzi de metal au huruit pe pietrele drumului, și s-au îndepărtat în viteză de marele port.

Via Ostia era cel mai direct drum spre Roma, dar lui Casca nu-i era menit să ajungă în oraș astăzi. Se ținea de laterala *chariot*ului, încercând să-și mențină echilibrul. Nu se mai aflase niciodată într-un car de luptă. Viteza era amețitoare. Puteau face cele 20 mile până la periferia Romei în mai puțin de două ceasuri.

Când Casca se grăbise să se urce în *chariot*, a reușit să arunce o ultimă privire lui Shiu care-i zâmbi și-i făcu semn mâna, în timp ce era dus împreună cu ceilalți sclavi să-și aștepte stăpânii să vină după ei.

În adâncul sufletului Casca simțea că pentru a doua oară pierdea ceva prețios. Prima dată a fost când s-a despărțit de supraveghetorul Lucius Minitre. Se gândi o clipă la acesta, grasul și blândul Minitre, deloc potrivit cu slujba de a se ocupa de sclavii din mină. Minitre a fost prietenul său. La fel a fost și acest om din orient, acest Shiu de dincolo chiar și de Indus care a intrat în viața sa și i-a dăruit mai multă cunoaștere despre sentimente și viață în doar câteva zile, decât a învățat în toți anii săi petrecuți în mină unde viața doar trecea.

Crespas era în elementul său, lăsându-se dus în goană de doi armăsari jugăniți pe drumul ce ducea în centrul lumii.

— Toate drumurile duc la Roma, i-a strigat lui Casca. Roma a construit mai mult de 50.000 mile de drumuri importante și 100.000 mile de drumuri secundare. Aceste drumuri mențin unitatea Imperiului. În fiecare zi, provinciile sunt asaltate de călători și comercianți care vin sau pleacă. De pe vremea domniei lui Tiberius nu a mai existat nici o amenințare serioasă pentru *Pax Romana*, doar încăierări ocazionale la frontiere. Periodic Roma poate da înapoi și pierde o bătălie sau două, dar numai la frontiere. Inima Imperiului însuși este de neatins.

Scurta pledoarie pro-patria l-a uimit pe Casca, nu atât prin informații, cât prin faptul că Crespas a ales acest timp și loc pentru un discurs iscusit.

I-a judecat el greșit pe patricieni? Întotdeauna s-a gândit la ei – mai ales la Crespas – ca la niște exploatatori lacomi ai oamenilor aflați sub clasa lor socială. Oare chiar au ei înțelegere și preocupare pentru Imperiu? Era o fațetă a lui Crespas care nu se așteptase să existe. Totuși, chiar și aici a fost o limită dură pentru politician. Pentru oricine altcineva, o adresare atât de lungă ar fi implicat o oarecare camaraderie. La Crespas exista o nuanță de ton care implica atâta aristocrație încât nu lăsa nici o îndoială cu privire la locul lui Casca. La fel ar fi vorbit Crespas și cu o vită. Așa că, cu înțelepciune, Casca nu a răspuns.

Iar viteza mare a *chariot*ului îl speria al dracului de mult…

Chiar înainte de periferiile Romei, Crespas a întors caii spre stânga, către niște mici coline aflate între Via Ostia și Via Appia. Acest drum ducea către sud la Lanuvian unde presele făceau vinul Falernian pentru Roma. Aproape de Porta Appia, la mică distanță de Templul lui Marte Ultor, era școala. O școală a morții. Aceasta era condusă de un prieten patrician al lui Crespas, lictorul Abascantus, care, ca și Crespas, prefera să lase conducerea acestei afaceri speciale pe mâna servitorilor și a sclavilor. Afacerea a fost bună.

Chiar dacă cea mai mare parte a școlilor de gladiatori erau în mâinile împăratului, mai existau destule deținute de privați care scoteau un profit bun. Dar trebuiau să fie cu grijă. De când Spartacus a dezlănțuit un asemenea iad cu gladiatorii săi evadați și cu infractorii, statul stătea cu ochii pe toate școlile.

Crespas a trecut *chariot*ul prin poarta păzită de gărzi înarmate. Fără a se uita nici în stânga, nici în dreapta, a oprit caii brusc, aproape aruncându-l din car pe Casca.

— Coboară! i-a ordonat scurt.

Praful nici nu a apucat să se așeze și un sclav de casă a preluat hățurile într-o atitudine respectuoasă. Conducătorul școlii a văzut apropierea *chariot*ului și a ieșit repede să-l întâmpine pe patrician. Purta echipamentul greu al unui spadasin *galic*. Salutând cu spada pusă peste piept, a spus:

— *Salve*! Sunt *lanista*[1] acestei școli. Marcius Corvu la dispoziția voastră.

Crespas a dat aprobator din cap. la prima vedere îi plăcea înfățișarea omului… dur… cu multe cicatrici din nenumăratele lupte… musculatura masivă… încrezător. Fața-i era brăzdată de cicatrici adânci, cu părul tuns scurt asemănător unei bonete cenușii purtată în vârful capului.

— Toate cele bune, Corvu. Eu sunt M. Decimus Crespas. I-am scris prietenului meu Abascantus că voi aduce aici un sclav pentru antrenament. Presupun că ești pus la curent cu aceasta?

— Într-adevăr, domnule. Te-am așteptat întreaga săptămână.

Arătă cu sabia spre Casca.

— Acesta să fie noul nostru *tiro*[2]?

— Datorită mărimii și musculaturii sale, m-am gândit că ori școala de *gali*, ori cea de *mirmillones* ar fi cele mai bune pentru el. Și pentru că prietenul și colegul meu Abascantus deține această instituție, am optat pentru școala voastră galică.

[1] lanista – conducătorul unei școli de gladiatori.

[2] Tiro – recrut, începător, novice.

Corvu s-a învârtit în jurul lui Casca, privindu-l îndeaproape. I-a ordonat să ridice brațele, să se aplece, să-și arate dinții, și să facă flexiuni. Apoi, fără avertisment, l-a lovit în abdomen cu mânerul sabiei scurte. Casca a icnit la impact, capătul rotunjit al mânerului a lăsat o urmă în zona stomacului, dar nu s-a prăbușit așa cum s-a așteptat Corvu.

Întorcându-se spre Crespas, Corvu a spus:

— Ați făcut o alegere bună, nobile domn. Acesta are semnele unui luptător și este dur. Abdomenul este punctul slab la cei mai mulți oameni, dar el a încasat lovitura destul de bine. Aveți dreptate; este mult prea solid pentru *retiarii* sau *thraci*. Nu, cu siguranță este potrivit pentru clasa greilor, și aici suntem specializați. Eu însumi lupt în arenă de mai bine de zece ani și am câștigat de două ori sabia de lemn ca *gal*.

Corvu nu-și aducea singur osanale, voia doar ca potențialul client să fie avizat asupra experienței sale.

Crespas a aprobat.

— Da, te-am văzut luptând în câteva ocazii, bunul meu Corvu. Acesta este factorul final care m-a determinat să-mi dau sclavul pe mâna ta. Acum ia-l, iar eu plec la vila mea. Ține minte, sclavul este al meu și nu-l vreau schilodit la antrenamente; și trebuie hrănit cu ce aveți voi mai bun. Sigur că-l poți bate, dar să nu-l schilodești. Este al meu și trebuie să-mi protejez investiția. Antrenează-l bine, iar eu voi aprecia dacă meriți vreo formă de apreciere materială din partea mea.

Crespas a salutat cu mâna ridicată, s-a urcat în *chariot*, aruncând un scurt *Vale*!, l-a întors, strigând că servitorul său va veni mai târziu ca să stabilească amănuntele contractului… și a dispărut huruind pe drumul către casa sa aflată la doar o milă depărtare de școală, în exteriorul zidurilor Romei.

— Numele tău, sclavule?

Casca și lanistul s-au înfruntat privindu-se în adâncul ochilor, până ce Corvu a fost forțat să-și plece privirea. Iritat, a repetat întrebarea și l-a lovit pe Casca în umăr cu latul sabiei.

— Vorbește, sclavule.

Stăpânindu-se, Casca a răspuns:

— Sunt Casca Rufio Longinus.

— Ai fost soldat?

— Da.

— Când și unde, sclavule?

— Nu contează. Acum sunt aici. E destul.

Corvu l-a privit mai îndeaproape.

— Sclavule, mai ai multe de învățat. Aici eu sunt stăpânul și îți țin viața în mâna mea.

Casca nu a spus nimic, zâmbind doar abia vizibil. Corvu a devenit furios pe sine însuși, pentru că nu putea să-l pună la punct pe insolent, dar și-a reținut mânia.

— Destul! Vei învăța curând cine-i șeful aici.

Gândindu-se că Corvu are probabil dreptate, Casca l-a urmat pe *lanista* către zona de antrenament. Aici oamenii se luptau atât cu săbii boante cât și cu ascuțite. Cei mai mulți dintre ei erau sclavi, dar Casca a înțeles că în afara de aceștia mai erau și un număr de *auctorati*, oameni liberi care se puneau singuri în slujba școlii, pentru o anumită perioadă de timp, în schimbul antrenamentului – și a hranei corespunzătoare – pentru arenă. Toți erau oameni masivi, duri. Majoritatea erau în intervalul de vârstă 25-35 ani, fără vreo profesie anume. Indiferent de ce fel de om era Corvu, avea dreptate într-o privință – își cunoștea meseria.

Au traversat o arenă miniaturală. Casca a înțeles că uneori erau organizate spectacole private. Corvu se folosea de aceste afaceri personale pentru a mai subția rândurile de *material nepotrivit*. Cei care nu puteau lupta erau sacrificați aici – și aduceau un profit. Corvu a chemat un gladiator care să-i explice lui Casca regulile școlii.

Deci… aceasta va fi casa lui! Casca privi în jur.

Școala era înconjurată de ziduri, iar pe ele patrulau câțiva oameni cu sulițe și arcuri. Gărzi particulare care descurajau evadările. Erau două feluri de barăci: unele pentru sclavii care trebuiau încuiați în fiecare noapte, celelalte pentru oamenii liberi care s-au angajat singuri să lupte pentru bani. Ultimii – și câțiva sclavi speciali – aveau libertatea de a veni și pleca când voiau. Casca a fost pus într-o baracă încuiată.

Acum se afla aici.

Mâine va începe să învețe meșteșugul arenei.

Cuvântul *arena* însemna *nisip*. Nisipul unde oamenii și animalele se torturau reciproc și mureau pentru plăcerea Romei.

Va urma...

E.C. TUBB
Repetare... Repetare...

E.C. TUBB

Repetare… Repetare…

versiunea în limba română

UNCRIS

Uite cum stă treaba cu călătoriile aeriene: odată avionul decolat, rămâi în el pe toată durata zborului.
E.C. Tubb combină acest fapt simplu, incontestabil, cu un extrem de original – și sinistru – concept de călătorie în timp.
Rezultatul este o povestire unică!

Stephen King

Era un dispozitiv de mare convenienţă socială şi-l folosea toată lumea. Adică, toată lumea *bună*; în acest caz, *Oamenii Speciali*, toţi cei ce erau bogaţi, plini de farmec şi cu succes în societate. Cei care *coborau* sub nivelul lor social pentru a studia o cultură primitivă amuzantă şi cei care, din motive personale, preferau să rămână într-o lume în care puteau fi peşti foarte mari într-o mare foarte mică.

Oamenii Speciali, amatori din Setul Intergalactic, protejaţi de ştiinţa lor, jucându-şi jocul cu nativii locali, dar protejându-şi întotdeauna anonimitatea. Dar, chiar şi superoamenilor li se pot întâmpla accidente. Chestii stupide, care datorită procentului mic de probabilitate, erau statistic imposibile.

Ca de exemplu, un cablu de oţel a cărei siguranţă se rupe tocmai atunci când încărcătura pe care o suportă se află la şapte metri deasupra solului. Siguranţa a căzut lovind pasarela, dar fără să producă alte pagube. Cablul, scăpat brusc din strânsoare, s şuierat ca un bici, capătul lui zbătându-se aiurea cu mişcări necontrolate imposibil de anticipat. Şansele de a lovi pe cineva aflat într-un loc anume erau infinitezimale. Şansele ca în acel loc şi exact în acel moment să se afle unul dintre Oamenii Speciali erau atât de mici încât negau probabilitatea normală. Dar s-a întâmplat. Capătul zdrenţuit al cablului l-a lovit în cap, amestecând oasele, ţesuturile şi creierul în ceva de

nedescris. Un mecanism implantat chirurgical a trimis un mesaj de ajutor. Prietenii omului au primit semnalul. Frank Weston a primit trupul.

Frank Weston, un anacronism. Într-o epocă modernă nimeni nu ar trebui să-și târâie un picior răsucit timp de 28 de ani din viața sa. Mai ales când avea chipul unui înger renascentist. Dar dacă arăta ca un înger… era unul *căzut*.

Un mort nu mai putea fi rănit, dar rudele sale da. Spune-i tatălui unei sinucigașe că fiica ei moartă era însărcinată. Unei mame iubitoare că lumina ochilor ei era bolnavă incurabil. Ei nu vor verifica; de ar face-o? Și, chiar dacă ar face-o, ce dacă? Oricine poate greși, iar el era doar un funcționar la morgă, nu un doctor.

Fără curiozitate a examinat noua *livrare*. Cablul făcuse o treabă bună distrugând fața – identificarea vizuală era imposibilă. Sângele a distrus costumul, dar încă se mai vedea că era confecționat dintr-un material scump. Portofelul conținea câteva bancnote și o mulțime de cărți de credit. A mai găsit niște mărunțiș risipit, o brichetă, chei, un ceas de mână, un ac de cravată… Toate astea au zornăit ușor când le-a pus într-un plic. S-a oprit când a văzut inelul.

În slujba sa, uneori, un om fără scrupule mai putea pune câte ceva deoparte. Frank nu avea scrupule. Inelul ar fi putut fi pierdut înainte de a ajunge înțepenit la morga sa. Mâna era năclăită de sânge și poate că nu-l observase nimeni. Și chiar dacă îl văzuseră, ar fi fost cuvântul lor împotriva cuvântului său. Dacă îl putea scoate, spăla mâna de sânge, îl pitea bine și făcea pe inocentul. Inelul i-ar fi rămas lui. Îl va scoate de pe deget chiar daca va trebui să rupă mâna ca să reușească. Uneori accidentele făceau răni ciudate.

O oră mai târziu, au venit ei ca să preia cadavrul. Oameni tăcuți, doi, elegant îmbrăcați și de un calm imperturbabil. Mortul a fost asociatul lor de afaceri. I-au dat numele și adresa, descrierea costumului pe care îl purta, și alte informații. Nu era vorba de un caz de crimă, deci nu era nici un motiv să rețină cadavrul.

Unul dintre ei l-a privit drept în ochi pe Frank.

— Asta e tot ce avea asupra lui?

— Da. Totul. Semnați aici și puteți să le luați.

— Un moment.

Cei doi s-au uitat unul la altul, apoi cel ce vorbise s-a întors spre Frank.

— Prietenul nostru purta un inel. Ca acesta – și-a întins mâna. Inelul are o piatră și o bandă lată. Puteți să ni-l dați, vă rog?

Frank a fost *uimit*.

— Nu-l am. Nici nu l-am văzut. Nu-l purta atunci când a ajuns aici.

Urmă un nou moment de liniște.

— Inelul nu are valoare în sine, doar una sentimentală. Sunt gata să plătesc o sută de dolari pentru el, fără să pun nici o întrebare.

— Și ce-mi spuneți mie? spuse Frank cu răceală.

În sinea lui a crescut căldura provocată de plăcerea sadică. Nu știa în ce fel, dar îl rănea pe omul acesta.

— Semnați sau nu? și mai răsuci cuțitul în rană. Dacă credeți că am furat ceva chemați poliția. Indiferent ce faceți, acum plecați de aici.

— — — —

În orele de serviciu rămase a examinat ceea ce furase. A stat ghemuit în colțul său obișnuit din sala de mese, mascat de un ziar, fiind pentru ceilalți doar o altă piesă de mobilă. Rotea încet inelul. Banda era groasă și lată, îngroșată într-o parte, o proeminență ce putea fi aplatizată prin apăsarea cu un deget. Piatra era plată, anostă, probabil un specimen amărât de ceva semiprețios. Metalul părea a fi un aliaj placat. Dacă așa era, o sută de dolari puteau cumpăra o duzină de asemenea inele.

Dar – un bărbat îmbrăcat cu un costum atât de scump ar fi purtat un inel atât de ieftin?

Cadavrul fusese plin de bani. Tabachera și bricheta erau din platină încrustată cu pietre prețioase – prea *fierbinte* pentru a fi furată. Cu cărțile de credit ar fi călătorit în jurul lumii la clasa I. Un asemenea om ar fi purtat un amărât de inel de o sută de dolari?

Cu o privire lipsită de expresie se uită prin sala de mese. În fața mesei sale, trei oameni își beau cafeaua. Unul dintre ei s-a ridicat și a plecat spre ușă.

Frank s-a uitat pieziș la inel. Aruncase aiurea o sută de dolari pentru un asemenea gunoi? Cu unghia, a apăsat pe protuberanța, care a cedat puțin. Nerăbdător a apăsat și mai tare.

Nu s-a întâmplat nimic.

Nimic în afară de faptul că omul care se ridicase de la masă și pășise către ușă, era din nou așezat la masă. În timp ce Frank îl privea, acesta s-a ridicat și s-a îndreptat către ușă. Frank a apăsat protuberanța. Nu s-a întâmplat nimic.

Efectiv nimic.

S-a încruntat și a apăsat din nou. Brusc, omul se afla din nou așezat la masă. S-a ridicat și s-a îndreptat către ușă. Frank a apăsat protuberanța și a ținut-o așa, numărând. Cincizeci și șapte de secunde și, deodată, omul s-a aflat din nou la masă. S-a ridicat și a plecat către ușă. De data aceasta, Frank l-a lăsat să plece.

Știa ce ținea în mână.

S-a lăsat pe spate uimit de această minune. Nu știa nimic despre *Oamenii Speciali*, dar propria sa rasă avea specialiști și, chiar dacă era un sadic, Frank nu era prost. Orice om ar fi dorit să păstreze așa ceva pentru el. Trebuia să-l țină la el tot timpul. Când se ivea prilejul, trebuia să-l poată folosi repede. Deci ce putea fi mai bun decât un inel? Compact. Ornamental. Probabil etern.

O mașină a timpului unidirecțională.

— — — —

Baftă, o combinație accidentală de circumstanțe, dar cine mai avea nevoie de noroc când știa ce urma să se întâmple cu 57 secunde în avans? Zi-i un minut. Nu e mult?

Încearcă să-ți ții respirația atât timp. Încearcă să-ți ții mâna pe o sobă încinsă la roșu măcar jumătate din acest timp. Într-un minut poți străbate 100 m, poți alerga un sfert de milă, sau poți să cazi trei mile. Poți să procreezi, să mori, să te căsătorești. Cincizeci și șapte de secunde sunt suficiente pentru a face o grămadă de lucruri.

Să tragi cu ochiul la cărțile celorlalți jucători, să *aranjezi* o bilă de biliard, să *ajuți* niște zaruri să pice așa cum trebuie. Frank era un câștigător sigur în nenumărate situații.

Și-a dezmorțit trupul întinzându-se, apoi a făcut un duș fierbinte și sub presiune mare. Apoi a reglat apa la rece și a icnit când i s-a făcut pielea de găină. O baie rece iarna este un blestem când nu ai de ales, dar o adevărată plăcere când poți să o faci. A întors robinetul din nou la *cald*, a așteptat, apoi a oprit dușul și a ieșit ștergându-se cu un prosop pufos.

— Frank, dragule, ai de gând să mai stai mult?

O voce feminină cu intonația specifică a claselor superioare; o membră a aristocrației prin căsătorie și naștere. Lady Jane Smyth-Connors era bogată, curioasă, plictisită și nerăbdătoare.

— Un moment, draga mea, i-a răspuns și a aruncat prosopul.

Zâmbind și-a privit propriul trup. Banii au avut grijă de piciorul răsucit. Banii au avut grijă de o mulțime de alte chestii, de hainele sale, de accent, educație și gusturi. Era în continuare un *înger căzut*, dar pe aripile sale frânte erau poleite cu pene noi, strălucitoare.

— Frank, dragule!

— Vin!

Și-a încleștat fălcile. Târfă de înaltă clasă! I s-a aruncat în brațe datorită înfățișării și reputației sale, iar acum va trebui să plătească pentru curiozitatea sa. Dar asta putea aștepta. Păianjenul trebuie mai întâi să-și aducă prada în plasă.

Cu un halat de mătase și-a acoperit goliciunea, Și-a pieptănat părul ud. Un spray i-a acoperit halitoza. Armăsarul era aproape gata să performeze.

Baia avea o fereastră. A tras perdeaua și a privit în noapte. Mult mai jos, lumini risipite se așterneau pe pământul cețos. Londra era un oraș frumos, Anglia era frumoasă. Mai ales pentru jucători – nu plăteau taxe pe câștiguri. Iar aici, mai mult ca oriunde, puteau fi câștigate premii mari. Nu doar bani gheață – ăștia erau pentru plebei – ci relații potrivite; și fiecare zi putea fi cu adevărat profitabilă.

Londra. Un oraș căruia *Oamenii Speciali* îi acordau toată atenția.

— Frank!

Nerăbdare. Iritare. Aroganță. Femeia aștepta să fie servită.

Era înaltă, osoasă, o școlăriță dezvoltată pentru vârsta ei, ce ar fi trebuit să poarte uniformă și crosă de hochei (pe iarbă). Dar aparența era înșelătoare. Generații de căsătorii aranjate în interiorul clasei au făcut mai mult decât moda în formarea trupului ei. Au creat o decadență coaptă și o mulțime de frustrări. Era bolnavă, dar în clasa sa oamenii nu erau niciodată *duși cu pluta* ci doar *excentrici*, niciodată *proști*, ci doar *nechibzuiți*, niciodată *dușmănoși* sau *cruzi*, ci doar *amuzanți*.

Se apropie de ea, o luă în brațe și-i apăsă globii oculari cu degetele mari. Ea se încordă datorită durerii neașteptate. El apăsă și mai tare făcând-o să țipe agonic de frica orbirii. În minte, număra secundele. 51…52… Degetele-i pipăiau inelul.

— Frank!

Se apropie de ea și o luă în brațe, cu inima încă bătându-i puternic datorită durerii pe care a pricinuit-o. A sărutat-o cu îndemânare antrenată, mușcându-i ușor sfârcurile cu dinții. Cu mâinile o mângâia pe tot corpul, materialul subțire foșnind în timp ce cădea de pe trupul ei. A mușcat puțin mai tare și a simțit-o cum se încordează.

— Nu face asta! spuse ea aspru. Îi urăsc pe cei care fac așa!

Proastă remarcă. Frank a numărat secundele în timp ce se întindea către întrerupătorul veiozei. Ea s-a zvârcolit prin întuneric, eliberându-se din brațele lui.

— Nu-mi place întunericul! Trebuie neapărat să faci la fel ca ceilalți?

A doua remarcă proastă. Încă douăzeci de secunde. Mai era timp pentru încă o explorare rapidă. Și-a pus mâinile pe ea, mișcându-le cu îndemânare. Ea ofta de plăcere.

Activă inelul.

— Frank!

Se apropie de ea și o luă în brațe, de data aceasta fără a mai încerca să o muște de sfârcuri. Hainele au fâșâit căzând pe podea și pielea îi strălucea în lumină precum o perlă. Se uita la ea, admirând-o cu îndrăzneală, iar mâinile se mișcau provocându-i plăcere.

Ea a închis ochii, înfigându-și degetele în spatele lui.

— Vorbește-mi! i-a cerut. Vorbește-mi!

El începu să numere secundele.

— — — —

Mai târziu, în timp ce ea dormea satisfăcută, el se odihnea, fuma și se gândea, amuzat. A fost amantul perfect. A spus și a făcut exact ce voia dânsa, în ordinea pe care o voia ea, și – cel mai important – a spus și a făcut fără ca ea să-i ceară deloc. A fost o reflexie a ei. Un ecou al nevoilor ei – și de ce nu? Muncise din greu ca să-i învețe dorințele. Explorând, investigând, ștergând toate starturile false și greșelile. Cum altfel ar fi putut fi decât *perfect*?

S-a întors, privind la femeie, nu ca la ceva făcut din carne și sânge, ci ca la o treaptă a scării ce ducea către *acceptare*. Frank Weston a parcurs o cale lungă. Și intenționa să continue să *urce*.

Ea a suspinat, deschizând ochii, privindu-i frumosul chip clasic.

— Dragule!

Iar el i-a spus ceea ce ea voia să audă de la el.

A suspinat din nou, același sunet, dar cu un înțeles diferit.

— Ne întâlnim diseară?

— Nu.

— Frank!

Gelozia a făcut-o să se ridice.

— De ce nu? Spuneai…

— Știu ce-am spus și cred cu adevărat fiecare cuvânt, a întrerupt-o. Dar trebuie să zbor la New York. Afaceri. La urma urmei, trebuie să fac ceva ca să trăiesc.

A mușcat momeala.

— Nu trebuie să te îngrijoreze asta. Vorbesc cu tăticu și…

I-a astupat buzele cu ale lui.

— Tot trebuie să plec, a insistat.

Pe sub halat, mâinile-i făceau exact ce voia ea să-i facă.

— Iar când mă întorc…

— Am să divorțez, spuse ea. Ne vom căsători.

Da, era ca și cum ar veni Crăciunul, se gândea el, în timp ce cerul pălea la venirea zorilor.

— — — —

Hai, zboară cu mine! spunea cântecul, *„mine/eu”* fiind un avion Comet nou și lucitor, două stewardese numai picioare, ochi și păr ca mătasea, cu o atitudine de *„poți să mă privești, pentru că sunt frumoasă, dar nu ai voie să mă atingi deloc”*, un echipaj de zbor și alți 73 pasageri, dintre care doar 18 călătoreau la clasa I. Era loc destul pentru toți, iar Frank era mulțumit de asta.

Se simțea obosit. Noaptea a fost *înfocată* și nici dimineața nu s-a domolit. Acum era plăcut să stea relaxat și bine prins cu centura în scaunul ergonomic, în timp ce motoarele aspirau lacome aerul și trimiteau în urma lor un uragan artificial care a împins avionul în lungul pistei și apoi sus, în aer. Londra a dispărut într-o parte, sub norii ca de bumbac murdar, apoi a rămas doar soarele, un ochi supraveghetor într-un imens iris albastru.

Mergi spre vest, tinere, se gândi el cu îngâmfare. De ce? Pentru nici un alt motiv, decât că-i plăcea să călătorească, iar nițică absență făcea să crească dragostea unei inimi.

Și-atunci s-a simțit un șoc în plin zbor. Reflex, a privit în jos, gândindu-se la imensitatea spațiului gol dintre el și pământ. I s-a strâns stomacul din cauza acrofobiei, o foarte plăcută senzație de frică apărută când el se afla în perfectă siguranță. Înălțimea nu avea nici un sens într-un avion. Tot ce trebuia să faci era să privești drept înainte și te puteai crede într-un vagon Pullman.

Și-a desfăcut centura, și-a dezmorțit picioarele, aruncând o privire prin hublou, chiar când vocea căpitanului s-a auzit în difuzoare, spunându-le că zburau la altitudinea de 34.000 picioare (~10.000 m) cu viteza de 536 mile/h (993 km/h).

Prin fereastră putea vedea foarte puțin. Cerul, norii dedesubt, vârful vibrator al unei aripi metalice. Mereu aceleași chestii. Stewardesa blondă era altceva. Se mișca în lungul intervalului dintre scaune, și, prinzându-i privirea, a răspuns cu atenție instantanee. Stătea confortabil? Dorea o pernă? Un ziar? O revistă? Ceva de băut?

— Brandy. Cu apă și gheață.

S-a așezat pe scaunul interior aflat lângă peretele cabinei pentru că ea trebuia să treacă de pe interval și să coboare faldul draperiei pentru a-i putea prepara băutura. El și-a ridicat mâna atingându-i genunchiul, apoi a alunecat spre interiorul coapsei. O simți devenind rigidă și i-a văzut și expresia feței. Un amestec de incredulitate, furie,

interes și speculație. Nu a durat mult. Cu mâna dreaptă a înhățat-o de gât. Obrajii i s-au congestionat, ochii i-ai ieșit din orbite, tava scăpată a făcut mizerie, iar mâinile i se zbăteau neputincioase.

Mintea a început automat să numere secundele. 52… 53… 54…

A apăsat protuberanța de pe inel.

Faldul perdelei s-a mișcat în cădere, de dincolo s-a auzit gâlgîitul băuturii turanată în pahar, peste gheață, dintr-o sticluță miniaturală. Fata a zâmbit, ținând în mână doza cu apă minerală.

— Să vă umplu paharul, domnule?

A dat din cap, privind-o cum toarnă, și rememorând căldura ușoară a coapsei ei, atingerea cărnii. Oare știa că aproape a ucis-o? Chiar ar putea ști?

Nu, Cum ar fi putut să știe? Pentru ea nu s-a întâmplat nimic. L-a servit cu o băutură, atât. Atât…?

Visător, se uita la inel. Îl activai și te întorceai înapoi în timp cu 57 secunde. Tot ce făceai în acest interval de timp era șters. Puteai ucide, jefui, puteai stârni revolte de stradă și nimic din toate astea nu conta pentru că nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar se întâmpla. Putea fi reamintit. Puteai să-ți amintești ceva ce nu s-a petrecut nicicând?

Fata, de exemplu. I-a pipăit coapsele, locul cald dintre picioare, moliciunea gâtului. Ar fi putut să-i zdrobească ochii, să o facă să urle, să-i mutileze fața. Făcuse așa ceva – și chiar mai mult – altora, pentru a-și satisface sadismul, plăcerea de a provoca durere. Și a ucis. Dar ce însemna să ucizi când puteai anula inconvenientele crimei tale? Când puteai vedea „cadavrul” zâmbind și mergând mai departe?

Avionul s-a zguduit puțin. Vocea din difuzoare era calmă, netulburată.

— Rugăm toți pasagerii să-și pună centurile de siguranță. Ne îndreptăm către o zonă cu turbulențe minore. Veți putea vedea câteva fulgere, dar nu există absolut nici un motiv de îngrijorare. Ne aflăm, desigur, mult deasupra zonei afectate de furtună.

Frank a ignorat instrucțiunile, fiind încă preocupat de inel. Piatra neșlefuită semăna cu un ochi mort, brusc răuvoitor și oarecum amenințător. Iritat, și-a terminat băutura. Inelul era doar o mașină.

Blonda care pășea pe interval, i-a aruncat o privire de reproș văzându-l cu centura nepusă și a vrut să-l facă să și-o încheie. I-a făcut semn să-l lase în pace, apoi a pus neîndemânatic mâinile pe cele două capete, dar a lăsat-o deschisă. Nu avea nevoie de ea și nici nu-i plăcea. Încruntat, s-a așezat la loc, gândindu-se.

Timpul. Era linear sau avea mai multe derivații? Oare se putea ca de fiecare dată când a activat inelul să fi fost creat un univers alternativ? Că acum exista o lume în care o atacase pe stewardesă și în care va trebui să plătească pentru crima sa? Dar a

atacat-o doar pentru că știa că poate să șteargă incidentul. Fără inel nici nu ar fi atins-o. Cu inelul putea face orice îi plăcea pentru că întotdeauna se putea întoarce și scăpa de consecințe. De aceea teoria universului alternativ nu se putea aplica. Sau se putea?

Nu știa și nici nu-i păsa. Avea inelul și asta era suficient. Inelul pentru care ei îi oferiseră doar o amărâtă de sută de dolari.

— — — —

Ceva a lovit în partea de sus a fuselajului. A fost un sunet ca de rupere, o răbufnire de aer, o forță irezistibilă care l-a smuls din scaun și l-a aruncat în spațiu. Plămânii i-au fost storși de aer… și a început să cadă. Înghițea hulpav, încercând să respire, să înțeleagă. Frigul arctic i-a amorțit carnea. S-a răsucit și, cu ochii întredeschiși, a văzut avionul cu una dintre aripi dată peste cap și rupându-se chiar în clipele acelea. Avionul cădea către suprafața mării aflată la cinci mile dedesubt.

Un accident, se gândi el sălbatic. Un fulger, un meteorit, sau poate oboseala metalului. O fisură în peretele fuselajului și presiunea interioară a făcut restul. Iar acum el cădea. Cădea!

Degetele i-au reacționat frenetic.

— Vă rog, dle Weston.

Blonda stewardesă se apropia în timp ce el se ridica din scaun.

— Trebuie să rămâneți așezat și cu centura strânsă. Sau…?

Diplomatic și-a îndreptat privirea către toaleta aflată în spatele salonului.

— Ascultă! o agăță de ambele brațe. Spune-i pilotului să schimbe cursul! Spune-i acum! Grăbește-te!

Un fulger sau un meteorit puteau și astfel evitate. Se puteau afla în siguranță dacă cursul era schimbat suficient de repede. Extrem de repede! Instantaneu!

— Repede!

A alergat către cabina de pilotaj cu faza pe urmele lui. Tâmpita dracului! Nu pricepea?

— Este o urgență! a răcnit. Pilotul trebuie să schimbe cursul imediat!

Ceva a lovit în partea de sus a fuselajului. În compartimentul pasagerilor a apărut o ruptură, metalul răsucindu-se precum coaja unei banane. Blonda a dispărut. Scârțâitul metalului sfâșiat a fost acoperit de „explozia” aerului scăpat în exterior. Frank s-a agățat cu disperare de un scaun, și-a simțit mâinile cum alunecă pe

materialul acestuia, trupu-i fiind aspirat către deschizătura din fuselaj. Și iar a fost expulzat în spațiu, în căderea lungă de cinci mile.

— NU! a strigat cuprins de teroare. Doamne, nu!

A activat inelul.

— Dle Weston, trebuie să insist. Dacă nu vreți să mergeți la toaletă, trebuie să-mi permiteți să vă închei centura de siguranță.

El era în picioare lângă scaun, iar blonda începea să dea semne de iritare. Era iritată!

— E ceva important, spuse străduindu-se să rămână calm. În mai puțin de un minut acest avion se va prăbuși. Înțelegi? Vom muri cu toții dacă pilotul nu schimbă cursul imediat.

De ce mai stătea în fața lui privindu-l ca o idioată? Îi mai spusese o dată toate astea!

— Vacă proastă! Cară-te din fața mea!

A împins-o într-o parte și a alergat din nou către cabina de pilotaj. S-a împiedicat, a căzut și s-a ridicat turbat în picioare.

— Schimbă cursul! a urlat. Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă și…

Ceva a lovit în partea de sus a fuselajului. Și din nou scârțâitul metalului, explozia de aer, forța irezistibilă. Ceva l-a lovit în cap, iar când a reușit să-și recapete întreg controlul, se afla mult sub nivelul norilor. A activat inelul și s-a regăsit tot în spațiu, încercând să respire cu greutate și tremurând din cauza frigului sălbatic.

Într-o parte, avionul spulberat atârnau de parcă ar fi fost suspendat, o masă de resturi împrăștiate aflate în cădere. Mici fragmente peste tot în jurul său; unele dintre ele probabil că erau din blondă.

Norii au rămas în urmă, deasupra. Dedesubt, marea se întindea într-un amestec sclipitor de lumină și apă. Stomacul i s-a strâns copleșit de teroare în timp ce se holba la valuri, iar acrofobia creștea invadându-i fiecare celulă.

Lovirea de suprafața apei ar fi fost la fel cu izbitura de o podea solidă din beton, iar el era conștient de sfârșitul iminent.

Spasmodic a activat inelul și, imediat, s-a aflat iar sus în aer cu aproape un minut de amânare, timp în care cădea.

Cincizeci și șapte de secunde de cădere liberă.

Repetare…

Repetare…

Repetare…

Iar și iar…
Pentru că alternativa era zdrobirea de suprafața mării.

SFÂRȘIT

RAY BRADBURY

王朝已是无事可为时

Ray BRADBURY

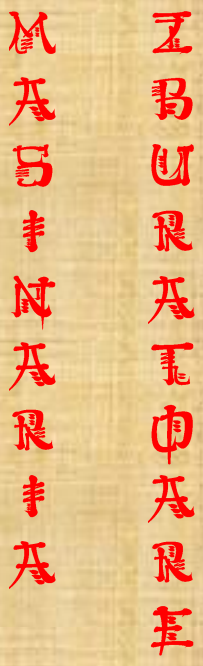

În povestirea sa, *Mașinăria zburătoare*, Ray Bradbury ne duce în străvechea Chină, și, în doar 1500 cuvinte, subliniază clar partea întunecată a *zborului*.
„Iată un om care a făcut o anumită mașinărie – spuse Împăratul – *dar ne întreabă pe noi ce a creat. El singur nu știe.”*
Bradbury este alegoric, punând o întrebare extrem de simplă:
Înțelegem noi implicațiile creațiilor noastre?
Și, ca o consecință a acesteia:
Odată creat ceva, mai poate fi ignorat?

Stephen King

versiunea în limba română

UNCRIS

În AD 400, Împăratul Yuan își proteja tronul cu Marele Zid Chinezesc, iar pământurile sale erau verzi și binecuvântate cu ploi. Sub domnia sa – nici prea fericită, nici prea tristă – poporul se pregătea în pace pentru strânsul recoltelor.

Dimineața devreme a primei zile din prima săptămână a celei de a doua luni a noului an, Împăratul Yuan își bea ceaiul și se răcorea cu evantaiul împotriva brizei calde, când un servitor a alergat peste dalele roșii și albastre din grădină, strigând:

— Oh, Împărate, Împărate, un miracol!

— Da, spuse acesta, aerul este proaspăt în această dimineață.

— Nu, nu, un miracol! insistă servitorul, închinându-se.

— Iar acest ceai are un gust foarte bun; cu adevărat miraculos.

— Nu, nu, Majestate.

— Atunci, hai să ghicesc – soarele a răsărit și urmează o nouă zi. Sau marea e albastră. Acesta e acum cel mai minunat miracol.

— Majestate, un om zboară!

— Ce? și-a oprit Împăratul evantaiul.

— L-am văzut în aer, un om zboară cu aripi. Am auzit o voce venită din cer și când m-am uitat în sus, era acolo, un dragon celest cu un om în gură, un dragon din hârtie și bambus, colorat precum soarele și iarba!

— E devreme, spuse Împăratul, iar tu tocmai te-ai trezit dintr-un vis.

— Este devreme, dar eu am văzut ce am văzut! Veniți, și veți vedea și dvs!

— Stai jos, aici, cu mine, spuse Împăratul. Bea puțin ceai. E ceva ciudat, dacă e adevărat, să vezi un om zburând. Trebuie să te gândești puțin, până mă pregătesc să văd și eu.

Băură amândoi ceai.

— Vă rog, spuse în cele din urmă servitorul, veniți acum sau va pleca.

Împăratul s-a ridicat gânditor.

— Acum poți să-mi arăți ce ai văzut.

Au mers în grădină, pășind pe o pajiște de iarbă, peste un mic pod, printr-un pâlc de copaci și în susul unei mici coline.

— Acolo!

Împăratul a privit spre cer.

Iar în cer, râzând, atât de sus încât abia îl puteai auzi, era un om; și omul era învăluit în hârtie lucitoare și bețe de bambus care formau aripi și o minunată coadă galbenă. Plutea precum cea mai mare pasăre din universul păsărilor, precum un nou dragon pe tărâmul străvechilor dragoni.

Și – în briza a dimineții – omul striga către ei:

— Zbor, zbor!

Iar servitorul îi făcu semne cu mâinile:

— Da, da!

Împăratul Yuan a rămas nemișcat. S-a uitat la Marele Zid Chinezesc care se ițea din ceața de pe îndepărtatele coline verzi, acest minunat șarpe de piatră care se întindea cu măreție de-a latul întregii țări. Minunăția aceasta de zid l-a apărat de nenumărate ori de hoardele inamice și a asigurat pacea de foarte mulți ani. Văzu cum orașul – înconjurat de un râu, un drum și o colină – începe să se trezească.

— Spune-mi, i se adresă servitorului, l-a mai văzut cineva pe acest om zburând?

— Eu sunt singurul, Maiestate, a răspuns zâmbind și fluturând mâna către cer.

Împăratul a rămas cu ochii către înalturi încă un minut, apoi spuse:

— Cheamă-l jos, la mine.

— Hei, vino jos, vino jos! Împăratul dorește să te vadă! a strigat servitorul, cu mâinile făcute pâlnie la gură.

Pe când omul plutea în briza dimineții, către pământ, Împăratul arunca priviri în toate direcțiile. A văzut un fermier, care-și începuse devreme munca pe câmp, uitându-se la cer. Își întipări în minte locul unde se afla acesta.

Zburătorul a aterizat într-un foșnet de hârtie și trosnituri ale bețelor de bambus. Veni mândru către Împărat, stânjenit în mișcări de echipamentul său şi se înclină în fața bătrânului stăpân.

— Ce-ai făcut? a întrebat Împăratul.

— Am zburat în cer, Maiestate.

— Ce ai făcut? a întrebat din nou Împăratul.

— V-am spus.

— Nu mi-ai spus nimic.

Împăratul a pipăit cu mâna-i subțire hârtia frumoasă și chila ca de pasăre a mașinăriei. Mirosea plăcut în vânt.

— Nu-i așa că e frumoasă, Majestate?

— Da, chiar prea frumoasă.

— Este singura din lume, a zâmbit omul. Iar eu sunt inventatorul.

— Singura din lume?

— Pot să jur!

— Cine mai știe despre asta?

— Nimeni. Nici măcar nevastă-mea, care m-ar fi crezut dus cu pluta. Ea a crezut că fac un zmeu. M-am trezit în toiul nopții și m-am dus departe, pe creasta munților. Iar când s-a ridicat soarele și a început să sufle briza, mi-am adunat tot curajul, Maiestate, și am sărit de pe creastă. Am zburat! Dar nevasta mea nu știe despre asta.

— Norocul ei, spuse Împăratul. Vino.

S-au întors înapoi în palat. Acum, soarele era sus pe cer, iar mirosul de iarbă era revigorant. Împăratul, servitorul și zburătorul s-au oprit în grădina uriașă.

Împăratul a bătut din palme.

— Hei, gărzi!

Acestea au sosit alergând.

— Arestați-l pe acest om. Și chemați călăul – a ordonat Împăratul.

— Ce-i asta? a strigat zburătorul, incredul. Ce am făcut?

Începu să se tânguie, iar minunata hârtie a aparatului foșnea.

— Iată-l aici pe omul care a făcut o anumită mașinărie, dar ne întreabă pe noi ce anume a creat. El habar nu are. A simțit doar nevoia de a o crea, fără a ști ce anume face, sau ce poate să facă aceasta.

Călăul a sosit în fugă aducând o secure ascuțită și lucitoare ca argintul. Stătea pregătit, cu brațele musculoase dezgolite, iar pe față avea o mască albă, inexpresivă.

— O clipă, spuse Împăratul.

Se întoarse către o masă din apropiere pe care se afla un mecanism creat de el însuși. Împăratul a luat micuța cheie din aur legată la gâtul său. A introdus-o în mecanismul delicat și a răsucit-o. Apoi a pornit mecanismul.

Acesta reproducea o grădină făcută din metal și pietre prețioase. Odată pus în mișcare, păsările cântau în micii copaci de metal, lupii umblau prin pădurile miniaturale, iar oameni micuți se mișcau de ici acolo prin soare și umbre, făcându-și vânt cu evantaie miniaturale, ascultând micile păsări de smarald pe lângă niște izvoare ce șipoteau.

— Nu-i așa că e minunat? Dacă mă întrebi ce am făcut aici, pot să-ți răspund foarte clar. Am făcut păsări care cântă, păduri care freamătă, oameni ce umblă prin acestea, bucurându-se de frunziș, umbre și soare. Asta este ceea ce am făcut.

— Dar… Maiestate! a îndrăznit zburătorul aflat în genunchi, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Eu am făcut ceva asemănător! Ceva frumos. Am zburat în briza dimineții. M-am uitat în jos la toate casele și grădinile adormite. Am mirosit marea, chiar am și zărit-o, dincolo de dealuri, de la înălțimea la care mă aflam. Și am plutit ca o pasăre; oh, nu pot spune ce minunat este acolo sus, în cer, pe aripile vântului, care mă sufla când ca pe o pană, când ca un evantai; și mirosul cerului de dimineață…! Și sentimentul de libertate! E Frumusețe, Majestate, și asta tot Frumusețe este!

— Da, spuse trist Împăratul. Știu că probabil este adevărat. Pentru că-mi simt inima zburând prin aer alături de tine și mă întreb: Cum este? Cum se simte? Cum se văd iazurile de sus? Sau palatul cu servitorii mei? Ca furnicile? Și cum se văd orașele din depărtări, care încă nu s-au trezit.

— Atunci, cruță-mă!

— Dar vine o vreme, spuse Împăratul și mai trist încă, când cineva trebuie să renunțe la puțină frumusețe dacă asta trebuie pentru a păstra frumusețea pe care o are deja. Nu mă tem de tine, ci de celălalt.

— Care celălalt?

— De acel om care, văzând ce ai făcut tu, va construi o mașinărie de hârtie lucitoare și bețe de bambus, ca aceasta. Dar acel om va avea chipul și inima unui demon, iar frumusețea va dispare. De acest om mă tem.

— De ce? De ce?

— Cine poate garanta că, într-o zi, un astfel de om nu va zbura într-o mașinărie asemănătoare din hârtie și bambus, aruncând din cer bolovani uriași asupra Marelui Zid Chinezesc?

Nimeni nu s-a mișcat și nu a scos o vorbă.

— Să fie decapitat, a ordonat Împăratul.

Călăul a șuierat securea.

— Ardeți zmeul și trupul inventatorului și îngropați-le cenușa la un loc.

Servitorii s-au retras ca să îndeplinească poruncile.

Împăratul s-a întors către servitorul său personal, care-l văzuse pe om zburând.

— Să-ți ții gura. Totul a fost un vis, foarte duios și minunat. Iar fermierului de pe câmpul din depărtare care a văzut și el, spune-i că-l voi plăti să creadă că a fost doar un vis. Dacă vreodată se va duce vorba, în următorul ceas, tu și fermierul veți muri.

— Sunteți mărinimos, Majestate.

— Nu, nu mărinimos.

Dincolo de zidul grădinii gărzile ardeau minunata mașinărie din hârtie și bambus ce miroseau în aerul dimineții. Vedea fumul negru înălțându-se spre cer.

— Nu, doar foarte confuz și înfricoșat.

Vedea gărzile săpând o mică groapă în pământ pentru a îngropa cenușa.

— Ce înseamnă viața unui singur om față de viața a unui milion de oameni? Trebuie să-mi găsesc consolarea în acest gând.

A luat din nou cheia de pe lanțul de la gât și a pus din nou în funcțiune minunata grădină miniaturală. Apoi a privit ținutul străjuit de Marele Zid, orașul liniștit, câmpiile verzi, râurile și pâraiele. A oftat.

Micuța grădină și-a activat delicatul mecanism ascuns și s-a pus singură în mișcare; oameni micuți umblau prin pădure, iar printre arborii pitici zburau păsările mici colorate în albastru și galben strălucitor și cântau zburând, zburând, zburând în micul cer albastru.

— Oh, spuse Împăratul închizând ochii, uite-te la păsări, uite-te la păsări!

SFÂRȘIT

IN VALURI
CURTIS C. CHEN

Curtis C. CHEN

ÎN VALURI

versiunea în limba română
UNCRIS

— Ai verificat acele unghiuri, marinar? s-a răstit *Chief of the Boat*[1]. Liniile astea sunt deviate cu o juma' de grad și vizitatorul nostru nu se materializează!

— Măsor din nou acum, *Master Chief*!

COB exagerase, dar încă de la începuturile carierei mele navale am învățat să nu contrazic un superior.

Mi-am plasat raportorul pe panoul de jos pe care-l fixasem pe punte și am reverificat unghiurile pentagramei trasate cu creta, apoi am revăzut și fiecare liniuță a tuturor runelor din jurul cercului. După care am urcat pe scară și am verificat potrivirea dintre cea de jos și cea de pe tavan. Satisfăcut că ambele panouri se vor activa simultan, am raportat situația.

— Foarte bine, a mormăit COB. Rosebud!

Numele adevărat al marinarului era Roesler, dar după filmul lui Orson Wells, toată lumea îl tachina spunându-i '*Rosebud*'. A sărit înainte, cu carnetul în mână, încât abia am avut timp să mă feresc din calea lui. Spațiile alocate lui COB nu erau foarte spațioase. N-ar fi fost nevoie ca Roesler și cu mine să fim prezenți aici, dar se pare că suntem singurii doi marinari de pe *Bowfin* specializați în magie și *Master Chief* voia să ne verificăm unul pe altul.

— Ai inscripționat incantațiile acolo? l-a întrebat Roesler pe COB.

— *Aye*, *Master Chief*! a răspuns acesta cu o voce subțirică.

Și mai zic ceilalți că eu am voce de fetiță…

— S-a corectat poziția și profunzimea?

— *Aye*, *Master Chief*! Am aici calculele…

[1] Chief of the Boat – subofițerul cu cel mai mare grad de la bordul submarinelor US Navy care activează ca ajutor direct al comandantului și al secundului navei.

— Nu pot să citesc mâzgăliturile tale.

COB a dat carnetul deoparte și și-a verificat ceasul.

— *Rendez-vous* peste 20 secunde. Asigură-te că totul este corect.

Roesler părea gata să plângă.

— P-P-Poate doriți să executați dvs manevra, *Master Chief*?

— Arăt eu ca un curist de magician? a urlat COB în fața lui Roesler.

Nasurile lor se aflau la doar câțiva milimetri unul de altul.

— Începe imediat încântarea descântecului ăla afurisit ca să-l putem primi pe blestematul de vizitator!

— *Aye, Master Chief*! și-a băgat Roesler fața în carnet.

Eu mi-am pregătit pumnul, gata să-l pocnesc în rinichi dacă aș fi auzit și cea mai mică greșeală de pronunție. N-aș fi vrut să mă aflu într-o rază de 100 m depărtare de *Bowfin* dacă ceva nu mergea bine la terminalul de primire al teleportului.

— Cinci secunde, marinar! a strigat COB.

— *Aye, Master Chief*! și Roesler a început să scoată sunete nenaturale: *Hagitaa, moro-venschaa, inlum'taa*…

Ambele pentagrame au început să pulseze în albastru și alb. Roesler a sfârșit incantația, doar pe ultima silabă punând un ton plat, și o coloană de lumină a strălucit în spațiul dintre cele două cercuri. După o clipă, lumina a scăzut și un ofițer stătea în pentagramă, cu o servietă mare în mână. Și purta… fustă?

— Cer permisiunea să vin la bord, *Master Chief*, spuse femeia.

Părea să fie cam de vârsta mamei mele. Dar spre deosebire de ea, purta însemnele de *lieutenant* și cel mai perfect machiaj pe care l-am văzut vreodată. Dar expresia feței sale cât și faptul că tocmai se teleportase aproape 7.000 mile până la bordul unui mare submarin de atac aflat în Pacificul de Sud, mă făcea să cred că nu a venit doar ca să distreze pe careva. Pe plăcuța de identificare era trecut MARKEY.

— Permisiunea acordată, doamnă, a spus COB fără să scape nici o silabă.

Sigur nu ajungeai *Master Chief* dacă obișnuiai să te bâlbâi când te surprindea ceva neașteptat.

— Scuze pentru faptul că nu a fost aici căpitanul ca să vă întâmpine personal. Ne jucăm de-a v-ați-ascunselea cu japonezii.

Ca o confirmare, întreaga navă a gemut și s-a înclinat spre tribord. M-a impresionat modul cum a reușit *lieutenant* să-și mențină echilibrul pe tocurile alea.

COB ne-a dat deoparte pe mine și Roesler.

— Dacă vreți să mă urmați, doamnă?

Markey a arătat spre pentagrame.

— Nu le ștergi?

— Acești doi marinari…

— Asigură aceste suprafețe, *Master Chief*, s-a răstit Markey.

Apoi s-a uitat direct la mine.

— Tu! Cum te numești?

Am clipit, surprins că mi se adresează direct.

— Ăă… Hatcher, doamnă.

— Marinarul Hatcher mă poate conduce la căpitan.

# # #

— Un *kraken*? Căpitanul Channing s-a uitat incredul la *Lieutenant* Markey. Asta e o glumă?

Toți ceilalți aflați pe Puntea de Comandă, cu mine în frunte, făceam tot posibilul să ascultăm fără a părea că tragem cu urechea. Markey a scos un plic oficial de la COMSUBPAC, iar căpitanul și XO au confruntat codurile de pe sigilii cu cele de pe amuletele lor de autorizare înainte de a desigila noile ordine pentru *Bowfin*.

— Nu e o glumă, Căpitane, a spus Markey.

— Noi suntem în război, iar niște capete pătrate din OP-20-G[2] vor ca noi să mergem la vânătoare după un monstru marin?

Căpitanul a întors hârtia pe spate ca și cum căuta alte explicații.

— Ce vă face să credeți că această creatură chiar există?

— Japonezii flecăresc mult, spuse Markey. Ei nu știu că le-am spart codurile, și vorbesc prin radio despre tot felul de lucruri. În ultimul timp, și-au îndepărtat navele de coastele vestice ale insulelor Kyushu, pentru a evita să deranjeze ceva pe care ei îl numesc *nemuru kaiju* – bestia adormită. Desigur, ați observat schimbarea rutelor dvs de patrulare.

— Mda, le-am observat. Dar poate că ei știu că le-am spart codurile, iar asta e doar o capcană. Am provocat multe pagube flotei lor comerciale. Probabil că încearcă metode noi pentru a distruge cât mai multe dintre submarinele noastre.

— N-am venit aici la o conferință, Căpitane, a spus sec Markey. Ați primit niște ordine.

— Am o întrebare, a intervenit XO.

— Da? l-a privit Markey.

— Să presupunem că acest *kraken* este real, și este atât de puternic pe cât spuneți. Cum se face că japonezii nu l-au trezit până acum ca să-l asmută asupra noastră?

— Japonezii trăiesc pe un arhipelag de mici insule înconjurate de întregul Ocean Pacific. Cea mai mare parte a mitologiei sale se referă la cât de periculoase sunt oceanul

[2] OP-20-G sau "Office of Chief Of Naval Operations (OPNAV), 20th Division of the Office of Naval Communications, G Section / Communications Security" – a fost grupul de Informații și Criptanaliză al US Navy în WW II.

și creaturile ce trăiesc în el. Ei trăiesc zilnic cu acest pericol. Japonezii nu vor risca să trezească monștrii de sub patul lor. Dar noi o vom face.

— OK, spuse căpitanul. Dacă japonezii vor fi ocupați să lupte cu acest *kraken*, atunci nu se vor mai război cu noi. Bun plan. Dar, mai întâi va trebui să găsim blestemăția aceia.

Markey zâmbi.

— De aceea mă aflu eu aici, Căpitane.

# # #

Lieutenant Markey a insistat să folosească buda imediat după ce a plecat de pe Puntea de Comandă. Nu am înțeles de ce avea nevoie să urineze, când abia părăsise confortul Sediului Navy din Washington. Aici nu exista intimitate la toaletă, deci m-am așezat în fața lui Markey, cu spatele, în timp ce ea stătea pe vine. Trupul meu bloca și sunetul vocii sale atunci când a vorbit.

— De când folosești deghizarea asta, *domnișoară* Hatcher?

Stomacul mi-a ajuns în gât, iar inima și-a triplat ritmul. Mă bucuram că nu putea să-mi vadă fața.

— Îmi pare rău, doamnă. Nu cred că am înțeles ce vreți să spuneți.

— Te rog. Recunosc întotdeauna o deghizare. Pot să-ți dau un sfat?

Frica mea a devenit supărare.

— Cum aș putea să vă împiedic, doamnă?

— Ai nevoie de un miros de acoperire mai bun. Cred că acel bandaj fals de pe mână are rolul de a explica mirosul de sânge, așa e? Dar șmecheria nu poate fi folosită în fiecare lună. Și nici nu vrei să capeți reputația de neîndemânatic.

Aveam mâinile la spate, în poziție de repaus, iar palma stângă bandajată îmi tremura.

— Aveți vreo sugestie, doamnă? Alta decât utilizarea unei colonii ieftine?

— Da, se ridică Markey și trase apa. Dar ar trebui să vorbim în particular.

# # #

COB nu era mulțumit că trebuie să cedeze cabina vizitatoarei noastre, dar căpitanul a refuzat să aibă la bord o femeie ce împarte spațiul cu cușetele pentru dormit împreună cu o gașcă de marinari. M-am întrebat ce ar face dacă ar afla adevărul despre mine.

Markey ne-a întrerupt, pe COB și pe mine, când tocmai ne pregăteam să ducem lucrurile personale ale acestuia la o cușetă temporară.

— Scuză-mă, *Master Chief*. Aș vrea să vorbesc cu marinarul Hatcher între patru ochi.

Am clipit. COB s-a uitat cu ochii holbați de la Markey la mine și înapoi la ea. Știam că m-am asigurat de o repriză de urlete pentru mai târziu.

— Desigur, doamnă.

Apoi se răsti la mine.

— Știi unde mă poți găsi, marinar.

— *Aye*, COB.

A trântit ușa în spatele său.

M-am întors către Markey, care se așezase pe patul lui COB. Și-a scos pantofii și-și masa tălpile.

— Cu tot respectul, doamnă. Încerc să nu atrag atenția asupra mea…

— Liniștește-te. Sunt doar o cucoană de la Washington. Nu vor suspecta nimic. Deocamdată.

A scos din părul-i ondulat o agrafă ce părea a fi făcută din cupru pe care a răsucit-o până ce a adus-o la o formă imposibilă, după care chiar și eu am putut vedea fluxul de energie ce emana din ea.

— Tu folosești doar un deghizament vizual. Asta te va ajuta să-ți maschezi și mirosurile. Doar să o menții tot timpul în contact direct cu pielea.

Mi-a întins obiectul pe care l-am luat cu mâna tremurândă. Dacă *lieutenant* Markey putea transforma o agrafă într-un talisman activ, iar Navy a trimis-o, singură, să localizeze un *kraken*, înseamnă că putea fi o prietenă al dracului de puternică.

Pe de altă parte m-a speriat teribil. Oamenii prea competenți mă nelinișteau întotdeauna.

— Vă mulțumesc, doamnă. Asta e… vreau să spun, nu știu cum mă pot revanșa față de dvs.

Ceea ce voia să însemne: nu știu de ce mă ajutați.

— Păi… mai întâi, fă-mi rost de niște pantaloni și niște ghete. N-am de gând ca în următoarele două săptămâni să-mi tot expun picioarele pe aici.

— Da, doamnă.

Am pus agrafa sub bandajul înfășurat pe mâna stângă.

— Pot să plec?

Markey m-a privit cu ochii săi negri, misterioși.

— Spune-mi cum ai ajuns aici.

— În Navy?

Asta era clar: voiam să ucid japonezi. M-am gândit cum pot să i-o spun într-o formă mai elegantă.

— Pe *Bowfin*, a precizat ea.

M-am încruntat.

— Nu prea am avut cum să-mi aleg postul.

Markey a dat din cap.

— De ce te-ai deghizat în bărbat?

Trebuia să mă aștept la această întrebare.

— Știam că *Unchiul Sam* nu va permite unei fete să participe la o luptă reală. Iar asta e o porcărie. Iertați-mi limbajul.

— De ce vrei să lupți?

— Glumiți, nu-i așa? am căscat gura la ea. Ei ne-au atacat! Au străpuns apărarea Pacificului și au atacat Pearl Harbor. M-am născut la Honolulu. Când am văzut fotografiile – tot fumul acela negru ce acoperea cerul – i-am urât. Am vrut răzbunare, nu mă tem să o spun.

Simțeam cum îmi tremură mâinile și le-am încrucișat la piept ca să nu se vadă.

— Ca să nu-i mai amintesc și pe amicii lor naziști care ucid și subjugă pe toți în marșul lor prin Europa. Dacă nu oprim Axa, doamnă, vor cuceri lumea, iar eu nu vreau să trăiesc într-o astfel de lume.

Markey a dat din cap și păru mai liniștită.

— Îmi pare rău că te interoghez așa, Hatcher, dar niciodată nu prea am avut încredere în oamenii care se deghizează.

— Mda… păi… nu toți putem arăta ca stelele de cinema.

— Să nu crezi nici o clipă ca faptul acesta îmi ușurează viața, a izbucnit ea. Și aș vrea să mi te adresezi cu *Lieutenant* sau *doamnă*, marinar Hatchet.

— Aceasta nu este doar un costum pe care-l port, și-a arătat Markey uniforma. Mi-am meritat gradul. A trebuit să lupt pentru această slujbă și mă lupt în fiecare zi ca să o păstrez. Da, sunt niște avantaje dacă bărbații te consideră frumoasă, dar această apreciere te și limitează. Ei consideră că tot ce ai sunt fața drăguță și corpul bine făcut. Le pasă doar de ceea ce pot vedea. Dar nu trebuie să-ți demonstrez eu ție cât de înșelătoare sunt aparențele.

— Nu, doamnă.

Markey oftă.

— Ceea ce faci tu, Hatcher, e o dovadă de mare curaj. Dar când acest război se va sfârși, tu va trebui să te întorci acasă – și să fii iar femeie. Te-ai gândit la cum ai să procedezi ca să te descurci cu situația asta?

— Păi… doamnă, pentru că majoritatea timpului petrecut în Navy l-am petrecut curățind un lucru sau altul, voi fi foarte calificată ca gospodină casnică.

Vorbele mele au sunat mai amar decât intenționasem.

— Ai talent, Hatcher. Mai mult decât atât, în mod evident ai voință. Acestea două sunt o combinație puternică.

Conversația devenise forte inconfortabilă.

— Cu tot respectul, doamnă, de ce naiba vă pasă? Nici măcar nu mă cunoașteți.

Markey s-a ridicat și s-a apropiat de mine.

— Nu voi fi mereu o femeie frumoasă. Voi îmbătrâni, iar bărbații nu mă vor mai dori. Dar asta?

A ridicat o mână și a pocnit din degete creând o flacără săltăreață prin aer.

— Acest talent îl voi avea până în ziua când voi muri. Și știind acest lucru, având-l, dar să nu-l folosesc pentru ceva bun – ar fi o risipă teribilă.

Nu am putut descifra expresia de pe fața ei. Avea un sentiment deplasat de milă maternă pentru mine? Sau avea altceva în minte?

După un moment, am decis că efectiv nu-mi pasă.

— Mulțumesc pentru sfat, doamnă, dar amândouă trebuie mai întâi să supraviețuim nenorocitului acesta de război.

Flacăra plutitoare s-a stins.

— Liber.

Am ieșit afară cât am putut eu de repede.

# # #

În următoarele zile am făcut tot ce am putut ca să o evit pe *Lieutenant* Markey. Nu era ușor, pentru că amândouă ne aflam într-un submarin de 100 m lungime cu un echipaj de 60 oameni. Și nu pentru că nu aș fi respectat-o. Evident că nu era o oarecare în OP-20-G dacă a reușit să fie teleportată în partea cealaltă a planetei. Dar atrăgea tot atât de mult atenția asupra mea, precum asupra ei, iar eu n-aveam nevoie să fiu băgată în seamă prea mult.

Din fericire, ea își petrecea cea mai mare parte a timpului pe Puntea de Comandă sau la postul de guvernare, făcând tot ce trebuia pentru a depista miticul *kraken*, iar eu am fost alocată compartimentului torpile. Căpitanul a hotărât că vom lansa un „pește” de acolo odată ce vom fi fost gata să trezim bestia – apoi o vom șterge de acolo fugind ca mânați de toți dracii.

Markey a adus la bord bolțuri magice cu care să înlocuiască detonatoarele magnetice de pe torpilele noastre Mark 14. Magneții ar fi trebuit să provoace explozia torpilelor drept sub chila navei, provocând mai multe avarii decât în cazul unui impact lateral, într-un bord, dar blestemățiile astea nu au funcționat niciodată ca lumea. Instrucțiunile lui Markey erau să înlocuiască magneții cu bolțuri-D, care trebuiau să ne facă „peștii” să detecteze monștri și nu metalul.

Planul prevedea găsirea *kraken*ului, lansarea a două torpile asupra lui, și retragerea imediată, înainte ca acesta să-și dea seama ce se-ntâmplă prin jur. Poziția raportată a *kraken*ului era destul de apropiată de niște zone populate și ar fi trebuit – trebuia! – să audă zgomotele din aceste orașe și să se îndrepte spre Japonia în loc să plece aiurea.

Munca la torpile m-a ținut ocupată cea mai mare parte a timpului, dar întrebările lui Markey au continuat să mă preocupe. Ce voi face după sfârșitul războiului?

Poate că nu voi supraviețui. Poate că asta era varianta cea mai bună pentru toată lumea: dacă muream la datorie, iar familia mea n-ar fi aflat decât mai târziu ce i s-a întâmplat fiicei lor – că și-a dat viața pentru patrie.

Poate că vor fi mândri de mine. Și poate bătrâna SUA ar fi încetat să mai pună sub semnul întrebării loialitatea noastră.

De ceva vreme, nu mă mai gândisem la viitor – nu de când mă înrolasem. Întotdeauna m-a supărat să știu cât de limitate erau opțiunile mele, iar acum eram furioasă pe Markey pentru că mi-a reamintit, pentru că m-a determinat să-mi fac griji pentru lucruri pe care nu le puteam schimba. La acestea mă gândeam în acea zi, când COB ne-a scos pe Roesler și pe mine din compartimentul torpile pentru o altă însărcinare specială.

# # #

— Suntem în imersiune în ape ostile, la mai puțin de 100 mile de țărmul inamic, a spus căpitanul în timp ce mă urcam în compartimentul de guvernare. Nu putem ieși la suprafață și nu putem depăși ca viteză nimic din ce plutește. Deci, dacă ceva nu merge cum trebuie, am dat-o-n bară.

Vorbea cu *Lieutenant* Markey. Roesler era deja ghemuit în spațiul strâmt de lângă periscop. I-am dat codexul lui Bowfin pe care-l luasem din Puntea de Comandă, după care m-am lipit și eu într-un colț lângă căpitan și COB. Nu pricepeam de ce e nevoie să fim aici toți cinci, dar n-aveam de gând să pun întrebări.

— Acesta va fi un tunel cu sens unic, spuse Markey. Nu e nici un pericol să fim detectați.

De fapt, arăta mai bine în pantaloni decât în fustă. M-am străduit din răsputeri să nu fiu invidioasă, dar nu am reușit.

— De ce trebuie să facă Rosebud incantațiile? A întrebat COB. Nu sunteți dvs profesionista, *Lieutenant*?

— Marinarul Roesler face partea ușoară. Nu avem o țintă la vedere, așa că trebuie să mă ghidez după capătul îndepărtat al tunelului.

COB a priceput cu oarecare întârziere.

— Deci, noi vom fi globul lui de cristal?

Markey a oftat uitându-se la căpitan

— Căpitane, putem pierde toată ziua discutând finețurile ghicirii viitorului în globul de cristal, ori putem să ne facem treaba.

— Continuă, *Lieutenant*, a ordonat căpitanul.

Am evitat cât am putut contactul vizual cu Markey în timp ce-mi dicta coordonatele de pe hartă ca să le inscripționez. Am introdus locația țintei și semnătura profetică a lui Bowfin într-o incantație, combinând tonuri și modulații verbale din tabelele de referință din codex și am verificat de trei ori fiecare secvență terminată. În principiu, scriptul pentru un tunel de prezicere era mai simplu decât unul pentru teleportare, dar nu voiam să fiu eu responsabilă dacă ceva nu mergea cum trebuie.

După câteva minute, Roesler și Markey se țineau de mâini, cu ochii închiși, în timp ce Roesler recita întreaga incantație.

Lângă mine, căpitanul a mormăit:

— Am să fiu fericit după ce vom fi terminat cu tot rahatul acesta de magie neagră.

— Da, *sir*, am răspuns.

Mi-a aruncat o privire ca și cum abia atunci m-a observat.

— Familia ta are talent, marinare?

M-am gândit la bunica mea. Ea m-a introdus în ocult, strecurând unele instrucțiuni mistice în lecțiile mele săptămânale de limbă. Nu le-am spus niciodată părinților. Ei le-ar fi *dezaprobat*… elegant fie spus.

— După câte știu eu, nu, *sir*.

— Mulțumesc lui Doamne-Doamne, a intervenit COB de lângă mine. Dă-mi știință și tehnică în fiecare zi a săptămânii. Nu am încredere în nimic ce nu pot demonta pentru a vedea cum funcționează…

Roesler a început să țipe. A fost ceva brusc, fără ca măcar să inspire, iar sunetul era inuman. Țipa ca un animal prins în capcană. Am scăpat carnetul și mi-am acoperit urechile cu ambele mâini.

— Să vină doctorul! a strigat Markey. Trebuie un tranchilizant!

Ținea strâns la podea trupul lui Roesler intrat în convulsii.

— Hatcher! Ajută-mă să-l țin!

Căpitanul s-a aplecat în josul scării și a strigat ordonând să vină sanitarul. Au am sărit pe lângă el și l-am înșfăcat de umeri pe Roesler. Avea ochii dați pe spate. Încă mai țipa lovind cu picioarele, deși Markey îl ținea strâns.

— Ce dracu l-a apucat? a întrebat COB.

— A făcut contactul! La naiba, COB, nu mi-ai spus că era un senzitiv.

— Și eu de unde mama dracu’ era să știu?

Mi s-a strâns stomacul. Nu pentru că aș fi fost îngrijorat pentru Roesler, ci pentru că mă temeam că dacă moare, Markey mi-ar ordona mie să-i fac incantațiile.

— Continuați, amândoi! a spus căpitanul acoperind țipetele.

Aș fi putut jura că Roesler n-a respirat de mai bine de un minut.

— Sanitarul vine imediat. Dar cum vom…

Țipetele lui Roesler s-au oprit. Gura i s-a închis, apoi s-a deschis iar și a spus un cuvânt care… nu era cuvânt.

Capul mi-a explodat de durere. Nu, *durere* nu e termenul potrivit care să o descrie. Nu era vorba doar de durere. Când non-cuvântul a pătruns în mintea mea, deodată nimic din lume nu a mai părut a fi corect. Ce am văzut, ce am auzit, ce am simțit – de la cina pe care încă o digeram și până la însăși gravitația – totul era greșit, iar trupul meu voia să se oprească.

L-am văzut pe căpitan căzând în genunchi și apucându-se de balustradă. Pe piepții vestonului i-a apărut o împroșcare întunecată. În spatele său, COB a vomitat pe peretele metalic al compartimentului. Markey stătea aplecată, cu sânge picurându-i din nas.

Buzele lui Roesler s-au întredeschis din nou. I-am pus mâinile peste falcă înainte de a apuca să scoată vreun sunet. Continua să se scuture și singurul lucru la care mă puteam gândi era: îl voi ucide, dacă trebuie. Cum am să-l ucid? Care este cea mai rapidă metodă de a-l ucide?

— Biiine, a gâfâit Markey, presându-și palmele peste ale mele.

Apoi și-a întors capul și a scuipat sânge negru.

— Fă-l să tacă până reușim să-l sedăm.

— Ce mama dracu' se-ntâmplă? am întrebat.

— Informațiile noastre sunt greșite. Ei nu sunt *kraken*.

O părticică din mine s-a bucurat pentru că ea a dat-o-n bară. Dar restul din mine era gata să-și dea drumul în pantaloni. Apoi am procesat cuvintele lui Markey.

— Stai puțin… *„ei”*? – nevoia de a-mi goli intestinele s-a intensificat. Adică sunt mai mulți?

# # #

Între timp, sanitarul l-a cloroformizat pe Roesler și l-a legat în cușeta din compartimentul lui Markey – ea a ordonat să i se pună căluș și să fie izolat; nimeni nu a comentat. Eu am terminat de adunat echipamentul din compartimentul de navigație și l-am dus de acolo. Căpitanul și COB s-au schimbat în uniforme curate și s-au adunat pe Puntea de Comandă. Discutau cu XO pe un ton coborât, iar eu am pus codexul deasupra consolei de control al armamentului, am închis seiful, și i-am returnat cheia căpitanului.

Tocmai voiam să părăsesc Puntea când *Lieutenant* Markey a intrat, blocându-mi ieșirea. Fața ei și uniforma îi erau încă stropite cu sânge. Cea mai mare parte dintre ofițeri și marinari și-au întors privirile de la ea. Eu m-am retras într-un colț și m-am făcut cât am putut eu de mică.

— Două noduri, căpitane, a șoptit cârmaciul.

Navigam în regim de „liniște pe navă” de când am făcut contactul cu monștri.

— Foarte bine.

Și se întoarse spre Markey.

— *Lieutenant*, ce-i vor face aceste torpile *kraken*ului?

— Am anulat misiunea, Căpitane.

Acesta s-a încruntat.

— Repetă!

— Nu trebuie să deranjăm aceste creaturi, a spus Markey, pe un ton coborât. Trebuie să plecăm imediat de aici.

— Eh, o vom face. Dar n-am făcut atât amar de drum până în bârlogul leului doar ca să aruncăm o privire. Trebuie să provocăm oarece distrugeri înainte de a ne retrage.

— Toate tuburile lanstorpile încărcate, Căpitane, a raportat ofițerul armurier din spatele meu.

— Informațiile au fost greșite, a spus Markey. Cei de acolo nu sunt *kraken*. Sunt *Creaturi Străvechi*. Două.

— Mai bătrâne decât ce? a fost curios XO.

— *Străvechi*, repetă Markey. Nu „bătrâne”. *Creaturi Străvechi*.

Nu recunoșteam numele, dar „străvechi” se referea de obicei la ceva supranatural care a avut milenii la dispoziție pentru a-și dezvolta puterile. Iar așa ceva era întotdeauna o veste rea.

— Denumirea asta nu spune prea multe, a comentat XO.

— Nu seamănă cu nici o altă formă de viață creată. Nu știm cum să le numim, doar… *Creaturi*.

— Nu-mi pasă ce blestemăție de monștri marini sunt, a izbucnit căpitanul. Vreau doar să știm ce se va întâmpla când îi vom trezi. Mark 14 are o rază de acțiune de 9.000 m…

Markey s-a apropiat cu un pas și s-a uitat în ochii căpitanului.

— Nu știu ce se va întâmpla dacă deranjăm aceste *Creaturi*. Dar va fi de o mie de ori mai rău decât ce i s-a întâmplat marinarului Roesler.

— Nu-mi pasă, atât timp cât li se va întâmpla japonezilor și nu nouă. Deci, cât de departe trebuie să ne aflăm când lansăm *peștii*?

— Nu, a ripostat Markey cu voce fermă. *Creaturile Străvechi* nu sunt doar monștri. Sunt cei mai cumpliți monștri care au existat vreodată. Sunt de neimaginat. Ați văzut – ați simțit ce a putut să ne facă doar un singur sunet din limbajul lor.

M-am cutremurat la gândul la ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu-l reduceam la tăcere pe Roesler. Sunetele și simbolurile pe care le foloseam noi în magie nu erau omenești – erau străvechi, preistorice – și nici măcar nu puteam înțelege cum acționează cele mai multe dintre ele.

— Vechile culturi au divinizat *Creaturile Străvechi* ca pe niște zeități – *Vechii Zei*, a continuat Markey. Înțelegeți? Simpla vedere a unuia poate cauza nebunia. Dacă aceste două *Creaturi* se trezesc, ar putea însemna sfârșitul lumii.

XO a mârâit.

— Tocmai ai spus că nu știi ce s-ar putea întâmpla. Acum afirmi că va fi un *Arma-fucking-geddon*. Deci, ce va fi, *lieutenant*?

Markey a replicat fără a-și desprinde privirea de la căpitan.

— Nu știm exact cât de rău va fi. Dar nu sunt autorizată să-mi asum acest risc. Și nici dvs, Căpitane.

— Atunci obține autorizația, a ordonat căpitanul. Folosește o incantație pentru comunicații ca să-ți contactezi superiorii.

— Nu pot. Suntem la adâncime prea mare. Prea multă apă, prea mult metal.

Atinse o țeavă aflată deasupra capului. Ambele aceste substanțe restricționau raza de acțiune a oricărei incantații. Pentru mine era destul de greu să-mi mențin puterile ce-mi asigurau deghizamentul în acest tub metalic; nu era nici o cale ca ea să-și trimită mesajul prin o sută de metri de apă de mare.

— 8.500 m, Căpitane, a raportat navigatorul.

— 8.500, *aye*, a repetat căpitanul. Armurier, inundați tuburile lanstorpile.

— *Aye, sir*, tuburile inundate, a raportat acesta.

Stomacul mi s-a strâns, dar nu de frică. Mi-a trebuit o clipă ca să înțeleg că, de fapt, eram agitată. Voiam ca torpilele să fie lansate.

— Căpitane, a insistat Markey, cu pumnii strânși.

Doar nu avea de gând să-l pocnească pe căpitan?!

— Ascultați-mă, vă rog!

— *Master Chief*, caută ultimele noastre ordine și adu-le aici.

— *Aye, sir*.

COB a plecat imediat.

— *Lieutenant*, peste șapte minute ne vom afla în afara razei de acțiune și nu vom mai putea lansa alte torpile.

Căpitanul vorbea încet, dar ferm.

— Deci vom studia amândoi ordinele ca să vedem exact ce mama dracu' suntem autorizați să facem.

— Ascultați-mă, Căpitane, i s-a adresat Markey cu un calm forțat. Nu puteți face asta. Nu puteți dezlănțui aceste creaturi asupra lumii.

De ce nu? mă gândeam eu. Japonezii au pornit războiul împotriva noastră. Așa, le-am putea întoarce „favorul".

— Tuburile pupa inundate, a raportat ofițerul armurier.

— Deschideți trapele exterioare.

— Deschidem trapele exterioare, *aye*.

Da. La toți dracii, DA! Chiar voiam să lansăm *peștii*. Voiam ca monștrii să se trezească și să-i distrugă pe inamicii noștri. Și ce dacă am fi prinși între două focuri? Era război. Un mic submarin pentru o distrugere de nedescris a țărmurilor lor… era un preț echitabil.

Iar dacă voi muri, nu va mai trebui să-mi fac griji în legătură cu întoarcerea acasă. Niciodată nu-mi voi mai bate capul cum să mă integrez, cu sau fără deghizament.

Marea m-ar fi primit, iar mării nu-i păsa de rasa mea, de sex, sau culoarea pielii.

COB s-a întors pe Puntea de Comandă.

— Ordinele noastre, Căpitane.

Acesta a luat dosarul cu hârtii.

— Mulțumesc, *Master Chief*.

— 8.800 m, Căpitane.

— Foarte bine.

Căpitanul a deschis dosarul. A citit pagina o dată, de două ori, de trei ori. Oare de câte ori o va mai citi? M-am uitat la ceasul de deasupra consolei de control al armamentului. În mai puțin de două minute vom fi în afara razei de acțiune a torpilelor. Dar dacă căpitanul se hotărăște să anuleze misiunea?

Nu. M-am hotărât. Dacă Căpitanul Channing avea de gând să stea doar acolo cu degetu-n cur, dacă Markey n-avea sânge în instalație ca să-și respecte propriile sale ordine, atunci am s-o fac eu.

Ofițerul armurier aflat la datorie era *Lieutenant* Goldman. Nu-l cunoșteam prea bine, dar, mai demult, i-am făcut o farsă în sala de mese, făcându-l să creadă că a luat ultima prăjitură. De fapt, a luat un bol cu salată de varză, iar delicioasa prăjitură mi-a rămas mie.

Dacă l-am vrăjit o dată, o puteam face din nou.

M-am dat mai aproape de consola armamentului, strecurându-mă printre ceilalți marinari și consolele lor. Pentru treaba asta trebuia să mă aflu aproape. Mi-am strâns pumnul stâng pentru a-mi putea concentra energiile. Deghizarea mea putea să dispară pentru o secundă atunci când făceam noua vrajă, dar, oricum, nimeni nu se uita la mine.

Căpitanul a ridicat privirea de pe dosarul cu ordine.

— Căpitane? a întrebat încet Markey.

Acesta i-a dat dosarul.

— Armamentul, închideți trapele exterioare și încetați.

Asta era ceea ce, de fapt, a spus. Ceea ce a auzit Goldman, tare și clar, a fost: *„Lansați torpilele!"*

# # #

Nu știu cât a durat să se liniștească agitația de pe Puntea de Comandă. Imediat ce *peștii* noștri au țâșnit prin trapele de la pupa, căpitanul a ordonat plasarea sub arest a lui Goldman, iar COB și XO l-au reținut. Eu i-am urmat afară de pe Puntea de Comandă, sperând să mă fofilez departe de haos, însă Markey m-a înșfăcat și m-a tras înapoi în cabina sa. Nu m-am așteptat să fie atât de puternică.

— De ce? m-a întrebat după ce a încuiat ușa. De ce ai făcut-o, Hatcher?

— Ce am făcut, doamnă?

— Este greșeala mea. Ar fi trebuit să fiu mai atentă la tine, nu la căpitan.

Era ceva în tonul cu care a spus-o…

— Fir-ar să fie! Tu! Tu ai pus o vrajă pe căpitan!

— Tu vorbești, pisoiaș! spuse Markey.

— Nu ai respectat propriile tale ordine!

Ochii ei m-au fulgerat.

— N-ai de unde să știi care sunt ordinele mele, marinare! Nu puteam risca să-l las pe căpitan să ia de unul singur decizia corectă.

— Mda, nici eu n-am putut.

Markey m-a fixat cu privirea.

— Știi de ce am vrut să opresc torpilele. De ce ai ținut cu tot dinadinsul să le vezi lansate?

— Așa cum spunea căpitanul, doamnă. Am venit aici ca să le facem zile fripte japonezilor. Nu e corect să ne retragem fără nici o acțiune împotriva lor.

— Nu. mai mult de atât.

Markey m-a studiat câteva clipe.

— Care e numele tău real?

— Carl Hatcher.

— Nu. Numele tău adevărat. Cel cu care te-ai născut. Cel din registrul nu știu cărui lagăr în care au fost reținuți americanii de origine japoneză și din care ai evadat.

Brusc, m-am simțit nesigură.

— Și… știați?

— Am trecut peste deghizarea ta când ți-am dat agrafa. De aceea ți-am pus toate acele întrebări. Îți poți deghiza înfățișarea, dar nu și emoțiile. A trebuit să mă asigur că nu ești o spioană.

Mi-am încleștat dinții. Deci, nu a avut deloc intenția să mă ajute. Voia doar să mă țină aproape în caz că mă dovedeam a fi un inamic.

— Numele meu de familie este Hachiya. Sunt cetățean american, născută în America și sunt loială țării mele.

— Nu-ți pun la îndoială loialitatea! Mă îngrijorează modul tău de a gândi! Chiar preferi să mori mai degrabă aici, sub o identitate falsă, în loc să înfrunți viața ca fiind tu însăți?

Un vuiet nepământesc m-a salvat de la a răspunde. Întreaga navă s-a scuturat și mi-am imaginat că întreg oceanul se cutremura.

— Cred că s-au trezit, am spus.

— Nici nu știi ce-ai făcut. Nu contează cât de mult îi urăști, japonezii nu merită ceea ce li se va întâmpla când aceste *Creaturi* vor ajunge la țărm.

— Războiul este Iadul, doamnă.

— Nu știi nimic despre Iad, fetițo.

# # #

Căpitanul Channing l-a ridicat la suprafață pe *Bowfin* imediat ce am ajuns în apele internaționale. Informațiile oficiale despre ce se întâmpla în Japonia erau trunchiate, dar Markey – sau mai bine zis, Roesler – era pe *fir direct* cu sursa primară. Ea putea să se conecteze cu marinarul catatonic – așa cum o mai făcuse în timpul previziunii – și raporta ceea ce vedea prin ochii monștrilor. Doamna aceasta continua să mă înspăimânte.

Creaturile erau pe pământ mai rapide decât se presupusese. Ambele ieșiseră la suprafață pe țărmul vestic al Insulei Kyushu și s-au îndreptat către cele mai apropiate centre populate, provocând pagube masive doar cu trupul lor – rapoartele erau diferite, indicând înălțimi cuprinse între 15 și 70 m, cu gheare, aripi, tentacule, sau un fel de combinații între acestea.

Dar ceea ce era mai rău emana din ele, pentru că oamenii aparent înnebuniți de simpla prezență a *Creaturilor* se năpusteau unii împotriva celorlalți. Simpla ucidere era cea mai mică dintre atrocitățile pe care Markey a raportat că le-a văzut și pe care mi-a ordonat să le notez cu toate amănuntele înfiorătoare.

A avut dreptate. Nimeni nu merita așa ceva, nici chiar japonezii. Nu i-aș fi dorit această soartă nici măcar lui Hitler însuși.

Dar am refuzat să mă învinovățesc pentru aceasta.

Nu eu am creat acești monștri. Erau mai vechi decât umanitatea. Mai devreme sau mai târziu, cineva sau ceva i-ar fi trezit. Și indiferent de ce a spus Markey despre inhibițiile lor culturale, știam că în cele din urmă ar fi dezlănțuit toate armele din arsenalul lor și fiecare fel de magie pe care ar fi putut să o folosească împotriva Aliaților. La fel cum cum făceam și noi tot ce puteam pentru a-i înfrânge.

Era inevitabil. Acesta era un război, unul total, mondial. Era *ei* sau *noi*, iar eu aș fi ales întotdeauna *noi*. țara mea; bine sau rău.

Fiecare națiune angrenată în acest conflict a comis lucruri teribile. Fiecare persoană a făcut câte ceva ce ar fi fost de neimaginat înainte de război. Eu evadând de la Manzanar[3], deghizată în bărbat și înrolată în afurisita de Navy? Asta însemna nebunie 300%. Dar eu am făcut totul în numele victoriei. A trebuit să o fac. nu am putut rămâne în acel lagăr mai mult de un ceas. Am refuzat să rămân în continuare o victimă. Simțeam nevoia să ripostez. A trebuit să o fac.

Fapta mea nu a oprit coșmarurile, dar această convingere mi-a dat un punct de sprijin. Și aveam nevoie de el atunci când Marley îmi dicta detaliile neîndurătoare ale fiecărei scene hidoase, primitive și revoltătoare la care asista prin ochii lui Roesler. Am făcut tot ce puteam să-i scriu cuvintele fără să mă gândesc la înțelesul lor, repetându-mi în minte sloganuri care să blocheze înțelegerea.

Acesta e un război. Ucide sau ești ucis. Mai bine ei decât noi. A trebuit să o fac. A trebuit să o fac.

Până la urmă, OP-29-G a avut dreptate. *Creaturile Străvechi* nu păreau a intenționa să părăsească prea curând Japonia. Misiune îndeplinită.

Markey le-a acordat numele de cod *Alpha* și *Bravo*. Japonezii și-au evacuat orașele de pe coastă și și-au monopolizat artileria grea. Zile întregi au bombardat ambele *Creaturi*. *Bravo* nici nu s-a sinchisit, rămânând pe loc, dar forțele terestre au reușit să o facă pe *Alpha* să se întoarcă în ocean. După mai puțin de 24 h, *Alpha* a ieșit din ape la capătul sud-vestic al Insulei Honshu și a înaintat în interiorul teritoriului. Într-un târziu, Armata a IIa a japonezilor au înconjurat-o pe *Alpha*, împiedicând-o să mai plece.

Dar, să oprești *Creaturile* era una; să le ucizi părea a fi imposibil. Mitraliere, tunuri, chiar și explozivii extrem de puternici păreau doar să le irite. Conform cercetătorilor de la OP-20-G, *Alpha* și *Bravo* erau nemuritoare; existau cu milioane de ani înainte ca omenirea să evolueze, iar noi trebuiam să inventăm arme cu totul noi dacă chiar voiam să le distrugem.

În viitorul apropiat, orașele Nagasaki și Hiroshima vor rămâne izolate, în carantină.

[3] Manzanar – cea mai mare și mai cunoscută tabără/lagăr de concentrare din cele zece înființate în SUA în timpul WW II, unde au fost internați 110.000 americani de etnie japoneză între decembrie 1942 și 1945.

# # #

Markey m-a convocat în cabina ei în ziua când a plecat de pe *Bowfin*. Era din nou echipată în uniforma standard pentru femei, probabil pentru a nu zbârli *penele* de alamă când ajungea la DC. Ochii îi erau mai întunecați și mai inexpresivi ca niciodată.

— Mă teleportez peste câteva minute, a spus, arătând spre cercul de jos pe care-l inscripționase ea însăși.

În interiorul pentagramei, pe podea, se afla un teanc gros de dosare.

— Tu trebuie să ștergi inscripțiile după ce plec.

— Da, doamnă.

Păși pe lângă mine și închise ușa.

— Vreau să știi că nu am să te dau de gol.

— Ăă…, mulțumesc, doamnă.

— *Lieutenant* Goldman va ajunge în fața unei curți marțiale. Asta nu se poate evita. Dar voi depune mărturie despre comportamentul său, voi informa juriul că mintea sa a fost afectată – un efect secundar al apropierii lui *Bowfin* de *Alpha* și *Bravo*. Nimeni nu va putea obiecta, deci va fi în regulă cu el.

— Asta e bine, am îngăimat, neștiind ce altceva să spun.

— Dar tu, Hatcher, va trebui să trăiești cu ceea ce ai făcut. Deghizează-te cum dorești, fugi de acasă, ascunde-te în adâncul oceanului, dar nu vei putea scăpa niciodată de ceea ce ești cu adevărat, domnișoară Hachiya. Ține minte asta.

— Nu sunt o lașă, i-am răspuns, dar nu eram sigură dacă și credeam asta.

— Nu, nu ești. Asta apreciez la tine cel mai mult.

Nu am răspuns. După un moment, ceasul de la mâna lui Markey a scos un sunet. Ea a pășit în interiorul pentagramei, a ridicat dosarele și m-a întrebat:

— Te bucuri să-ți faci datoria pe această navă, marinare?

Am ridicat din sprâncene.

— E o întrebare retorică, doamnă? Sunt captivă într-un tub metalic împreună cu 60 bărbați care nu se spală cu zilele și fumează tot timpul ca furnalele imediat după ce se trezesc.

— În acest caz, pot să-ți dau un sfat?

Eram sigură că n-o să-mi placă ceea ce urma.

— Nu vă pot opri să vorbiți, doamnă.

— Poate că ar fi timpul să te gândești la o poziție în Navy aflată mai departe de câmpul de combat. Acest război nu înseamnă numai luptă directă. Președintele a

ordonat înființarea unei noi agenții sub acoperire: *Office of Strategic Services*[4]. OSS ar avea nevoie de oameni ca tine.

Am simțit cum mi se înroșesc obrajii și urechile.

— Îmi oferiți o slujbă, doamnă? Sau mă șantajați doar?

Ceasul lui Markey a sunat iarăși. Eu am făcut un pas înapoi, în timp ce ea a terminat incantația pentru teleportare. Apoi m-a privit, a zâmbit, și a dispărut într-un fulger de lumină. După o clipă, că ultimile ei vorbe au fost în engleză:

— Ne vom revedea, marinar Hatcher.

SFÂRȘIT

[4] Office of Strategic Services - a fost Agenția de Informații a SUA în timpul WW II și predecesoarea modernei CIA.

Chuck GROSSART

AVIATORII

CHUCK GROSSART

AVIATORII

versiunea în limba română

UNCRIS

Chuck Grossart este un locotenent-colonel (în rezervă) din US Air Force. După ce și-a servit patria 20 ani ca ofițer lansator de rachete, operator spațial și planificator de atacuri, continuă să activeze ca analist în cadrul Air Force.

Sărmanului pilot instructor care a fost destul de ghinionist ca să mă ia cu el într-un avion T-37 în august 1986 la AFB Laughlin, Del Rio, Texas.

Scuze sincere pentru că l-am dat cu capul de cupola carlingii în timpul zborului.

A fost greșeala mea.

Dar cred că de aceea purtăm căști de zbor, nu-i așa?

Chuck Grossart

Zboară și luptă până la
ultima picătură de sânge,
ultima picătură de combustibil,
ultima bătaie a inimii.

Manfred Albrecht
Freiherr von Richthofen

EPISODUL 1

Nota autorului

De-a lungul carierei mele militare – în USAF – am învățat cât de diferite erau unele lucruri în diferitele comunități aviatice / non-aviatice, ba chiar și între unitățile nucleare / non-nucleare. Fiecare le tratează în maniera sa – și se confruntă cu provocările și problemele – pe baza felului în care au fost *formați* în serviciul respectiv.

Piloții sunt complet diferiți de navigatori, navigatorii diferiți de rachetiști, rachetiștii (care există deoarece chiar și piloții au nevoie de eroi) sunt diferiți de *'telectualii* spațiali, aceștia sunt diferiți de cei de la mentenanță, etc. Toți poartă aceeași uniformă, dar modul cum vede lumea un om și cum abordează lucrurile, poate diferi destul de mult în funcție de domeniul carierei sale.

Am avut și ocazia de a petrece foarte mult timp în misiuni combinate, lucrând cu tipi din alte servicii (și încă o mai fac); submariniști (*bubble heads*) de pe submarinele de atac și lansatoare de rachete intercontinentale, marinari de pe navele de suprafață (*shoes*, *ship drivers*), artileriști antiaerieni din Army, de la blindate, experți nucleari, piloți de elicoptere de Army și Navy, aviatori din Navy, etc.

Ceea ce am învățat este că aceleași ciudățenii comportamentale din domeniile de carieră din USAF există și în celelalte servicii ale Forțelor Armate.

Deci, care este opinia mea? Ei bine, cred că **atunci** când scrii orice fel de povestire cu subiect militar, este important de recunoscut că nu toți oamenii sunt la fel – un *șofer de navă* nu va reacționa la fel ca un pilot de vânătoare, un submarinist nu va reacționa ca unul de la mentenanță, etc. Fiecare acționează diferit pe baza antrenamentului specific și experienței din comunitatea respectivului serviciu militar.

Nuvela *The Aviators* vă prezintă branșa piloților din Flota Combinată a Republicii.

Nuvelele următoare, *The Infantry* și *The Spacers* (**încă nescrise**!), vă vor permite să aruncați o privire în comunitățile acestor două servicii.

Fiecare povestire este independentă, toate trei fiind premergătoare trilogiei (încă nescrisă!) *The Han Wars Series*. Acțiunea fiecăreia este imediat următoare primei scene din *Fleet Opposed*, primul volum al trilogiei.

Chuck Grossart
Iunie 2018

1

RSS[1] *Bulwark*, CVA-23
Operează în AOR[2] al Flotei III
Sala de pregătire/Alarmă
***Squadron*ul[3] 11 vânătoare/bombardament – VFA-11**

Soneria de alarmă suna întotdeauna în cel mai nepotrivit moment.

Lieutenant Blake "Scratch" Adler se afla de șapte ceasuri într-un schimb de stare de alertă de 20 ore și s-a hotărât să încerce să închidă ochii câteva minute – împotriva regulamentului, dar 20 ore e un timp lung, în care stăteai în echipamentul de zbor nefăcând nimic decât să aștepți, doar ascultând cum costumul îți procesează eliminările fiziologice. A sărit din scaun și și-a înhățat casca, după care s-a împiedicat în propriile picioare și a căzut în fund pe punte.

Soneria a încetat să mai sune, fiind înlocuită de vocea *air boss*ului aflat la datorie ce a răsunat de undeva de deasupra capului.

„Lansare de urgență, lansare de urgență, tuburile 1 la 6. Tuburile 7 la 12 rămân în standby."

Nu era sigur cât timp ațipise – se părea că doar ce închisese ochii câteva secunde – dar izbucnirea alarmei l-a trezit din mini-somnul său precum un șoc electric. *Cu asta te alegi dacă adormi, blegule*. A sărit în picioare și a simțit că puntea se mișcă sub el. Amortizoarele interconectate cu structura navei anulau cea mai mare parte a efectelor schimbărilor în inerție, totuși el încă o putea simți. *Bulwark* manevra. Violent.

*Squadron*ul său, *Red Rippers*, împărțea în această săptămână sarcinile „alarmei" cu *Death Rattlers* din VFA-323. Douăsprezece *păsări* în tuburi – câte șase din fiecare *squadron* – cu reactoare puternice și încărcătură completă de armament, gata de lansare în orice moment.

Ca acum.

[1] RSS – Republic Space Ship – Navă Spațială a Republicii – prefix la numele navelor militare ale Republicii.

[2] Area of Responsibility (AOR) – regiune geografică/spațială pre-definită atribuită unui comandant militar prin Planul Unificat de Comandă, în care aceștia au autoritatea de a planifica/desfășura operațiuni de luptă. Sistemul este conceput pentru a permite unui singur comandant să-și exercite comanda și controlul asupra tuturor forțelor militare din AOR, indiferent de specializarea acestora.

[33] Squadron - escadrilă

Tuburile 1 la 6 erau pentru *squadron*ul său. Ele vor lansa, în timp ce ceilalți șase piloți din VFA-323 vor rămâne în *păsările* lor, gata oricând pentru lansare din tuburile 7 la 12.

În această misiune, Scratch Adler era *Ripper* 6.

— Ai tras un pui de somn, Scratch?

Adler i-a aruncat o privire scurtă coechipierului său de *squadron*, *lieutenant* Thad "Rooster" Cochran, apoi și-a închis casca cu un șuierat făcut de costumul presurizat care se activa.

Inima îi bătea cu putere datorită trezirii bruște din somn și așteptării ordinului de lansare. *Admiral*ul era bine cunoscut pentru obiceiul de a ordona pe neașteptate exerciții de luptă. *Vice Admiral* Kumar era de școală veche, amintind în mod constant pericolele operării atât de aproape de punctele de transfer dintre Republică și Spațiul Han – și chiar dacă erau toate șansele ca acesta să fie doar încă un exercițiu, exista întotdeauna posibilitatea să fie ceva real. Dumnezeu știe cât i-a bătut pe toți la cap ca să le întipărească bine în minte această idee.

Vocea de deasupra s-a făcut auzită iarăși.

„Aici XO[4]. Condition 1[5] pe navă. La posturile de luptă. Repet: La posturile de luptă."

— Sunt bine, Rooster, tu? a răspuns Adler după ce Cocharan și-a fixat și el casca.

— Ca-ntodeauna, a replicat acesta.

Toți cei șase piloți *Ripper* stăteau la portalurile de acces, cu căștile fixate, și toți ca unul s-au prins de barele de deasupra și s-au strecurat în tuburile deschise, mai întâi cu picioarele. Tuburile, înclinate către puntea de lansare de dedesubt, erau poreclite tuburi-ghenă de către toți ceilalți non-aviatori. De-a lungul timpului, numele a fost preluat chiar și de către aviatorii înșiși.

Alunecarea până în cockpiturile care-i așteptau a fost scurtă, și în două secunde Scratch și Adler se aflau în interiorul aparatelor AF-206C *Panther*, cu motoarele pornite, cupola s-a închis deasupra lor, tuburile-ghenă s-au retras și au dispărut în spatele trapelor glisante.

Tuburile de lansare erau proiectate să se potrivească pentru orice nave tactice ale *air wing*, inclusiv marile bombardiere A-107E *Buccaneer*, așa încât micile *Panther* abia dacă ocupau spațiul din tub. Aparatele de luptă și atac erau ținute pe șina de lansare de cleme magnetice cu deschidere rapidă.

În timp ce el verifica iute displayurile de pe tabloul de bord, conexiunile automate *click*ăiau în costumul său – comunicații, date, interfețe vizuale, suport vital – toată cablatura care-l făcea parte a mașinii sale. În câteva secunde a executat toate pregătirile

[4]XO – executive officer – secundul navei.

[5] Condition 1 — armele cu magazia încărcată, cu proiectil „pe țevă" și cu siguranța pusă.

finale pentru lansare, mișcându-se cât putea de repede dar cu grijă ca să nu omită nici un singur pas al procedurii memorate și practicate de atâtea ori. Sistemele vitale VERDE, lumini de navigație PORNIT, lumini de navigație APRINSE, armamentul ASIGURAT și VERDE, radar STANDBY, reactorul la limita de lansare VERIFICAT, temperaturile de inițiere a aprinderii VERDE, presiunea din tancuri în limite admisibile VERIFICAT, transfer date COMPLET/VERIFICAT, secvența autolansare PORNIT/ASIGURAT, comunicații VERIFICAT…

— *Zborul*, *Ripper* 6, verificare comunicații.

— Calitate 5, *Ripper* 6, a răspuns controlorul de la lansare.

Adler a atins un senzor tactil de pe laterala căștii sale, polarizându-și vizorul. Și-a selectat datele pe care le voia afișate și care au apărut ca imagini holografice pe suprafața interioară a vizorului. Apoi, liderul *flight*ului său a intervenit pe canalul de comunicații.

— *Ripper* 1, gata.

LCDR Tom ”Dutch” Van Laren, *Ripper* 1, era *flight* lider în această misiune. Un tip decent pe care te puteai baza.

— Doi.

— Trei.

— Și Patru.

— Cinci.

— Șase, a raportat și Adler.

— *Roger*, a confirnat Van Laren, apoi a setat cronometrul pentru lansarea automată. Lansare în 15 secunde, acum. Plecare standard, formație largă, de luptă.

Apoi s-a adresat controlorilor de lansare:

— *Zborul*, *Ripper* e gata. În *Standby*.

— *Roger*, *Ripper*, confirmă controlorul. Contact de luptă, la vedere. Baftă la vânătoare!

Au realizat un timp bun. Numai 7 minute de la darea alarmei până la „gata de lansare” nu era de loc rău, iar CAG nu va avea nimic de comentat (ceea ce întotdeauna era un fel de bonus). Adler a mai aruncat o ultimă privire asupra instrumentelor – ochii fiindu-i antrenați să depisteze orice abatere de la limitele de toleranță ale sistemelor de indicație. Mâna înmănușată a zăbovit deasupra contactului de „*abort*” până ce a fost convins că *pasărea* sa este gata de lansare și toate sistemele sunt pe VERDE.

Secvența de lansare era complet automatizată – dacă trebuia, putea să o oprească cu comanda *abort*, dar Adler nu era decât un pasager până ce părăseau nava și ajungeau la distanța presetată pentru începerea manevrelor.

Pentru majoritatea piloților era intervalul de timp cel mai neplăcut, ultimele câteva secunde înainte de a fi lansați în vid. Le dădea tuturor timp se gândească.

Nu se întâmpla prea des ca Kumar să-și lanseze navele de luptă *și* să-și pună întreg echipajul în *alarmă-la-posturile-de-luptă* atunci când ea simțea nevoia să mai bifeze un exercițiu de instrucție pe planificare. Sigur, o mai făcuse altădată – chiar săptămâna trecută - dar să o facă din nou atât de curând, era ceva neobișnuit, chiar și pentru ea. Putea fi acum ceva real și nu doar un exercițiu? Adler și-a înlăturat gândul din minte și s-a concentrat – exercițiu sau nu, n-avea importanță. Fiecare misiune trebuia tratată ca fiind o situație de luptă reală, fără să conteze cât de improbabilă părea confruntarea.

*Panther*a sa a alunecat ușor spre înainte când a fost cuplată clema șinei de pe care se lansa *pasărea* sa. În fața sa, tubul era luminat în roșu, care s-a transformat în verde când trapa blindată exterioară s-a deschis, dezvăluind câmpul de stele de dincolo de ea.

Totul era gata pentru lansare. Când șina va fi pusă sub tensiune, *Panther* va fi expulzat din tub, departe, în vid. La distanța predeterminată, siguranțele se vor autoînlătura, iar el va avea controlul complet al *armăsarului*. Și-a proptit casca în spătarul scaunului și și-a încleștat dinții. Simiți cum se decuplează clemele magnetice.

De acum… în orice clipă. A mormăit și și-a încordat mușchii împotriva bruștei, dar scurtei creșteri de G care va urma.

Iar când a venit, a chiuit ca un copil.

Momentul îi făcea întotdeauna plăcere.

***

AF-206C *Panther* era cea mai nouă navă de luptă din dotarea Flotei Combinate a Republicii, dacă treizeci și ceva de ani puteau fi desemnați ca ceva „nou”. *Squadron*ele din Flotele a Doua și a Treia erau dotate în întregime cu *Panther*, dar mai erau totuși niște *squadron*e în Flota Unu care, din păcate, mai aveau mult mai vechile AF-204E *Bobcat*, care intraseră în serviciu cu 20 ani înainte ca primul *Panther* să fie operațional.

Dar chiar dacă aparatul său de luptă fusese construit înainte de nașterea sa, Adler considera *Panther*a ca fiind o frumusețe. Nava era suplă în formă de pană, cu aripi scurte în săgeată și în diedru negativ ce ieșeau din fuselajul plat. Această formă îi permitea operațiuni atmosferice limitate. Pentru zborul în vidul cosmic, *Panther* era dotată cu versiuni miniaturizate ale acelorași reactoare cu fuziune Helium-3/Deuterium și motoare cu magnetoplasmă – MPE – care propulsau marile și extrem de puternicele nave de linie. Pentru zborul atmosferic, *Panther* avea două clasice unități *ramjet* încastrate în aripi.

Structura de nanotuburi din carbon era acoperită cu aliaj de titanium-cybelium – TCA – termorezistent, ușor de produs și prelucrat, dar, odată finalizat, mai dur decât diamantul. Mici jeturi reactive perforau învelișul blindat, făcând *Panther*a mai manevrabilă decât putea suporta organismul uman. Siguranțele inerțiale puteau fi șuntate în caz de urgență, dar numai un pilot talentat putea manevra nava fără a suferi leziuni serioase. Scratch Adler nu a zburat niciodată cu siguranțele scoase.

Vizorul lui Adler a afișat iconurile celorlalte cinci nave de luptă din *flight*ul său, și i-a văzut cum se răspândeau încet în formația de luptă ordonată de Dutch Van Laren. Dutch se afla în mijloc, 2 km mai în față, flancat de *Ripper* 2 și 3 de fiecare parte, la 10 km de aripa liderului și puțin mai în urmă. *Ripper* 4 și 5 se aflau sub ei, 5 km mai jos și 2 km în urmă. Adler era mai sus, cu 2 km mai în urmă și cu 5 km mai sus. Pentru un *flight* de 6, aceasta era formația standard, care permitea oricărei secțiuni să reacționeze la orice amenințare asupra oricărui *wingman*.

— *Combat*, *Ripper* 1, *Ripper flight* în formație. Vector către țintă," a raportat Dutch Van Laren.

— *Ripper, Combat, bogey*[6] se mișcă rapid, țintă solitară, *single target,* coordonatele prin *datalink*[7]. Verifică.

— *Combat, Ripper* 1 am coordonatele. Viraj la intercepție.

În timp ce *flight Ripper* își ajusta cursul către *bogey* ce se apropia, Adler a aruncat o privire scurtă în monitorul care reda imaginea spațiului din spate și a văzut silueta cenușie, masivă, în formă de aligator a RSS *Bulwark* virând încet – manevre evazive care să complice efortul unui potențial inamic de a deschide focul de la distanță asupra sa. *Admiral*ul chiar lua în serios ținta care se apropia, ce dracu o fi fost ea.

— *Ripper, Combat,* comută la *Mother*. Baftă la vânătoare"

— *Wilco*[8] *Combat,* comut la *Mother*. O zi bună."

Mother (*Mama*) era numele-cod pentru *Bulwark,* mai exact pentru al ei *Battlespace Fusion Center*. *Combat Information Center* – CIC sau *Combat* – proteja doar nava însăși, pe când BFC era destinat să controleze operațiunile întregului Grup de Luptă. Era vocea, ochii și urechile *Admiral*ului.

Adler și-a activat radarul cu rază mare de acțiune și a început să scaneze vidul din fața sa, chiar dacă ținta se afla încă mult prea departe pentru ca radarul unei mici nave de luptă să o poată *vedea*. În cala cu arme avea șapte rachete interceptoare cu rază extinsă de acțiune SIM-242 *Raven* – *Fox-1* – și zece rachete cu rază scurtă SIM-95X *Osprey* – *Fox* 2.

[6] Bogey – termen-cod: țintă neidentificată.
[7] Datalink – un fel de „internet" militar.
[8] Wilco - Will Comply – termen-cod: luare la cunoștință și executare.

Panther mai era dotată cu două tunuri laser de mare energie, jumelate, un tun ionic cu bătaie scurtă, iar pentru lupta de aproape, o turelă container atașat ce conținea un tun clasic Gatling cu șase țevi.

— *Ripper*, sunt *Mother*, verifică informațiile contactului neidentificat, a auzit Adler pe rețeaua de comunicații.

— *Roger, Mother, stand by*," răspunse Van Laren.

Un icon triunghiular a apărut în vizorul lui Adler marcând poziția relativă pentru *bogey*, împreună cu notațiile referitoare la viteză, distanță, și mărimea estimată de radar. Toate cele șase nave de luptă primeau informațiile în timp real de la echipamentul de senzori ai lui *Bulwark*. Obiectivul lor, mult mai mare decât o navetă de luptă, totuși prea mic pentru a fi altceva decât un tip de navă-cercetaș, întretăia cursul curent al lui *Bulwark*, cu viteza 0,001c, dar era încă prea departe pentru a i se analiza cu acuratețe semnătura energetică sau pentru a fi identificată optic.

— *Mother*, *Ripper* 1, date verificate, a raportat Van Laren. Îl „avem". Ajustăm cursul pentru interceptare.

Chiar și la distanță extrem de mare, radarul lui *Bulwark* radia ținta. Aici, atât de aproape de punctele de transfer cu spațiul Han, navigația pe „neauzite" nu-și avea rostul. Dacă pe acolo se afla un intrus ROE – *Rules Of Engagement: Reguli de angajare în luptă* – prevedea *iluminarea* radar dură a țintei pentru a o avertiza să se îndepărteze. În nici un caz, o navă a Republicii nu trebuia să tragă asupra unei nave Han, decât dacă aceasta avea intenții ostile clare. Totuși, sintagma „intenții ostile clare" era frustrant de vagă și putea fi interpretată diferit de la un comandant la altul. Nimeni nu-și dorea un alt război, dacă îl putea evita, dar statul acolo, în întuneric, cu o posibilă navă inamică năvălind asupra lui *Bulwark* făcea ca regulamentul să fie mai potrivit pentru un ofițer superior aflat într-un birou de pe Pământ, decât pentru un pilot care transpira în cockpit undeva la frontierele spațiului Republicii.

Dacă se *dovedea* a fi o navă Han, atunci *ei* au violat primii tratatul, și după mintea lui Adler, era pe deplin justificată trimiterea unei perechi de *Raven*i în curul lui… cu ROE sau fără.

Dar, ei încă nu știau cine – sau ce – era nava neidentificată. Putea fi comercială, sau alt tip de navă civilă. N-ar fi fost pentru prima oară când Kumar ordona *alarma-de-luptă* când o navă comercială trecea prea pe aproape. Aici, în spațiul de la frontieră, era mereu în alertă, deși nimeni nu mai văzuse o navă Han de aproape 100 ani, de când fusese semnat tratatul.

Kumar era o războinică. Una de școală veche, fost *jokeu* de *Buccaneer*, care îi făcea pe cei ce serveau sub comanda sa să stea tot timpul ca pe ace. Și vai de mama ăluia care credea că nesfârșitele exerciții de instrucție și luptă erau o pierdere de timp. Era

recunoscută pentru ajustarea atitudinilor și schimbarea mentalității, pentru limba ascuțită și privirea pătrunzătoare a ochilor săi căprui. Nimeni nu-i punea la îndoială devotamentul pentru misiunea flotei.

— *Ripper*, schimbăm cursul pentru interceptare. După mine. Executarea, a ordonat Van Laren.

Toți au urmat schimbarea de curs a liderului, dar păstrând formația largă de luptă. *Bogey* se afla la limita razei radar a navetelor de luptă, dar o vor contacta curând. Și atunci navetele vor trimite înapoi la BFC *Bulwark* informații mai detaliate, oferindu-le celor ce vor lua decizii o imagine mai precisă a ceea ce era de fapt nava neidentificată.

Dacă aceasta continua să ignore apelurile lui *Bulwark* – pe care le trimitea deja – atunci *Ripper* urmau să se apropie pentru a identifica vizual intrusul. A vaporiza un cargo neînarmat era o faptă nedemnă.

Nu știa de ce, dar Adler avea un presentiment neplăcut în legătură cu ținta.

***

VADM Vijaya Kumar supraveghea desfășurarea interceptării pe un ecran holografic 3D proiectat în centrul Punții de Comandă de pe *Bulwark*. Iconul țintei era un triunghi roșu cu cursul urmat și cel curent indicat de o linie roșie punctată. Cele șase navete de luptă din *flight Ripper* erau reprezentate de semne verzi în formă de delta, ce se apropiau de țintă pe vector de interceptare.

Până în prezent, a fost un exercițiu aproape perfect. Timpul în care echipajul a ocupat posturile de luptă a fost aproape acceptabil, dar mai era de lucrat. Navetele de luptă au fost lansate în barem și-și făceau treaba pentru care fuseseră trimise, întocmai și la timp. La urma urmei, era timp de pace. S-au lansat în regim de alarmă, fapt care sigur le-a făcut sângele să fiarbă, dar deocamdată era ceva de rutină. Fără a mai aminti că erau 6 la 1 – ei șase asupra unei singure ținte.

Ea știa că piloții se întrebau de ce au fost trimiși acolo, așa cum ar fi făcut și ea în locul lor. Poate că erau și nițel furioși. Chiar spera să fie, pentru că situația era pe cale să devină mult mai *interesantă*. Ea își instruise echipajul să se aștepte la neprevăzut, să nu fie niciodată prea mulțumiți sau prea încrezători în abilitățile lor. Un calificativ bun la un exercițiu nu va însemna nimic atunci când tunurile vor începe să tragă spulberând metalul pe bune.

Această țintă – o dronă – nu era o amenințare. Ea o știa, cei de pe Puntea de Comandă o știau și ei, dar nu și piloții *Ripper*. Iar ținta lor era gata să facă ceva absolut neașteptat.

— *Commander* Fisher, s-a adresat dna *Admiral* comandantului VFA-11 aflat în spatele ei. Cum crezi că vor reacționa băieții tăi?

— Toți sunt buni, *Admiral*. Vor acționa așa cum au fost instruiți.

Ea zâmbi ușor.

— Ei bine, Fish, vom vedea, nu-i așa? *Mă îndoiesc că au fost antrenați pentru așa ceva*.

Apoi s-a întors spre controlor.

— *Master Chief*, hai să le zăngănim cuștile.

— Am înțeles, dnă, a răspuns apăsând o serie de butoane de pe consolă.

***

În câteva secunde, ținta se va afla în bătaia radarului și va putea fi atacată cu rachetele lor cu rază lungă de acțiune, *Raven*, dacă trebuia. Chiar dacă *Panther*a sa era proiectată să învingă în lupta de aproape, era o idee mai bună să distrugi inamicul de la mare distanță, pe cât posibil înainte de a trage el asupra ta. Un duel cu rachete era tactic de preferat, pentru că piloții nu-și vedeau niciodată țintele cu proprii ochi, ci doar ca niște simboluri portocalii pe suprafața interioară a vizorului lor.

— *Ripper* 1, am ținta pe radar, a raportat Van Laren.

— *Ripper* 2, ținta fixată.

— *Ripper* 4, și eu… stai… ceva nu-i…

Adler clipi văzând ținta solitară fragmentându-se în cinci iconuri distincte, fiecare îndreptându-se în direcții diferite. *Ce mama dra*…? Nu a avut timp să-și termine gândul, pentru că *Mother* a intervenit pe canalul de comunicații.

— *Ripper* 1, *Mother* vede acum ținte multiple. *Bandit*s prezintă semnătura energetică a armelor Han. Sunteți autorizați să atacați, liber la arme. Repet, atacați și liber la arme.

Acum sunt *bandits*, nu *bogeys*. *Ostili* confirmați, nu ținte neidentificate. Aparent, VADM Kumar a hotărât că prezența armelor cu semnătura Han era suficientă, fiind conformă sintagmei vagi din ROE „*intenții ostile clare*".

— *Ripper*, am înțeles, atacăm și liber la arme, a confirmat Van Laren cu voce calmă și profesională. *Ripper*s, degajați și selectați ținta prin *datalink*. Executați.

Combat! Pentru prima dată în cariera sa, Adler urma să intre în luptă. Dar gândul a fost trecător, pentru că antrenamentul a preluat controlul.

Adler a îndepărtat siguranțele armamentului și a intrat în formație cu *Ripper* 3. *Ripper* 2 cu Van Laren și *Ripper* 4 cu 5. Acum erau *elemente* de câte două navete de luptă, iar computerul lui Van Laren separa și aloca țintele între *elemente* trimițând repartizarea acestora prin *datalink*.

În fiecare element, liderul va fi trăgătorul principal, în timp ce celălalt va fi *wingman*, acoperind sectoarele *oarbe* ale liderului. Adler era *wingman*ul lui *Ripper* 3.

— *'6'* în formație, a raportat Adler, gâfâind împotriva accelerației G a manevrelor care trebuiau să-i sincronizeze cursul și viteza cu ale lui *Ripper* 3.

Sistemele de amortizare de pe navele mari erau mult mai eficiente decât cele instalate pe micile navete de atac, ceea ce însemna că fiecare manevră făcută avea oarece efect asupra trupului său. Compartimentele cu lichid presurizat din căptușeala costumului său se ajustau pentru menținerea sângelui acolo unde trebuia să fie (în cea mai mare parte) și să prevină pierderea de cunoștință indusă de accelerația G sporită – G-LOC – dar fără aceste mici amortizoare, Adler abia ar fi putut să se miște în timpul manevrelor dure, iar compartimentele costumului ar fi fost inutile. Accelerația G apărea rapid într-o navetă de atac, fiind brutală și potențial mortal dacă siguranțele inerțiale erau scoase. Era cea mai rapidă cale de a sfârși *tencuit* pe pereții cockpitului, o grămadă de carne, oase rupte și plămâni colabați.

— *Copy*, Scratch, a răspuns *Ripper* 3. Avem ținta 5. Intenționez să lansez două *Fox*-1 când ajunge în raza de acțiune.

— *Copy*, Zombie.

Ripper 3, *Lieutenant* Scott "Zombie" Johannsen, venise în VFA-11 cu șase luni înaintea lui Adler și pe baza vechimii se afla acum în poziția de comandă. Când ținta v-a intra în raza de acțiune – identificată acum ca un pătrat portocaliu pe interiorul vizorului – Zombie va lansa două rachete *Raven*. Spre deosebire de mai mica SIM-95X *Osprey*, Sim-242 *Raven* nu era de tipul *trage-și-uită*; depindea de radarul de pe naveta de atac care să o ghideze către țintă, apoi sistemul intern de ghidare prelua controlul pe traiectoria finală până la impact și detonare. Proiectanții armelor făcuseră un compromis între greutatea adițională a unui sistem integral de ghidare autonomă și distanța/viteza de acțiune. Cartea spunea că nimic nu poate scăpa de o *Raven* odată ce a ajuns în faza terminală a traiectoriei. Poate că acum ei vor avea ocazia să vadă că cele scrise în carte sunt adevărate.

Adler respira cu greutate, iar inima îi bătea cu putere. Totul se desfășura cu repeziciune. S-a antrenat pentru asemenea clipe încă de când intrase pe specializarea atac/bombardament – era agitat, speriat, dar antrenamentul îi ghida fiecare mișcare. Avea o țintă – un *bandit*, inamic real de data aceasta – iar el și Zombie îl vor ucide înainte de ca el să-i ucidă pe ei amândoi.

Ținta lor și-a schimbat vectorul, virând către ei, iar Zombie a manevrat ca răspuns. Adler a rămas aproape de liderul său, micile motoare cu reacție ajustând vectorul *Panther*ei sale pentru a rămâne în formație.

Adler a fixat sistemul său de ochire asupra *bandit*ului și a pregătit lansarea a două rachete *Raven*. Cala sa s-a deschis și două SIM-242 s-au rotit, coborând în poziție de

lansare. Sistemele lor s-au sincronizat prin *datalink* cu radarul *Panther*ei, iar iconurile lor au devenit verzi pe vizorul lui Adler – gata de lansare. Dacă Zombie nu putea trage, din indiferent ce cauze, Adler va fi gata să lanseze el în locul lui.

Privi monitorul tactic destul de mult timp ca să observe că și celelalte două *elemente* își atacau țintele. Avea gura uscată și, reflex, a încercat să înghită.

— Lansare în cinci secunde, a anunțat Zombie.

— *Ripper* 1, *Fox-1*!

Era Dutch Van Laren, care-și lansa rachetele asupra țintelor alocate *elementului* său.

Monitorul tactic reda mișcarea a patru *Raven* ce se îndepărtau de Ripper 1, iar Adler a numărat secundele până ce Zombie lansa și el… trei… doi… unu…

— *Ripper* 3, *Fox-1*!

Adler a văzut prima *Raven* plecând din cala lui Zombie într-un *flash* de lumină, urmată imediat de a doua. Cele două rachete s-au înfipt în nemărginirea neagră, îndreptându-se spre… o navetă de atac Han? Adler nu era sigur, dar dacă chestia era manevrată, atunci pilotul era pe cale să fie zdrobit.

— *Ripper* 4, *Fox-1*!

Rooster Cochran a lansat și el. Adler a privit monitorul tactic, dar nu a văzut iconul corespunzător îndepărtându-se de *Ripper* 4, așa cum ar fi fost de așteptat.

— ’4’ ratare! Fir-ar…!

Asta a fost confirmarea. Cochran avea o defecțiune. *Wingman*ul său va lansa acum, așa cum Adler a fost pregătit să o facă dacă s-ar fi întâmplat ceva cu Zombie.

— *Ripper* 5, *Fox* – am pierdut locarea, pierdut locarea!

Asta nu era bine! De loc! Cum dracu ambele navete au avut probleme una imediat după cealaltă?

— *Ripper* 1, un *bandit* spulberat, spuse Van Laren. Ținta 2 manevrează. Repet atacul. Comut pe *Osprey*.

Deci, *Cartea* greșea. Dutch Van Laren a doborât una dintre țintele Han, dar cealaltă a fentat rachetele *Raven* și manevra în raza de acțiune a SIM-05X. Probabil că erau un fel de navete de atac, dar – dacă erau – de ce nu ripostau?

Adler vedea rachetele *Raven* ale lui Zombie apropiindu-se de ținta lor. Acestea au început să manevreze – sălbatic – dar n-au avut nici o șansă. Iconul țintă portocaliu strălucitor a devenit cenușiu. De data aceasta *Cartea* a avut dreptate.

— *Ripper* 3, spulberat un bandit, a raportat Zombie.

Adler a strâns pumnul, apoi a asigurat *Raven*ele sale, care au fost retrase înapoi în cală. Era ceva ciudat să nu vezi niciodată *flash*ul rachetei la impact. Se aflau prea departe pentru a vedea cu proprii ochi rezultatul final, dar nu conta pentru că un *bandit* Han era *mort*. Dar, exaltarea provocată de victoria lui Zombie s-a topit repede.

— *Mother*, *Ripper* 5. Țintele *'3'* și *'4'* și-au schimbat cursul și au mărit viteza. Am pierdut locarea și nu o pot reface. Acum se află dincolo de raza mea de acțiune. Repet, sunt dincolo de raza mea de acțiune. Nu pot declanșa atacul.

— *Mother*, *Ripper* 4 confirmă. Nu mai putem face contactul. Fir-ar…!

Adler a studiat situația prezentată pe monitorul tactic – dar nu era posibil ca ceea ce vedea să fie adevărat! Ambele ținte ale lui *Ripper* 4 și 5 se îndreptau direct spre *Bulwark*, iar viteza lor sărise într-o clipită la 0,005c. *Ripper* 4 și 5 au virat plecând în urmărirea lor, și Adler vedea că *Ripper* 5 a avut dreptate… cele două ținte erau dincolo de distanța maximă de atac.

Dar nu erau în afara razei *sale*, dacă acționa *acum*. Adler a vizualizat rapid unghiul și viteza, calculând probabilitatea de a ajunge la timp în poziție de tragere. Era la limită, dar considera că se poate. Nu era prevăzut ca el să execute asemenea manevră – *Ripper* 3 era liderul său și el ar fi trebuit să ia decizia asta – dar nu era timp să aștepte ca Zombie să reacționeze. A apăsat butonul pentru comunicații aflat pe manșă.

— *Ripper* 3, atenție la mine, *'6'* preia comanda. Inițiez atacul!

Adler a virat pe un curs de interceptare și a tras maneta de gaze la maxim, luptându-se cu decelerația violentă, în timp ce amortizoarele navetei sale lucrau pentru a reduce forța G zdrobitoare care-l strivea în scaun. O clipă, a avut parte de imponderabilitate, când accelerația *Panther*ei a ajuns la zero, apoi a fost iar „aplatizat", când naveta a *sprintat* pe noul vector.

— *Copy*, Scratch, pe el! a replicat Zombie. Eu îți păzesc *spatele*.

Acum vedea și el care este situația. Adler știa că Zombie îl va susține dacă cineva îl va Ancheta de ce a rupt formația și a preluat comanda fără autorizație. Cel puțin așa spera că va face.

— *Mother*, *Ripper* 6 atacă *bandiții* *'3'* și *'4'*, a raportat Adler.

Răspunsul a fost prompt.

— *Copy*, *Ripper* 6. Bagă de seamă, cuibul de viespi este activat.

„Cuibul de viespi" era codul care-l avertiza pe Adler că rețeaua defensive a lui *Bulwark* era active acum. Chiar dacă sistemul putea face diferența între un *prieten* și un *bandit*, în zonă vor zbura o grămadă de *fierătănii* și pulsuri energetice, dacă Han va pătrunde în perimetrul defensiv. Era mai bine să nu te apropii prea mult.

— *Ripper* 1, spulberat *'2'*, a raportat Van Laren cea de a doua sa victorie. *Ripper* 6, unde e *Ripper* 3? a întrebat după ce auzise apelul lui Adler.

— *Ripper* 3 mă urmează, *boss*, a precizat imediat Adler.

Pentru că Van Laren știa exact unde se afla *Ripper* 3 doar privind monitorul tactic., sensul ascuns al întrebării sale era clar: De ce dracu ataci tu și nu *Ripper* 3? *Dutch, chiar nu am timp să explic acum*.

— *Baron*, calculează probabilitatea ca *Raven* să doboare țintele ‘3’ și ‘4’, s-a adresat Adler către AI[9] cu care era dotată *Panthera*, pe care vreunul dintre programatori – probabil un fost pilot de luptă – a numit-o *Baron*.

SIM-242 *Raven* era rapidă, dar într-o urmărire din spate nu era sigur dacă avea destul combustibil ca să se apropie suficient pentru un impact.

— Probabilitate 82% la rata curentă de apropiere, a precizat AI.

Destul de bine! Adler a selectat patru dintre rachetele sale SIM-242 și a desemnat câte două pentru fiecare țintă. Cala armamentului s-a deschis din nou și cele patru rachete au coborât în poziție de lansare, sincronizându-se cu sistemul de ochire al *Panther*ei.

— *Ripper* 6, lansează *Raven*… *Fox*-1!

Rachetele au părăsit rampele de lansare, luminozitatea ajutajelor devenind mici punctișoare de lumină în numai câteva secunde după ce au dispărut din raza vizuală.

Momentan, Adler nu mai putea face nimic, decât să privească monitorul tactic și să aștepte. Secundele treceau în timp ce făcea mici ajustări ale cursului pentru a menține radarul navetei fixat pe cele două ținte.

— *Baron*, afișează timpul rămas până la interceptare.

Contorul unei numărători inverse a apărut în colțul vizorului său. 20 s… 19… 18…

— *Baron*, update probabilitatea de interceptare.

— Probabilitate 93% la rata curentă de apropiere, a precizat AI.

Haide… doboară-le. Doboară-le.

10 s… 9… 8…

Țintele se apropiau de distanța de la care puteau ataca *Bulwark*. Dacă aceasta s-ar fi aflat aici ca parte a unui Grup de Luptă, atunci ar fi fost alte nave care ar fi constituit un ecran defensiv, dar *Bulwark* era absolut singură. Se putea apăra singură, dar țintele extrem de manevrabile ce se deplasau cu asemenea viteză îi vor suprasolicita sistemele de ochire. Fără a mai aminti că încă habar nu aveau ce *erau*. Navete de atac? Drone? Auzise povestioare despre tactici Han suicidale în ultimul război, cum că-și dirijau navetele de luptă direct în navele Republicii, pintenându-le. Avariile pe care le puteau provoca erau oribile.

5… 4… 3 secunde…

Adler a rezistat tentației de a privi în exterior, ca să vadă dacă poate discerne detonațiile pe fondul cerului înstelat, dar și-a menținut atenția concentrată pe monitorul tactic.

2 secunde… 1…

Dar iconurile se mențineau portocalii, accelerând către *Bulwark*.

[9] AI – inteligența artificială.

Apoi… amândouă au devenit cenușii.

— *Woo hoo!* a chiuit. *Ripper* 6, spulberat doi!

Și făcu cele două tonouri victorioase cu naveta de luptă.

— Bună lovitură, Scratch! l-a lăudat Zombie.

— *Bravo Zulu*[10], *Ripper* 6, l-a felicitat și Rooster Cochran. Mișto lovitură!

Înainte de a putea răspunde, Mother a intervenit pe canalul de comunicații:

— *Ripper flight*, *Mother* nu mai depistează contacte adiționale. Monitoarele libere. Întorceți-vă la *cuib*.

— *Roger*, *Mother*, *copy*, monitoarele libere, a confirmat Van Laren. *Ripper flight*, adunarea la mine și RTB[11]. Confirmați.

— *'2'*.

— *'3'*.

— *'4'*.

— *'5'*.

— *'6'*, a confirmat și Adler, apoi a virat și și-a început decelerația.

Habar nu avea dacă tocmai a ucis doi piloți Han sau a distrus doar niște drone, dar acum că adrenalina începea să se dilueze, realitatea îl învăluia cu repeziciune. Costumul său de zbor absorbea transpirația, iar mâinile îi tremurau. Înregistrase două victorii și poate că prevenise o lovitură asupra lui *Bulwark*, așa că ar fi trebuit să fie în extaz, dar, în loc de asta, tremura epuizat și se lupta cu un val neașteptat de greață.

Era pentru prima dată când participa la o luptă și a scăpat întreg – *toți* erau întregi. Dar inamicul – Han – nu trăsese nici un foc. Viața sa nu a fost deloc în pericol… și-atunci de ce mama dracului se simțea atât de zguduit?

Se holba la mâinile înmănușate, dorindu-și să le oprească tremurul. N-a reușit.

Isuse, Blake, adună-te…

În acel moment, a realizat un alt fapt.

Han au pătruns în spațiul suveran al Republicii. Au încălcat tratatul de încetare a focului, tratat cu care se încheiase cel mai sângeros și mai costisitor război din istoria Pământului. Un tratat care păstrase pace timp de aproape un secol. În ultimul război au murit 50 milioane, atât ai Republicii cât și Han, împreună cu nenumărați răniți și schilodiți.

Crescuse vizionând filme, citind istorisiri despre război, rapoarte ale martorilor oculari referitoare la modul cum planete întregi au fost devastate… dar erau cărți de

[10] Bravo Zulu - în terminologia US Navy: *„Felicitări pentru o treabă bine făcută"*.

[11] RTB - Return To Base – întoarcere la bază.

istorie, ceva ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă. De ororile acelui război au avut parte oameni din ambele părți, morți demult, dar amintirea a ceea ce s-a întâmplat dăinuia încă. Era greu de găsit vreun cetățean al Republicii care să nu poată povesti despre vreo rudă – sau mai multe rude – din generațiile trecute care și-a pierdut viața în carnagiu.

Întrebarea „DE CE" presupunea că va fi pusă mai târziu, dacă chiar conta în această fază, dar acum, Scratch Adler știa un lucru cu siguranță. Republica se afla din nou în război. Iar Flota III, staționată la frontiera spațiului Republicii, în apropierea punctelor de transfer cu spațiul Han, va fi prima intrată în mașina de tocat.

— *Ripper* 1, aici *Mother* 1.

Adler nici nu avea nevoie să audă indicativul '1' pentru a ști că vocea de pe canalul de comunicații aparținea lui VADM Kumar. A recunoscut-o imediat.

— *Mother* 1, *Ripper* 1, a răspuns Van Laren. Continuați.

— Felicitări pentru reușita exercițiului de interceptare, *Lieutenant Commander*, Acum adu-ți *păsările* acasă.

2

***Ripper* 6, LT Blake "Scratch" Adler**
Pe traiectoria finală către RSS *Bulwark*

Adler încerca să-și mențină concentrarea în ciuda avalanșei de emoții conflictuale. Trecuse printr-o lansare în regim de alarmă, o aparentă interceptare de rutină, ce a crezut că este prima sa acțiune de luptă… totul pe durata unei singure ore. *Dar a fost doar un exercițiu*.

Silueta masivă a lui RSS *Bulwark* s-a conturat în fața sa în timp ce-și înscria *Panther*a pe traiectoria finală de apropiere. Nava de asalt era gigantică, o dată și jumătate mai mare decât oricare dintre marile nave de luptă ale Flotei. Două dintre cele trei cale de recuperare ale sale erau închise ermetic cu mari trape blindate. Au amarat în cala *Alpha*, aflată la babordul navei. Cala *Bravo* se afla la tribord, iar cala *Charlie*, de obicei rezervată pentru navetele neînarmate și bombardiere, se afla dedesubt, toate aflate la o distanță sigură de masivele exhaustoare MPE ale navei.

VADM Kumar o făcuse din nou – și-a pus iarăși echipajul și piloții *în priză*, apoi i-a confruntat cu ceva absolut neașteptat pentru ei. Exercițiile cu muniție de război erau rare, de obicei desfășurate în zone-poligon și sub efectul unei întregi litanii de protocoale de

siguranță. Nu auzise niciodată de vreun exercițiu cu muniție reală fără notificare prealabilă, care să implice șase navete de luptă, și, mai ales, piloții să nu știe că e vorba doar de un exercițiu. Au lansat zece SIM-242 și două SIM-95X – Adler avea o idee aproximativă despre costul acestor rachete, dar *factura* trebuie să fie uriașă. Categoric, chestiile nu puteau fi ieftine. Și era sigur că nici drona distrusă de ei nu era nici ea ieftină. Spera VADM Kumar avea buzunare adânci.

— *Ripper* 6, *Controlul* preia în 3, 2, 1… acum! a precizat controlorul de zbor. Confirmă comanda automată și armamentul asigurat.

— *Controlul*, *Ripper* 6 e pe comandă automată, armamentul asigurat, a raportat Adler.

Sistemul automat de recuperare al lui *Bulwark* adusese deja la bord celelalte navete ale *flight*ului *Ripper*.

S-a lăsat pe spate în scaun cu mâinile lângă manșă și maneta de gaze, ca precauție în cazul în care sistemul automat se defecta, iar el trebuia să anuleze manevra sau să o execute manual. Totdeauna era nițel ciudat să vadă manșa și maneta de gaze mișcându-se de capul lor în timp ce conexiunea AI făcea, prin *datalink*, toate corecțiile de curs și viteză necesare pentru a aduce naveta în siguranță înapoi în cala de recuperare.

Știa că ședința de analiză a acestei misiuni va fi lungă și poate nu foarte plăcută. Cel puțin pentru el. Oprise ultimele două ținte, dar a ignorat tot antrenamentul de bază cu naveta spațială, ca să o facă. Și-a asumat comanda fără a fi autorizat – Zombie era încă în întregime „funcțional", naveta sa de luptă nu era avariată, comunicațiile nu erau întrerupte – și după Regulament, Zombie ar fi trebuit să fie cel care să facă interceptarea.

Dar era o linie subțire între prevederile Regulamentului și calitățile care făceau dintr-un pilot de navetă de luptă un adevărat *luptător*. Curaj. Disponibilitatea de a prelua inițiativa ori de câte ori era necesar. Instinct de ucigaș. Abilitatea de a analiza, gândire rapidă, acțiune.

Știa că poate executa lovitura și nu a fost timp pentru discuții cu liderul *flight*ului său. Prima lor țintă fiind distrusă, și nefiind nici unul angajat în alt atac, nu a fost nici un pericol că l-a lăsat pe Zombie deoparte și a acționat imediat.

Și a *executat* și blestemata de lovitură.

Dacă n-ar fi făcut-o, Adler știa că acum s-ar fi aflat pe un *teren* și mai nesigur.

Portalul calei se deschidea larg în fața sa. Putea vedea lifturile ce duceau celelalte navete la nivelul superior al calei prin două trape care se deschideau/închideau în ordine secvențială pentru a menține atmosfera presurizată deasupra.

AI a extins suporturile de aterizare ale navetei și *Panther*a s-a așezat pe plăcile antigravitaționale de pe punte. După câteva secunde, pe când masivele uși blindate începuseră să se închidă în urmă, iar el executa verificările la secvența de oprire, patru

cleme magnetice au coborât din tavan și au fixat naveta. *Panther*a a fost ridicată de la podea prin prima trapă, care s-a închis imediat în urma sa, iar cea superioară s-a deschis și naveta a ajuns în partea superioară, aglomerată, plină de activitate, a calei. Lifturile atașate unei instalații mobile de pe tavanul calei i-au dus naveta la locul desemnat și au coborât-o pe punte. Echipajele de mentenanță și armurierii roiau deja în jurul celorlalte navete, iar alții se apropiau de a sa. Adler îi vedea pe ceilalți piloți coborâți deja din navete și așteptându-l.

CDR Fisher, CO al *squadron*ului, se afla și el acolo, alături de LCDR Van Laren. Amândoi îl priveau. Nu putea citi nimic în ochii lor, dar nici unul din ei nu părea gata să arunce petale de trandafir la picioarele lui.

Făcea parte din primii 5% cei mai buni absolvenți ai Academiei, numărul doi în clasă la școala de piloți, printre primii la antrenamentele de luptă, repartizat din prima în Flota III – *La Flota III îi trimitem doar pe cei mai buni*, au spus cei de la Personal – și acum *asta*. În mintea sa, semnalul referitor la distrugerea carierei a început să pâlpâie în roșu.

Shit, a mormăit Adler, dându-și jos casca, după care a acționat butonul de deschidere a cupolei. Mirosul pătrunzător de ozon, zgomotele din jurul navetelor recuperate, i-au asaltat simțurile, iar stomacul i s-a răzvrătit din nou. *Se-mpute treaba*.

***

Raportul a durat două ore. Totuși, Adler era bucuros că nu face parte din echipa de armurieri. *Chief*ul[12] lor – Adler știa cum arată, dar nu reușea să-și amintească numele său, Kowalski? – făcea praf orice purtător de vestă roșie pe care-l putea vedea pe punte. Să aibă la activ nu una, ci două rachete reale eșuate – chiar dacă în cadrul unui exercițiu – era inacceptabil, iar *Chief* se asigura că fiecare om din echipele de armurieri aflat în calea sa îi auzea opinia – exprimată pe un ton dur și sonor – despre această situație. Era o adevărată umilință în masă, iar Adler se întreba dacă nu cumva va veni și rândul său la ceva similar.

Raportul, așa cum s-a desfășurat, nu a fost chiar atât de rău pe cât se așteptase. LCDR Dutch Van Laren a analizat fiecare mișcare făcută de *flight Ripper*, de la lansare până la recuperare, precizând ce a făcut fiecare pilot bine și ce ar fi putut face și mai bine. Van Larten le-a spus VADM Kumar o echipă de meseriași care a lucrat la un dispozitiv timp de mai bine de o lună – a fost montate la un loc cinci drone-țintă normale – și aranjat să atingă viteze ridicol de mari. Semnătura energetică a armelor Han a fost o șmecherie, pentru că mai tot echipajul – mai puțin piloții aflați în stare de alarmă – știa că era doar un exercițiu. Drona modificată a fost lansată cu trei zile în urmă și a așteptat timpul potrivit

[12] Chief – prescurtare uzuală de la *Chief Petty Officer*.

pentru a declanșa micul exercițiu. CDR Fisher, Fish, știa de existența dronei, dar lor nu le-a spus nimic. Fish i-a adus la cunoștință lui Van Laren că *Admiral*ul era „deosebit de mulțumită" de interceptare, dar „întotdeauna era loc de mai bine".

Ratarea celor două SIM-242 era îngrijorătoare, dar cu toții fuseseră martori la mânia dezlănțuită a *Chief*ului, și știau că acest gen de probleme vor fi rezolvate. Repede.

Când a venit momentul ca Adler să explice de ce a rupt formația, separându-se de *Ripper* 3, discuția a fost surprinzător de calmă. Așa cum sperase, Zombie a fost de partea lui, susținându-i decizia de a prelua inițiativa.

Adler avea pregătit un adevărat discurs, dar Dutch Van Laren a dat doar din cap și a continuat audierea rapoartelor. Când Van Laren a fost satisfăcut că au acoperit fiecare aspect al misiunii, s-a lăsat pe spate în scaun.

— Foarte bine. Asta e tot. Liber.

Adler s-a ridicat, gândindu-se că îngrijorarea sa a fost exagerată. Se înșela.

— Mai rămâi, *Lieutenant* Adler.

Nu Scratch. *Lieutenant* Adler. Nu era un semn bun.

Ceilalți piloți au ieșit din sală, și s-au dus să-și lepede echipamentul de zbor, apoi la dușuri. Alți șase piloți, și alte șase *Panther*, din VFA-41 preluaseră deja schimbul de alertă de la VFA-11. *Ripper* vor da de băut altă dată.

Ușa s-a închis în urma lui.

Adler a decis să rămână în picioare, în poziție de „drepți". Își imagina că dacă Van Laren îl invita să ia loc, ar putea fi un semn că mica lor discuție va fi oarecum blândă. Nu l-a invitat.

Van Laren a lăsat tăcerea să dăinuie parcă o veșnicie. Adler era conștient de murmurul zgomotelor de pe navă, clinchetele de dincolo de ușă închisă, vocile care strigau ordine în cală – toate zgomotele normale pe care, de obicei, le ignora. Acum le auzea pe toate în timp ce ochii întunecați ai lui Van Laren îl pironeau.

În sfârșit, acesta a vorbit:

— Consideri că ai făcut ceea ce se cuvenea?

Mintea lui Adler începu să funcționeze pe *repede-înainte*. În timpul ședinței de raport, repetase întreg scenariul, deci ce se aștepta Dutch să mai audă? Voia un răspuns oarecum diferit? Dacă schimba ceea ce spusese la Raport, Dutch l-ar fi *terminat*. Dar oare va face același lucru și dacă își va menține mărturia? Șansele erau ca așa să se întâmple – o va face – altfel Adler nu ar sta acum *drepți*, dorindu-și să se afle în altă parte. S-a decis să dea răspunsul cel mai simplu:

— Da, *sir*.

Și din nou a fost tăcere. Nu așa de lungă va mai înainte, dar destul pentru ca Adler să se simtă inconfortabil. Încăperea nu i se mai părea la fel de largă ca în urmă cu câteva minute și simțea cum îi curge sudoarea pe spate.

— Asta e tot?

— *Sir*?

— Am întrebat, asta e tot? Doar „*Da, sir*"?

— Nu știu ce…

— Consideri că ar trebui să recomand *Commander*ului Fisher ca *Lieutenant* Johannsen să fie înlăturat de la comanda secțiunii?

CE?

— Nu, *sir*, nu asta am…

— A reacționat prea lent la luarea deciziei de interceptare, nu-i așa?

Lui Adler nu-i plăcea direcția în care o lua discuția. Zombie îi apărase spatele, iar el nu avea de gând să i-o *tragă*.

— Și-a dat seama că există o probabilitate de interceptare aproape în același timp cu mine, *sir*.

— *Aproape* în același timp? Cât a fost diferența?

— Ăă… o secundă… poate două…

— O secundă sau două.

— Da, *sir*.

— Consideri că ar fi luat el hotărârea de interceptare dacă tu ai fi așteptat?

— Da, *sir*, așa cred. Imediat ce am virat, și-a dat seama…

— Vrei să spui, imediat ce ai *rupt* formația.

Adler a simțit cum i se încinge ceafa. Era obosit, chiar extenuat, iar Dutch Van Laren începea să-l calce pe nervi. Totuși, și-a înghițit subitul acces de furie. A te certa cu un ofițer superior, chiar și cu ușile închise, nu era cea mai bună cale de a rămâne în grațiile comandantului de *squadron* – mai ales pentru un tip venit la bord cu doar patru luni în urmă.

— Imediat ce am *rupt* formația, a repetat Adler încet, el – *Lieutenant* Johannsen – a înțeles ce fac. Cred că urma să ajungă la aceeași concluzie ca și mine și ar fi ordonat interceptarea. *Sir*.

— După o secundă sau două.

— Da, *sir*.

— Această întârziere de o secundă sau două ar fi avut vreo consecință?

— *Sir*?

— Nu-mi place să mă repet, *Lieutenant*. Această întârziere de o secundă sau două ar fi avut vreo consecință?

Adler a revăzut în minte întreg scenariul – de la prima privire pe monitorul tactic, până la momentul când a hotărât să ia decizia, iar apoi clipa când ambele ținte au fost distruse. A fost aproape, dar…

— Nu pot spune, *sir*.

Van Laren a lăsat să cadă liniștea din nou.

— Dacă acelea chiar ar fi fost arme Han, *Lieutenant*, spuse Van Laren în sfârșit, ar fi putut provoca daune serioase navei. Gândirea ta rapidă a permis o interceptare în afara zonei defensive a lui *Bulwark*, ceea ce este exact ce trebuie să facem noi. Poate că ai salvat nava. Subliniez, dacă ar fi fost un atac real.

Adler habar n-avea cum să răspundă. Așa că a tăcut.

— Ai făcut ceea ce trebuia, Scratch, dar ai dat-o-n bară. Trebuie să ai încredere în comandantul tău de *flight*. Trebuie să ai încredere în comandantul secțiunii tale. Ei sunt numiți în aceste poziții pentru un motiv. Când mă aflu acolo conducând cinci pămpălăi nu-mi pot permite să-mi irosesc timpul ghicind ce manevre aveți de gând să faceți. *Am încredere* că liderii mei de secțiuni execută ceea ce le-am ordonat, și *am încredere* că tu – ca pilot junior în acest *squadron* – îl vei *urma* pe comandantul secțiunii tale.

Adler a confirmat dând din cap, pentru că nu voia încă să deschidă gura.

— Ai spus singur că Zombie ar fi executat aceeași manevră făcută de tine, corect? a întrebat Van Laren.

— Da, *sir*.

— Sunt de acord. Amândoi sunteți buni. Doi novici neexperimentați, dar buni.

Adler s-a luptat cu nevoia de a zâmbi, și a fost bucuros că a reușit să se abțină.

— Dar…, a continuat Van Laren, amândoi trebuie să deveniți mai buni. Zombie, de exemplu, trebuie să învețe să ia deciziile mai repede. Garantez că știe că ar fi trebuit să sesizeze imediat oportunitatea de interceptare și să fi luat decizia…, iar tu, *Lieutenant* Adler, *tu* trebuie să nu te mai comporți ca un afurisit de cowboy și să-ți menții locul în formație. M-am făcut înțeles cât se poate de clar?

— Da, *sir*.

Van Laren a înclinat ușor din cap, aparent mulțumit – cel puțin pe moment – că mesajul său a fost primit și înțeles.

— Liber, Scratch. Du-te la dușuri.

Adler s-a încordat o clipă în poziția de *drepți*, apoi s-a întors spre ușă.

— Scratch?

— *Sir*?

— A fost o lovitură a dracului de bună.

De data aceasta, Adler nici măcar nu a încercat să-și rețină zâmbetul.

— Acum cară-te de-aici. Eu trebuie să-l caut pe *Chief* Kowalski ca să-l întreb *amabil* de ce au dat rateuri *două Raven*.

Va urma

REPUBLIC COMBINED FLEET
RANK STRUCTURE
COMMANDER
COMBINED FLEET
Officer Rank Tabs
O1 Ensign (ENS)
O2 Lieutenant Junior Grade (LT JG)
O3 Lieutenant (LT)
O4 Lieutenant Commander (LCDR)
O5 Commander (CDR)
O6 Captain (CAPT)
O7 Rear Admiral (Lower Half) (RDML)
O8 Rear Admiral (Upper Half) (RADM)
O9 Vice Admiral (VADM)
O10 Admiral (ADM)
Enlisted Rank Tabs
E1 Spacer Recruit (SpR)
E2 Spacer Apprentice (SpA)
E3 Spacer Qualified (SpQ)
E4 Petty Officer Third Class (PO3)
E5 Petty Officer Second Class (PO2)
E6 Petty Officer First Class (PO1)
E7 Chief Petty Officer (CPO)
E8 Senior Chief Petty Officer (SCPO)
E9 Master Chief Petty Officer (MCPO)
Officer Sleeve Braid
(Dress Uniform Only)

Edgar Rice Burroughs

GERONIMO
ŞI
DIAVOLUL SÂNGEROS

Westernul de altădată

EDGAR RICE BURROUGHS

GERONIMO ŞI DIAVOLUL SÂNGEROS

Traducere de ST. GHERASE
dupa volumul APACHE DEVIL-1933

EPISODUL II

CAP. IV
Slăbiciunea lui Gian-nah-tah

— Te iubesc mult, Ad!

Shoz-Dijiji nu auzise decât cuvintele acestea şi el recunoscuse vocea tinerei fete care-i respinse dragostea lui. Acum cunoscu şi pe tovarăşul *ei.*

Mândria lui rănită, ura lui de rasă, gelozia, toate la un loc, făceau sa-şi reverse furia. Mâna îi alunecă până la cuțitul de vânătoare, dar Shoz-Dijiji era stăpân pe el şi cele două umbre trecură, fără să fi avut habar că au atins în treacăt Diavolul sângeros.

O jumătate de oră mai târziu, o siluetă înaltă se pomeni deodată în fața sentinelei cartierului general, care, duse arma la umăr, strigând:

— Stai! Cine-i acolo?

— Vreau să-i vorbesc lui Nantas-des-la-par-en, zise Shoz-Dijiji în limba apaşilor,

— La dracu', bombăni sentinela, încă un sălbatec murdar! Şi chemă un caporal de gardă. Rămâi aici, John, până vine caporalul şi nu te mişca.

— *No sabe*, zise Shoz-Dijiji.

— Ei, bine!

Caporalul de gardă ieşi îndată din întunerec.

— Ce mai e? întrebă el. Ce vrea individul?

— Un prăpădit de sălbatec.

— Cum dracu' a putut intra?

— De unde să ştiu eu? Dar e aici şi pare că nu ştie nici un bob americană.

— Ce faci aici? îl întrebă caporalul.

Apaşul îi răspunse din nou în limba lui.

— Încearcă mexicana. Va înțelege poate mai bine.

Într-o spaniolă proastă, caporalul repetă întrebarea.

— *No sabe*, răspunse Shoz-Dijiji.

— Ar fi mai bine dacă l-am închide undeva. Nu are nimic de făcut aici, în plină noapte, spuse sentinela.

— Cred că vrea să vorbească generalului. Mă duc să văd la cartier şi dacă nu-i deştept, fă-l să-nțeleagă că pe Unchiul Sam îl costă mai puțin să omoare un indian decât să-l hrănească.

Din întâmplare, ofițerul de serviciu era unul din puținii albi care înțelegeau limba apaşilor. Veni să-l întrebe pe Shoz-Dijiji ce vrea.

— Am un mesaj pentru Nantas-des-la-par-en.

— Mi-l poți comunica şi-l voi transmite generalului Crook.

— Mesajul meu e pentru generalul Crook, replică Shoz-Dijiji.

— Generalul Crook va fi furios dacă-l vei deranja pentru nimica toată. Ai face mai bine să-mi spui mie despre ce e vorba.

— E important.

— Atunci urmează-mă, ordonă ofițerul şi îl conduse la cartierul general.

— Vrei să anunți pe generalul Crook că e aici, cu căpitanul Crawford, un Apaş care zice ca-i însărcinat cu un mesaj important?

Câteva clipe mai târziu, Shoz-Dijiji şi căpitanul Crawford erau în fața generalului. La capătul biroului lui Crook, stătea căpitanul Cullis, în timp ce-n fața generalului era locotenentul King, care venise să ceară o permisie. Pentru a însoți până acasă la ea pe Wichita Billings.

— Un moment, King, zise Crook. Rămâi, te rog, şi întorcându-se spre ofițerul de serviciu:

— Ce-i Crawford, ce vrea omul acesta?

— Pretinde că are să vă spună ceva important, domnule general. Refuză să vorbească cuiva şi cum pare că nu ştie englezeşte, am venit cu el pentru a servi ca interpret, dacă vreți, domnule general.

— Foarte bine! Spuneai că-mi vei traduce mesajul lui. Întreabă-l cine e şi ce vrea.

Crawford transmise cuvintele lui Shoz-Dijiji.

— Spune-i lui Nantas-des-la-par-en că sunt Shoz-Dijiji, fiul lui Geronimo. Am venit să-i spun că tatăl meu a părăsit tabăra.

Shoz-Dijiji, observă pe fețele tuturor efectul declarației sale, acela ai unei bombe scânteietoare în mijlocul unei asistențe strânse să hotărască pacea.

— Întreabă-l unde a plecat şi câți oameni a luat cu el.

— Geronimo nu a plecat cu gândul războiului, răspunse Shoz-Dijiji. El n-are războinici lângă el, în afară de fiul lui. E cu femeia şi copiii lui. Singura lui dorință e să trăiască undeva în linişte. El nu poate trăi în pace cu oamenii albi şi nu mai vrea să se bată cu aceştia.

— Unde-a plecat? întrebă Crook.

— La marginea Sonorei – era tocmai direcția opusă celei luate de Geronimo, dar Shoz-Dijiji avea şiretenia unui Apaş.

El ştia foarte bine că lipsa lui Geronimo va fi observată a doua zi dimineața; anunțând-o el însuşi, ca o intenție pacifică, se putea ca Geronimo să fie lăsat în pace; dacă nu, dând drumul trupelor lor pe un drum greşit, spre Sonora, îi dădea lui Geronimo timpul s-o ia în larg, putând în acelaşi timp să-l ajungă şi să-i spună ce se petrece. Shoz-Dijiji simțea că stratagema lui era destul de bună.

Crook rămase un moment tăcut, trăgându-şi barba lungă. Apoi se adresă căpitanului Cullis.

— Fiți gata de plecare în zori, Cullis, cu toți oamenii pe care îi avem. Luați drumul cel mai scurt până la Defileul Apaşului, încercați să le descoperiți urma şi aduceți-l pe Geronimo, viu, în orice caz. Omorâți-l, dacă se opune. Crawford, d-ta vei pleca tot în zorii către sud şi fiecare va trimite detaşamente spre Vest şi Est. Rămâneți în legătură permanentă şi – orice-ați face – aduceți-mi-l pe Geronimo.

Se întoarse spre Shoz-Dijiji.

— Crawford, dă-i tutun şi trimite-l la tabăra lui. Spune-i că n-are nici un rost ca Geronimo să părăsească pe ai lui şi că ar fi bine ca să se reîntoarcă; dar nu trebuie ca să observe vreo mişcare şi să bănuiască ceva, că am trimite trupe, de pildă, în urmărirea tatălui său.

Caporalul întinse lui Shoz-Dijiji un pachet de tutun.

— Nu eşti chiar aşa de ticălos. Dar, tare-aş vrea să ştiu cum dracu' ai intrat în post.

— *No sabe*, zise Shoz-Dijiji.

Diavolul sângeros îşi făcuse datoria întreagă. Puțin indieni ştiau englezeşte ca el.

Devreme, a doua zi, Mrs. Cullis se sculă şi se duse în camera Wichitei, pe care o găsi îmbrăcată cu o cămaşă de flanelă, într-o fustă de piele şi cu cizme mari în picioare, gata să pornească la ferma tatălui ei.

— Speram să te găsesc neîmbrăcată.

— Şi de ce?

— Nu poți pleca astăzi. Geronimo a fugit din nou. Căpitanul Crawford e în urmărirea lui. King şi bărbatul meu au plecat de asemenea; chiar dacă s-ar găsi cine să te-nsoțească, ar fi periculos să pleci înainte ca Geronimo să fie prins şi adus.

— Câți au plecat cu el?

— Numai femeia şi copiii lui. Indienii spun că el n-a plecat pentru a se lupta, eu nu mă-ncred însă în banditul ăsta bătrân.

— Mie nu mi-e frică, zise Wichita. Atâta vreme cât voi avea de-a face numai cu Geronimo, totul va merge bine. Tu ştii, noi suntem prieteni buni.

— Da, ştiu; dar nu poți avea încredere într-un Apaş.

— Eu am încredere în ei, zise Wichita.
— Nu vrei să rămâi?
— Plec
Margareta Cullis îşi aruncă capul în semn de disperare.
— Ce-i de făcut, Doamne?
— Dă-mi o ceaşcă cu ceai, îi sugeră Wichita.

Treburile au mers de minune ieri seară la Țarcul porcilor. Doi minieri şi câțiva străini veniseră să petreacă seara şi să joace. Dimineața îi apucă tot acolo. Dirty Cheetim şi complicii lui puseseră casa în siguranță, iar clienții se odihneau acum, în urma plăcutei distracții, pe duşumeaua camerei vecine.

Dirty se afla cu tovarăşii lui în prag, veniți să respire puțin aer, înainte de a se despărți. Un indian cu mersul uşor, cu fața de nepătruns, se apropie de local

— Bună ziua, John, zise Dirty Cheetim, căscând. Ce doreşti?
— Whisky.
— Arata numai culoarea banilor tăi.
Un călăreț venind de la post, atrase atenția lui Cheetim.
— Aşteaptă, să văd cine e… Nu vreau să fiți prins dând whisky sălbatecilor.
Toți îl văzură pe călăreț apropiind u-se.
— E o femeie, zise unul,
— Da, aşa e, zise un altul.
— Doamne! E fiica lui Billings, blestemata aia! răcni Cheetim.
— Ce ai contra ei? îl întrebă unul dintre oameni.
— Ce am contra ei? Am vrut să mă căsătoresc cu ea, şi nici n-a vrut să-i pese. Tatăl ei m-a alungat din casă. Din fericire pentru el, a avut oameni în jurul casei.

Tânăra fată trecu în pas mare, urmărită pe drumul plin cu praf de cinci albi şi de Apaş.

— Bună iapă, pe cuvântul meu, zise unul.
— Dar, *ce* vrei să ridice oare atâta praf? întrebă Cheetim.
— Ce? întrebă un cowboy care se-mbăta mai des decât ar fi făcut ceva.
— Ajută-mă să pun mâna pe ea; va fi tocmai bună pentru Țarcul porcilor
— Ți-am ajutat de multe ori să însemni vitele cu fierul roşu, Cheetim, zise tânărul cowboy. Dacă tu vrei, fie.
— Bine, atunci să luăm caii şi s-o urmărim, fără a ne grăbi şi până a nu ajunge la Canyon de Pimos. E acolo o baracă veche, pe care un burghez a făcut-o pentru vânătoare, dar acum e părăsită. În ’81, i-au scăpat caii sălbateci şi burghezul s-a speriat şi a avut o frică aşa de mare, că nu s-a mai întors niciodată. O voi ține acolo, dacă afacerile vor merge prost şi când totul se va linişti, o voi aduce la local. Dar, ce vine?

Dinspre partea postului, se apropia în galop un călăreț. Se opri în fața Țarcului porcilor.

— Bună ziua, vrăbii murdare, le strigă el cu o strâmbătură. Nu meritați nici

o grijă, dar un ordin e ordin. Trebuie să aduc la cunoştinţa albilor de pe-aici ca Geronimo a plecat din nou. O, dacă aţi putea numai cădea sub laba lui!

Mesagerul îşi văzu apoi de drum.

— E adevărat, John? Geronimo a plecat?

Indianul făcu un semn din cap,.

— Geronimo n-a plecat pe drumul războiului, explică apaşul. A părăsit numai tabăra. El nu omoară.

— Ei, bine! dacă nu e pe calea războiului, atunci se poate alerga după iapa lui Billings, zise Cheetim.

Şi întorcându-se spre locul unde se afla Indianul:

— Nu e timp acum, îi spuse. Treci din nou mâine dimineaţa. Poate că voi putea mulţumi.

Apaşul clătină capul.

— Poate că da, poate că nu, răspunse el, pe un ton enigmatic, dar Cheetim, care plecase către ogradă, nu înţelese subînţelesul din cuvintele indianului. Poate că nici nu se găsea. Cine poate şti ce se află în capul unui Apaş?

În timp ce cei cinci bărbaţi se puseră în şea pentru a urmări-o pe Wichita Billings, Indianul se-ntoarse la tabără. El nu înţelesese tot ce spuseseră albii; i-a fost însă destul să le ghicească intenţia, pentru a ajunge să vadă pericolul care o ameninţa pe tânăra fată.

Gian-nah-tah nu-l iubea. Avea împotriva lui Shoz-Dijiji o mânie amestecată cu necaz, o întunecată furie. Când înţelese intenţia lui Cheetim cu tânăra fată, nu-i veni ideea că s-ar putea amesteca. Tânăra fată îl disprețuise pe Shoz-Dijiji. Mai bine deci dacă ar fi dispărut. Dar el ştia că Shoz-Dijiji o iubea şi chiar dacă ea nu-i oferea aceiaşi dragoste, ar fi ferit-o de pericol dacă ar îi putut.

Îşi aduse aminte cum i-a smuls Shoz-Dijiji sticla; mai simţea încă loviturile pe faţa lui; tremura de ciudă gândindu-se ca a fost astfel tratat în faţa unui alb. Se grăbi spre tabăra Be-donko-heşilor. Un Apaş – se spune – nu lucrează niciodată din sentiment generos şi loial – numai din interes; în ziua acea, Gian-nah-tah dezminţi însă această calomnie.

Când Wichita Billings intră în Canyonul de Pimos, auzi un galop îndărătul ei. Oamenii rafinaţi nu obişnuiesc să se-ntoarcă pentru a vedea cine îi urmează pe acelaşi drum; dar în Arizona, către sfârşitul veacului trecut, era mai sănătos să cercetezi puţin tovarăşii de călătorie, înainte ca aceştia să poată pune mâna pe armă.

Wichita se-ntoarse în şea, pentru a privi călăreţii. Văzu numaidecât că sunt cinci şi că erau albi. Poate că o văzuseră trecând şi veneau s-o anunţe că Geronimo a plecat. Cum se apropiau, i se păru că unul dintre călăreţi îi e cunoscut. Cheetim călărea destul de prost, ţinând cotul drept mai sus de cât cel stâng şi se apleca stângaci înainte. Wichita îl recunoscu, înainte chiar de-ai fi văzut faţa – şi cu toate astea, ştiindu-l pe Dirty Cheetim mort de mai mulţi ani, şovăi.

Fără a fi sigură că bărbaţii o urmăreau, ştia totuşi că, dacă Cheetim o

recunoaşte e un lucru neplăcut. Dădu frâu calului în galop, mărind astfel distanța, fără a avea aerul că fuge.

Era însă mai uşor hotărât decât de făcut. De când mări iuțeala calului, urmăritorii o imitară, strigându-i să se oprească. Îi vorbiră de Geronimo, dar ea avea mai puțină frică de Geronimo decât de Cheetim. Între timp, ei câştigară teren şi ea observă repede că nu le mai poate scăpa. Îndemnându-şi calul cu vorba şi frâul, reuşi pentru o clipă să mai câştige puțin teren, dar totodată, întrebuințând cravaşa neîntrerupt pe coapsele calului, cowboyul se apropia de ea.

— Aşteaptă, domnişoară, îi striga el. Trebuie să ne-ntoarcem. Geronimo a plecat.

— Spune-i lui Dirty Cheetim că dacă trebuie să aleg între el şi Geronimo, îl prefer pe Apaş.

— Vei face bine dacă te vei opri ca să-i vorbeşti. Nu vrea să-ți facă nici un rău.

— Brută nenorocită, strigă ea, ca şi cum nu l-aş cunoaşte!

Tânărul cowboy îşi biciui calul. Goana fugarei slăbea. Bărbatul se apropia. Aproape că-i ajungea hățul. Din urmă, alți doi îi urmau într-un nor de praf.

Wichita scoase revolverul.

— Fereşte-te, îl avertiză pe cowboy, n-am nimic contra ta, dar poți să fii sigur că te dobor dacă te atingi de hățurile mele.

— Atunci te voi face să goneşti până ce animalul va crăpa.

— Al tău se va prăpădi! urlă Wichita, ochind calul potrivnicului ei şi trase.

Bărbatul trase o înjurătura şi încercă să evite lovitura. Trăgaciul se abătu cu un zgomot sec. Wichita încercă din nou, dar fără nici un rezultat. Arma nu luă foc. Cowboyul, se apropia cu un strigăt de bucurie, dar tânăra fată îl evită cu o lovitură. Apoi punându-şi pe picioare animalul şi întorcându-l cum trebuia, îşi luă drumul, prinzând distanță.

Şi goana începu iarăşi; bărbatul îşi deschise *lassoul* şi îl agita în aer. Era aproape gata să-l arunce. Wichita încercă să se-ntoarcă, dar văzu că ceilalți îi taie drumul.

În acest timp, calul ei fiind mult mai greu decât al cowboyului, ea mai păstra o dâră de speranță. Se aruncă drept împotriva adversarului, cu gândul să-l răstoarne. Dacă, din întâmplare, nu va cădea, atunci tot va mai avea o şansă de scăpare.

Cowboyul îi înțelese numaidecât intenția; tocmai înainte de lovitură, îşi trase calul şi în momentul în care Wichita trecea înapoia lui, trase *lassoul* cu îndemânare, calul fetei fu prins în laț. Aplecându-se, ea încercă să-l scape de el, dar cowboyul strânse coarda; se afla înconjurată de Dirty Cheetim şi de alți trei oameni.

CAP. V
Privirea aruncată şarpelui

Gian-nah-tah intră în cortul lui Shoz-Dijiji. Tânărul şef, trezit pe neaşteptate, se ridică, văzându-l.

— Gian-nah-tah vine ca prieten, sau ca duşman în cortul lui Shoz-Dijiji? întrebă el.

— Ascultă, Shoz-Dijiji, şi vei şti. Ieri, inima mea era plină cu venin. Poate din pricina băuturilor de foc ale omului alb, dar nu de asta a venit Gian-nah-tah să-ți vorbească. Ci, pentru tânăra fată, Wichita.

— Shoz-Dijiji nu vrea să mai vorbească despre ea, răspunse şeful Indian.

— Dar îl va asculta pe Gian-nah-tah, zise celălalt, cu îndărătnicie. Albul care vinde apă otrăvită a plecat împreună cu alți patru din banda lui, pentru a pune mâna pe tânăra fată albă, pe care o iubeşte Shoz-Dijiji. Ei au urmărit-o până la Canyon de Pimos şi acolo o păzesc în baracă. Shoz-Dijiji, cunoaşte locul?

Ursul negru îşi luă, fără a spune un cuvânt, pistolul automat şi cartuşiera, pe care şi le puse la cingătoare, pe şoldurile lui înguste; luă puşca, pumnalul şi fugi să-şi caute calul.

Gian-nah-tah fugi la coliba lui, pentru a-şi lua şi el armele. Războinicii, care luau masa de dimineață, observară graba lor şi îi întrebară despre ce e vorba. Lipsiți de lucru odată cu plecarea lui Geronimo, cei mai mulți dintre ei nu căutau decât prilejul să dea frâu liber furiilor contra duşmanului. Când Shoz-Dijiji sfârşi de pus hamurile lui Nejeuni, se pomeni deodată în fruntea a doisprezece războinici, care voiau cu tot dinadinsul să plece cu ei. Înveliți în păturile lor, ei mergeau încet, aşa ca să nu poată fi ajunşi de vederea albilor. Apoi, strânseră păturile, punându-le pe grabenul calului şi, goi, o luară în galop, cu adevărat liberi.

Deoarece trupele erau în campanie, se fereau să urmeze drumurile. Merseră drept spre Sud, peste Gila, apoi o întoarseră spre Sud-est, prin munți, către Canyon de Pimos.

… Dirty Cheetim mergea lângă Wichita, ținându-i calul de hățuri.

— Erai drăguț de mândră, o luă el peste picior. Prea împopoțonată pentru a fi Mrs. Cheetim, hei, nu-i aşa? Nu vei fi Mrs. Cheetim, fii liniştită. Vei fi pur şi simplu una din fetele lui de la Țarcul porcilor. Nimeni nu le ia de nevastă pe acelea.

Wichita Billings nu răspunse, având ochii pironiți în depărtare. Hicks, tânărul cowboy care-i prinsese calul, îi urma la câțiva paşi. În mintea lui zăpăcită de whisky, i *se* năzăreau îndoieli în legătură cu afacerea în care-l băgase Cheetim. Era poate mai mult prost decât rău, l-ar fi putut chiar refuza să-l urmeze, dacă n-ar fi băut. După toate acestea, el nu era decât jumătate treaz.

Urcau Canyonul, către baraca părăsită.

— Bătrânul şi bunul tău tată m-a alungat cu piciorul în spate, spunea Cheetim. Tu poate crezi că mă va prinde, dar el nu mă va putea prinde. Odată ce vei fi de acum la Țarcul porcilor îți va trece pofta să-l mai anunți pe tatăl tău, nici pe alții, să le spui ce-ai ajuns. Mai sunt şi altele care vor şti să te prețuiască şi care n-au chemat pe nimeni dintre cine ar fi dorit să-i vadă.

— Dumnezeule! Indienii!

În partea de răsărit a Canyonului, o duzină de Apaşi coborau la iuțeală, urlând.

— Geronimo, chelălăi Cheetim, şi slobozind frâul, se-ntoarse pe jumătate şi o rupse la fuga în goana calului. Ceilalți patru deschiseră focul contra Apaşilor. După câteva schimburi de gloanțe, doi din caii lor se prăbuşiră. Cel al lui Hicks, rănit, înnebuni de durere, o luă în urma lui Cheetim, în timp ce al treilea alb, judecând rezistenta drept inutilă, o luă şi el la fugă, fără a-i păsa de scrupulele cavalereşti.

Unul din cei care rămaseră, fugi spre Wichita, o prinse de braț şi o făcu să cadă de pe şea; apoi, luă calul în fugă şi-şi urmă tovarăşii. Tânăra fată fugi să se pună la adăpost în spatele unor stânci, unde se refugiase ultimul din agresorii ei.

Shoz-Dijiji şi Gian-nah-tah, fugind spre ea, o văzură refugiindu-se în dosul stâncilor. Al doilea, văzând-o salvată, se puse în urmărirea celui care îi luase calul.

Shoz-Dijiji îşi adună războinicii. Albul se pregătea să tragă. Wichita, văzu Apaşii strânşi la câțiva paşi şi-l recunoscu pe Shoz-Dijiji.

— Nu trage, strigă ea celui de lângă ea. Aşteaptă.

Gian-nah-tah aducea omul. Cu un pat de puşcă îl trânti la pământ. În timp ce banditul din spatele stâncii supraveghea Apaşii, Wichita îi luă revolverul şi-i puse țeava la tâmplă.

— Descarcă puşca, sau trag! amenință ea.

Omul aplecă arma, înjurând.

Shoz-Dijiji pusese o pânză albă în gura țevii puştii, pe care o agita în aer. Wichita făcu semn cu mâna.

— Ridică-te, spuse ea albului.

El o ascultă şi o urmă spre Shoz-Dijiji, care, înainta singur. Ajungând la ei, Shoz-Dijiji îi smulse puşca.

— Îl omor.

— Nu, nu, strigă Wichita aruncându-se între ei. Lasă-l să plece. N-o merită, desigur; dar asta îți va aduce neplăceri, ție şi tribului tău. Soldații sunt de acum în urmărirea lui Geronimo Dacă vei ucide un alb aici, Dumnezeu ştie unde te va duce aceasta.

— *No sabe*, zise Shoz-Dijiji. Indienii buni, îi omoară, nu-i aşa? Dar pe albii răi, nu. Ridică umerii. Ei bine, dacă tu zici, îl las în pace. Se-ntoarse spre alb: Du-te-n grabă şi nu la San-Carlos. Dacă te găsesc acolo, eşti mort.

— Gian-nah-tah, zise apoi Ursul negru, Shoz-Dijiji va duce fata albă la casa

tatălui ei.

În ochii indianului era o licărire.

— Poate că Gian-nah-tah vrea să meargă până în tabăra tatălui meu, ca să-i spună că Nantas-des-la-par-en a trimes trupe spre Sud, pentru a pune mâna pe Geronimo, mort sau viu. Când tânăra fată va fi în siguranță, Shoz-Dijiji va merge să se-ntâlnească cu tatăl lui. Poate că şi alți Apaşi se vor uni cu el. Cine ştie, Gian-nah-tah?

— Mă duc, zise Gian-nah-tah.

Războinicii, care se apropiară puțin câte puțin, îl asigurară pe Shoz-Dijiji că se vor alătura de Geronimo.

Părea de necrezut ca Wichita să fie aici, în mijlocul acestor indieni sângeroşi, în linişte, pe câtă vreme, cu câteva clipe înainte, se afla în plin pericol, printre oamenii de rasa ei.

Indienii îi zâmbeau, ca şi cum ea i-ar fi scăpat; îi făcură semn cu mâna când se-ndepărtară cu Gian-nah-tah spre Nord.

— Cum voi putea să-ți mulțumesc vreodată, Shoz-Dijiji, zise ea. Eşti prietenul cel mai minunat pe care-l poate avea o fată tânără.

— *No sabe,* zis-a el, şi mână calul, făcând semn să-l urmeze.

Wichita Billings îl privi uluită. Ea voia să-i vorbească, dar gândi c-ar face mai bine să tacă. Tremura lângă cei doi clienți de la Țarcul porcilor, care zăceau călcați în picioare, tăvăliți în praf. Apaşul nu găsi de cuviință să-i privească măcar. Ajunseră la o răspântie, de unde Shoz-Dijiji o întoarse spre Sud est, în direcția fermei Billings. San-Carlos se găsea la Nord-est. Wichita se opri.

— Te poți întoarce în lagăr. Nu mi se poate întâmpla nimic acuma.

Shoz-Dijiji o privea.

— Vino, zise el şi o porniră spre Sud-est.

Wichita nu mişca.

— Nu te voi lăsa să vii cu mine, zise ea. Îți sunt foarte recunoscătoare, dar nu pot să-ți cer prea multe.

— Vino, zise Shoz-Dijiji, cu un ton care nu tolera un răspuns.

Wichita se simți roşind; era supărată şi zăpăcită.

— Rămân aici, decât să te las să vii cu mine.

Shoz-Dijiji o umilise şi acum voia s-o facă să asculte de el. Ochii ei străluciră, o furie bruscă țâşni din ea: mândria. Lovi cu biciul umerii goi ai lui Shoz-Dijiji.

— Dă-mi drumul la hățuri! Dar ea se opri îndată, îngrozită de ceea ce făcuse. Oh! Shoz-Dijiji! Cum am putut să fac aşa ceva? şi izbucni în lacrimi. Apaşul nu se urni din loc după ce primi lovitura – dar o linie sângeroasă îi apăru pe spate. Ca şi cum şi-ar fi dat seama că e îmblânzită, Apaşul îi lăsă frâul, iar Wichita, blândă, îl urmă, scoțând din când în când câte-un suspin.

Merseră astfel fără a vorbi. Adesea, tânăra fată ridica ochii din praf, către profilul de medalie al războinicului sălbatec şi se întreba ce se petrece sub această mască. Se apropiau de ferma Billings. În câteva minute, Wichita va fi

la ea acasă. Ea ştia ce va face Shoz-Dijiji. Se va-ntoarce, fără să descleşteze dinţii. Luptând contra mândriei, în acelaşi timp de femeie şi albă, ea se-ndreptă totuşi spre el.

— Mă vei ierta, Shoz-Dijiji? întrebă ea. E greşeala caracterului şi inimii mele.

— Crezi? E fundul inimii tale care se arată, deoarece furia te face să pierzi sângele rece. Dacă Shoz-Dijiji ar fi fost un alb, nu l-ai fi lovit.

— O! Shoz-Dijiji, cum poţi spune aşa ceva? Nu există alb pe lume pe care să-l respect mai mult ca pe tine.

— Nu-i adevărat, spuse simplu, Apaşul. Albii nu pot respecta un Apaş, Câteodată, ei cred c-o fac, dar îşi pierd repede capul şi adevărul se arata, ca o coloană de fum după furtună.

— Nu te mint, nu trebuie să-mi spui aşa ceva, răspunse ea.

— Te minţi singură; singură încerci a te înşela. Poate că reuşeşti; dar, pe mine, nu mă înşeli.

Ajunseră la poarta fermei şi se opriră.

— Ascultă-mă bine, zise Apaşul, Shoz-Dijiji a văzut privirea în ochii tinerei fete; când el a îmbrăţişat-o, Shoz-Dijiji a văzut aceeaşi privire în ochii albelor şi când le atingea un şarpe. Shoz-Dijiji înţelege.

— Nu înţelegi, tu nu înţelegi nimic! strigă tânăra fată.

— Shoz-Dijiji înţelege că fata albă e pentru bărbatul alb – şi Apaşa pentru Apaş. Apaş e acela care te face să arunci aceeaşi privire pe care o ai în faţa şarpelui.

Tânăra fată era tocmai să răspundă, când auzi o voce. Billings înainta cu paşi mari.

— Nu vreau să văd sălbateci pe-aici, strigă el mânios.

Shoz-Dijiji privea rece albul.

— Ea e prietena mea. Voi veni când vreau.

Billings tremură de furie.

— Dacă te mai prind pe-aici, îţi fac de petrecanie.

— Faţă palida dacă Shoz-Dijiji se va-ntoarce într-o zi, nu-i vei mai vorbi astfel.

Îşi întoarse armăsarul şi plecă.

Între tată şi fiică se născu o discuţie, al cărei, sfârşit fu înduioşător.

— Îmi pare rău, îmi pare foarte rău, zise Billings după o tăcere lungă.

— Dar el nu ştie. Shoz-Dijiji nu se va mai întoarce niciodată, încheie Wichita.

CAP. VI
Pe drumul războiului

Shoz-Dijiji descoperea pretutindeni urma lui Geronimo. A doua zi seara, ajunse în tabăra bătrânului său tată şi şef. Războinicii se aflau împreună cu Geronimo. Domnea o nelinişte mare în tabără. Apaşii se ştiau urmăriți.

Desigur, printre ei, Mangas, fiul marelui şef Mangas Colorado, voia să ia drumul războiului. Geronimo se-mpotrivea însă; cunoştea puterea albilor; ştia că totul ar fi în zadar. Sago-zhu-ni, femeia lui Mangas şi *„tazwin-ul”,* adică vinul pe care-l făcea această femeie, zăpăciseră capetele indienilor.

Era în 16 Mai 1885. Mangas vorbea cu hotărâre pentru război, ca să-l cucerească şi pe Nachita, fiul şefului Apaşilor Chi-hui; dar Nachita rămânea la frumoasele indiene şi la „tazwin”. Între indieni, vorba era aprinsă şi iute. Unii cereau războiul – cum erau Nanay şi Ulzana – alții, mai pacifici, voiau să rămână acasă – ca Sukut-let şi Warasary, de pildă.

Shoz-Dijiji, rănit de tatăl Wichitei Billings, i-ar fi vrut pe toți albii din lume. Se ridică şi vorbi mulțimii de Apaşi.

— Shoz-Dijiji, fiul lui Geronimo, n-a uitat nimic din ce i-a povestit tatăl lui şi i-a lăsat Usen. Şi eu aş fi contra războiului, dar cu albii nu o scoți la capăt. Suntem prizonieri şi sclavi. Shoz-Dijiji nu poate trăi aşa. Mai bine deci, el preferă drumul războiului. Nachita vorbeşte contra războiului, din cauza primejdiilor lui. Şi alții vorbesc contra războiului. Dar, cum pot înțelege aceştia să lucreze ca robii, pentru ca albii să-i fure? Noi vrem amintirile noastre, libertatea noastră. Ulzana şi Kutle sunt eroi. Fac cinste rasei lor. Ei ştiu că e mai bine să mori liber pe drumul războiului, decât să trăieşti ca animalele, băgate în țarcuri de albi.

Aşa vorbea Shoz-Dijiji. Cartuşierele îi înconjurau mijlocul şi umerii. Revolverul îi atârna pe coapsă, iar puşca era pe coama calului. Pulpele goale îi erau bronzate, deoarece Diavolul sângeros purta rareori pantalonii de bumbac care stinghereau indienii la mers şi călărit. Brățările de argint şi bronz care îi ornau muşchii brațelor, dispăreau sub cămaşă. Shoz-Dijiji ar fi făcut orice să scape de îmbrăcăminte.

Apaşii se-adânciră în munții Noului-Mexic, pe drumuri pe care numai ei le cunoşteau. Noaptea treceau zonele periculoase şi campau în locuri inaccesibile soldatului călare. Cercetaşii îl înştiințau pe Geronimo de poziția duşmanului. Bătrânul şef se ferea de întâlniri. Diavolul sângeros, cu fața-n alb şi albastru se făcu mai temut decât era în Sonora şi Chihuahua. Într-o zi, Shoz-Dijiji întâlni din întâmplare un indian care se găsea în serviciul albilor; recunoscând în el un vechi prieten, îi strigă:

— Unde sunt soldații Fețelor palide?

— Nu vă aşteaptă nici un pericol. Dar ei vor trimite în urma voastră Apaşi. Am lăsat, departe, o sută de războinici din Muntele Alb şi Cho-kon-eni. Îi conduce un ofițer alb, căpitanul Crawford. Du-te şi spune-i lui Geronimo că,

de data asta, nu e rost de scăpat.

— De ce ajutați voi dușmanilor noștri?

— Pentru că voi sunteți proşti. Noi am înțeles că e în zadar să ne-mpotrivim Fețelor palide. Dacă am fi putut să-i ucidem, fii sigur, am fi făcut-o. Geronimo, cu socotelile lui greşite, ne-a adus multe neajunsuri. De aceea mergem contra lui; noi vrem pacea.

— Gura ta e plină de minciuni, inima ta a căzut în apă, îi spuse Shoz-Dijiji. Un Apaş nu doreşte pacea. Mai bine moare în drumul războiului, decât în tabără. Un câine luptă mai mult şi mai bine pentru libertate.

— Câine eşti tu. Pielea ta ar sta bine pe jos, în cortul meu.

— Vin-o s-o iei, strigă Ursul negru.

Se încăierară, de-ndată ce se aruncară de pe cai. Cercetaşul vru sa scoată revolverul. Diavolul sângeros fu priceput. Prinse mâna celuilalt, strângându-l aproape de piept. Li se întretăia răsuflarea cu furie. Cel care slăbea în strânsoare urma, desigur, să se piardă. Nimic nu trăda o luptă a vieții şi a morții.

La două mile de aici, detaşamentul indienilor lui Crawford, urma fără grabă urmele camarazilor lor. În douăzeci de minute vor fi poate aici.

Cercetaşul, care-şi dădu seama de inferioritatea lui, prinse mâna lui Shoz-Dijiji care ținea cuțitul. Mişcarea aceasta necugetată îl pierdu. Diavolul sângeros schimba cuțitul în cealaltă mână şi, înainte ca adversarul lui să-şi dea seama de primejdie, i-l înfipse în inimă.

Aplecându-se peste cadavru, îi rupse de pe frunte banda roşie de cercetaş al guvernământului. Îl scalpă apoi cu o îndemânatecă tăietură. Îi luă munițiile şi armele, întorcându-se se caute caii. Dar – caii nu mai erau nicăieri; trebuia să meargă pe jos, iar tabăra lui Geronimo era departe. Ştia bine că o trupă înaintează pentru a-i ataca. Regreta totuşi, cu tot calmul lui, că nu-l luase pe Nejeuni, calul care nu l-ar fi părăsit niciodată. Aplecă urechea la pământ şi o luă spre Sud.

Un zâmbet îi lumină fața când se gândi la mutra pe care o vor face cercetaşi când îşi vor găsi camaradul mort. Îşi puse pe frunte banda luată acestuia, căpătând un nou avânt de curaj.

Shoz-Dijiji descoperi drumul spre Fort Bowie; trebuia să-l taie; observă aşa dar cu prudență locul. Ursul negru alunecă încet până la postul de observație Drumul şerpuia printre stânci şi ierburi mari şi stufoase. Dar, Shoz-Dijiji văzu şi altceva: un călăreț stând pe o stâncă. Calul acestuia, un cal frumos, păştea. Ghici numaidecât că e un agent militar care se ducea la Fort Bowie; calul îl interesa în mod special însă. I-ar fi plăcut să galopeze cu el până la cortul lui Geronimo. Cu un glonț ar fi putut scăpa de soldatul alb, dar se temea ca animalul să n-o rupă la fugă. Îşi lăsă într-un colț puşca luată de la cel răpus şi-şi potrivi banda roşie de cercetaş, ştergându-şi cu grijă masca albastră şi albă a Diavolului sângeros. Coborî încet colina; călărețul nu-l auzi decât atunci când îi vorbi. Călărețul duse mâna la revolver, îşi reveni repede însă, la vederea feței surâzătoare a indianului.

— *Nejeuni, nejeuni,* zise Shoz-Dijiji – adică „Prieten, Prieten” şi-i întinse mâna.

Zâmbind mereu, admira, de departe calul.

— Eşti din compania lui Crawford?

— No sabe. Mucho bueno, exclamă el.

— Nu-i aşa? Frumos cal, întrebă călărețul.

Apaşul se apropia încet de cal. Îl mângâie cu un aer de mare admirație…

— Mucho bueno, mucho bueno, repetă el.

Călărețul se arăta foarte mândru.

Deodată, Shoz-Dijiji arătă colina din spatele soldatului.

— Apaşii, Apaşii, răcni el.

Soldatul se-ntoarse să vadă. Diavolul sângeros nu pierdu o clipă. Sări în şea şi o şterse în galop. Stâncile îl feriră bine de gloanțele soldatului.

Era nebun de bucurie. Această ultimă victorie câştigata prin viclenie îi plăcea nespus. Ursul negru nu omora niciodată din plăcere, ci pentru binele poporului său, pentru aceeaşi cauză pe care au apărat-o Washington şi Lincoln – *libertatea.*

Va urma..